

52
ΣΕΛΙΔΕΣ.

1934

ΕΤΟΣ 11^{ον}
Αρ. 556

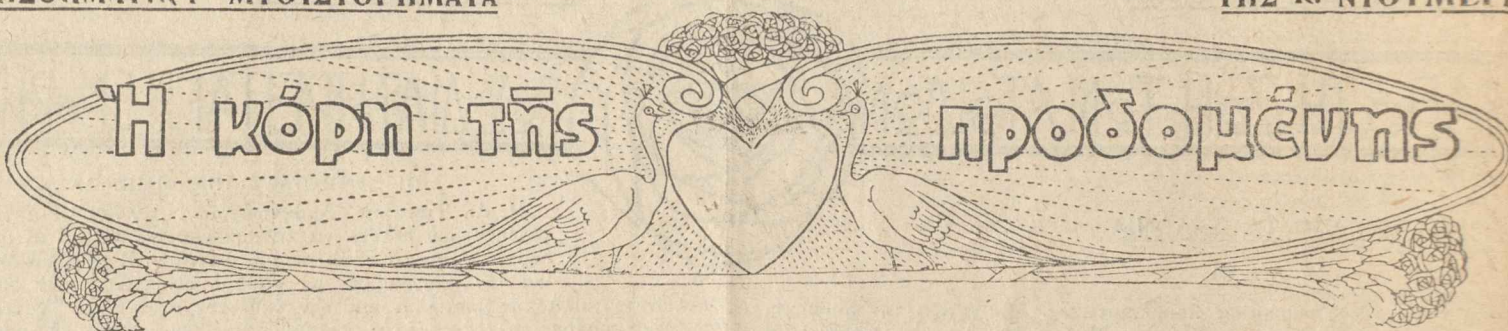
ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είστε άρρωστος, πατέρα μου;
 Η πονετική καρδιά της Μάττυ, συκνημένη κιόλας από την ειλικρινή θλίψη που διάβαζε στα χαρακτηριστικά του πατέρα της, άνασκιρτησε από συμπόνια. «Ως τη στιγμή εκείνη, μέσα στη συγκίνηση αυτής της απροσδόκητης συναντήσεως, δεν είχε προσέξει την αλλοίωση του προσώπου του πατέρα της, του γερασμένου πρόωρα.

—Ναι, είμαι πολύ άρρωστος, Κλάρα... Εύχαριστώ, παιδί μου, έπρόσθεσε, βλέποντας τη νέα κόρη να του δίνει την πολυθρόνα του παππού της. Βλέπεις, μέσα στην ταραχή μου, δεν σκέφτηκα καθόλου να καθήσω...

—Ούτε κι' έγω να σας προσφέρω μία καρέκλα. Συχωρήστε με, πατέρα μου.

Κάθισε, και πήρε ανάμεσα στ' αδυνατισμένα δάχτυλά του το ένα χέρι της νέας κόρης.

—Έχεις τὰ ώραία χέρια της μητέρας σου, είπε με στοργή. Της μοιάζει. Και ό Τζιλ μου είπε πως είσαι καλή σαν κι' αυτή. —Θα τὸ ήθελα πολύ, πατέρα μου, μά μου φαίνεται πως είμαι μερικές φορές πολύ κακή!

—Όπως, παραδείγματος χάριν, όταν άρνείσαι να έλθης μαζί μου. Κι' όμως, αν ήξερες τί παρηγοριά θα ήσουν για μένα! Μόνος, καθώς είμαι, άρρωστος και πικραμένος, περνάω μέρες τόσο θλιβερές! Δεν θα είχα θέβαια, την άξλωσι να σε κάνα νοσοκόμα μου!—δεν έχω άλλωστε ανάγκη νοσοκόμας,—μά θα είσαι σαν μι' αχτίδα ήλιου στη φτωχή μου ύπαρξη... θά προσπαθούσες ν' αγαπήσεις λίγο τὸν πατέρα σου πού σ' αγαπάει κιόλας, πού σ' αγάπησε μόλις σὲ εἶδε και μόλις διάβασε την καλωσύνη μέσα στὰ μάτια σου.

Καμμία κουβέντα δεν ήτανε ικανή, όπως αυτή, να κλονίση την απόφασι της Κλάρας. Στο έκραστοτικό της θέλημα, ο Φρανσουά ντε Κομπέρ θα μπορούσε να διαβάσει τὸ διαταγμὸ πού είχε γεννηθῇ μέσα της. Κατάλαβε ότι με μιὰ ἀκόμα έφοδο, θα κυλούσε τὸ φρούριο.

—Ο Τζιλ, εξακολούθησε, μου είπε ακόμα ότι είσαι πολύ ευσεβής, όπως επίσης κι' η μητέρα σου. Ένώ από καιρό ένω εχεάσεις τις θρησκευτικές διδασκαλίες πού έλαβα κατά την παιδική μου ηλικία. Μά από τότε πού υποσέρω και ξέρω πως ή άρρώστητι μου είν' αθεράπευτη, ή παλιά μου πίστις ξαναγύρισε μέσα μου. Μονάχα πού δεν έχω κανέναν κοντά μου, για να με συμβουλευῇ και να με βοηθή.

Η Κλάρα έπιασε μηχανικά τὸ ένα της χέρι με τὸ άλλο. Ο δούζοντας φωνιζόταν ξαπναι μπροστά της. Τὸ καθήκον της ήταν εκεί, κοντά στὸν πατέρα της, τὸν θοριο. τὸν άρρωστο, τὸν νεοσσιμένο πρόωρα... Ο Θεός άσφαλῶς της ανέθετε τώρα τη φροντίδα να τὸν ξαναφέρῃ κοντά του.

Αὐτὸ ήταν μιὰ θυσία. Μά ή ψυχὴ της Κλάρας ήταν από εκείνης, πού μιὰ θυσία, έπειτ' από την πρώτη στιγμή τρώμου, τις ένθουσιάζει.

—Από τόσο τὸ θέλετε, πτέρα μου, θα σας άκολουθήσω και θα προσπαθώ, μ' όλα τ' αδύνατα μέσα μου, να νλκυάσω τη μοναξιά σας και τούς πόνους σας, είπε με φωνή σοβαρή.

—Εύχαριστώ, παιδί μου. Πόσο καλή και γονιευτική είσαι! Ο Τζιλ, δεν μου είπε καμμία υπερβολή, όταν μου μιλούσε για σένα. Μά, έξερεις ότι πρέπει να έκανες πολύ μεγάλη έντύπωσι σ' αὐτὸν για να λάθῃ τὸν κόπο ν' ανησυχῇ πρὸς χάριν σου. Καί, πραγματικά, μιλῃς για σένα με μεγάλο ένθουσιασμό! Δεν άναγνώριζα πειά σ' αὐτὸν τὸν διάφορο και άπαθῇ ξεάδελφὸ μου, πού κοροϊδευε τούς πάντας και τὰ πάντα. Ήταν σοβαρός, πολύ σοβαρός, την ώρα πού μου μιλούσε για σένα.

Τὰ μάγουλα της Κλάρας κοκκίνισαν ελαφρά και είπε με φωνή σινικινημένη:

—Εἶνε πολύ καλός!

—Ο κ. ντε Κομπέρ την κύτταξε με κάποια έκπληξη:

—Γιὰ πρώτη φορά άκούω να λέν ένα τέτοιο πράγμα για τὸ Τζιλ. Η καλωσύνη δεν φαινόταν ὡς τώρα να εἶνε μιὰ από τις κυριώτερες άρετές του. Μά, στὸ κάτω-κάτω, πούξ ξέρεις;... Αὐτὸς

ὁ Τζιλ εἶν' ένα αἶνιγμα... Εἶν' ἀλήθεια πως εφέλertare μαζί σου.

Η Κλάρα έγινε κατακόκκινη και τὰ φρούδια της έσμιξαν.

—Δεν θα τὸ επέτρεπα ποτέ ένα τέτοιο πράγμα.

—Ω! τί περήφανη κόρη πού έχω! Φαντάζομαι πως εἶν' ή πρώτη φορά πού έπεσε έξω ὁ Τζιλ σ' ένα φλέρτ του...κι' αὐτὸ τὸ πράγμα θα τὸ φάνηκε πολύ ενδιαφέρον. Γι' αὐτὸ μάλιστα διατηρεῖ μι' άνάμνησι τόσο ζωνηή από την ξεάδελφῃ του της Τσοκάνας.

—Ελπίζω ότι δεν εἶνε γι' αὐτὸ μόνο, εἶπε ή Κλάρα με φωνή πού έτρεμε ελαφρά. Ο Τζιλ δεν φάνηκε σ' έμένα μονάχα ν' υτιλεττάντης για τὸν ὅποιο μιλάτε, πατέρα μου. Κατάλαβα ότι άξίζει περισσότερο απ' ὅτι φαίνεται, κ' έχω εμπιστοσύνη στα φιλάία του.

—Πῶς! Φαντάζεσαι ότι τὸν ξέρεις, παιδί μου;... Αὐτὸ θα πῇ, πως είσαι πολύ δυνατή ψυχολόγος. Έγώ, μολονότι τὸν ξέρω από νήπιο, δεν θα μπορούσα να εκφέρω μιὰ κρίσι γι' αὐτόν. Μά, για να ξαναγυρίσουμε στη συζήτησι μας, πότε θα φύγουμε;

Η Κλάρα έρριξε γύρω της ένα παρατεταμένο θέλημα... Π' σπαραγμός γι' αὐτήν ν' αφήσῃ αὐτὸ τὸ αγαπημένο σπίτι. Μά άφοῦ ή θυσία έπρεπε να γίνη, τὸ καλύτερο ήταν να μη την ε ναθά.

—Οπότε θέλετε, πατέρα μου.

—Μπορείς να είσαι έτοιμη σὲ δυὸ μέρες;

—Νομίζω, γιατί έχω κιόλας έτοιμάσει πολλά πράγματα μ

την πρόβλεψι ότι θα νοίκιαζα τὸ σπίτι. —Μά τώρα δεν έχεις ανάγκη να τὸ νοικιάσῃς... Αὐτὸ θα εἶνε λυπούσε πολύ, δεν εἶν' έτσι παιδί μου;

Τὰ μάτια της Κλάρας πλημμύρισαν από δάκρυα.

—Ο!...ναί, θα με λυπούσε πάρα πολύ... Ο λες ή άνάμνησις μου θρίσκοντα εδώ.

—Ε. τότε, να τὸ καστήσης ξενοίκιαστο και ναόχεσαι να τὸ ξαναθλιέτης κάθε τόσο, ὅπῃ θέλεις.

—Σας εύχαριστώ, πατέρα μου! εἶπε ή νέα με συγκίνηση.

Ο θαρώνος της έρριξε ένα μακρὸ θέλημα και τὴ ρώτησε με φωνή σιγανή κ' ίκετευτική: —Θέλεις να φιλήσῃς τὸν πατέρα σου, Κλάρα, για να τὸ δείξῃς ότι τὸν συγώρεσες;

—Εσκυψε κι' άκούμπισε τὰ χείλη της στὸ ελαφρὸ ουτιδωμένο μέτωπό του.

—Από τη φτωχή μου μητέρα κι' από μένα ψιθύρισε.

—Ενὰ δάκρυ κύλησε από τὰ μάτια τοῦ κ ντε Κομπέρ.

—Εύχαριστώ, παιδί μου! εἶπε. Εἶσαι μιὰ εφ γία», ὅπως εκείνη.

Τὸ ἴδιο θράδυ, ὁ ταχυδρόμος έφερε στην Κλάρα μιὰ έπιστο λή τοῦ Τζιλ.

—Έν πρώτως — της έγραφε — θέλω να σου πῶ πόσο λυτήθηκα ν' εἶν' αὐτὸν πού εἶν' αἶνιγμα, για τὸ θάνατο τοῦ παππού σου. Καί τη διαμονή μου στὸ Μενάρ, μπόρεσα να εκτιμήσω αρκετά την εἰσὴ γη, με την ὅπια σὲ περιέβαλε, για να εκτιμήσω τὸ κενὸ πού σου ε φηγε ὁ θάνατός του. Μά προπάντων, δεν μπορὸ ν' σκεφτῶ, χωρὶς ν' νοιώθω την καρδιά μου να σφίγγεται, τη μοναξιά σου σ' αὐτὲς τις μέρες τοῦ πένθους. Θὰ ήθελα πολύ να ήταν ὁ δεσμός της συγγενείας μας πὸ στενός, για να μου δώσῃ τὸ δικαίωμα να τρεῖς κοντά σου, για να σου δώσω την παρηγοριά — την πολὺ μικρὴ άσφαλῶς — της ειλικρινῆς μου συμπαιθείας και της στοργικῆς μου φιλίας. Τώρα, Κλάρα, θέλω να σου ζήτησω τὴ συγγέννη σου. Ξέρω ότι ὁ πατέρας σου θὰ βρίσκεται πειά κοντά σου και ή ευγενική καρδιά σου θὰ έχῃ προσέξει τη λέξι, ή ὅπια, σβήνοντας τὸ παρελθόν, θὰ ετρέψη στὸν Φρανσουά ντε Κομπέρ να επανορθώσῃ τὰ σφάλματά του ἀπέναντί σου. Μά τί θὰ σκέφτεσαι για μένα, ὁ ὅποιος ἀδέτησα τις προσέσεις μου κι' εἶνα άτρομὴ αὐτῆς της προσεγγίσεως... *Αν ήσουν τὴ θέσι μου, Κλάρα, αγαπητή μου, τί θὰ έκανες εἰς; *Ο, τι κι' εἴν' ίσως. Μιὰ χριστιανή, σὰν και σὲνα προπάντων, θὰ θεωροῦσε καθήκον της να συντελέσῃ σὲ μιὰ τέτοια σιμυλίωσι και να δαλῶσῃ έτσι τὸς διαταγμὸς μῆς φτωχῆς ψυχῆς, πού την βασανίζουν ή τύψεις. Δεν ε

Ο Τζιλ, στις έννέα άκριβῶς, βρισκόταν στὸ σταθμό.

ταν λοιπόν πολύ κακό αὐτό, για εἶναι άπαστο, σὰν κι' έμένα, δεν εἶν' έτσι;... Πῆς μου, σὲ ίκετεύω, γρήγορα, ότι δεν μνησικακίεις γι' αὐτὸ εναντίον μου. Πῆς μου επίσης ότι δέχτηκες ν' ακολουθήσῃς τὸν πατέρα σου κι' ότι θα σὲ δῶ σὲ λίγο στὸ Παρίσι μας, πού εἶνε τόσο γαριζο τώρα, και ὅπου θα φέρετε, για μένα τοῦλάχιστον, λίγο από τὸν ήλιο σας της Τσοκάνας και άρωμα από τὰ ρόδα σας τοῦ Μενάρ. Φιλῶ τὸ μικρὸ σου χέρι, αγαπητή Κλάρα, και τὸ παρακαλῶ να χαράξῃ για μένα μιὰ λέξι συγγέννης...

Τζιλ ντε Σεμπρ

Επειτα από λίγες στιγμές, ή Κλάρα, καθισμένη μπροστά στὸ γραφεῖο της, έγραφε τὰ ἑξῆς:

«Οχι μονάχα σας συγχωρῶ, Τζιλ, μά και σας εύχαριστῶ. Εἶσθε τὸ ὄργανο πού χρησιμοποιήσε ὁ Θεός για να μου δείξῃ την άποστολή μου κοντά στὸν πατέρα μου. *Αν τὸν εἶλεπα εύτυχισμένο, *θα έμένα εδῶ. Μά υποφέρει και κατάλαβα ότι μπορῶ να τὸ κάνω λίγο καλό. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο μεθαύριο δεν θα φηγῶ μόνος τον από τὸ Μενάρ. *Η φτωχὴ μου καρδιά στεναίξει, γιατί θ' αφήσω τη χώρα πού γεννήθηκα και αρσάντων τὸ αγαπημένο μου σπίτι. *Εσῆς σφίγγεις με αγωνία για την κανονία ζωῆς, πού άνοίγεται μπροστά μου. Μά σκέψῃ μ' ανησυχῇ προπάντων: Πῶς θὰ φερθῇ ή Μάττυ ἀπέναντί μου; *Εμπιστευτήκα πρὸ λίγου αὐτὸ τὸ φρόδ μου στὸν πατέρα μου. Κι' εκείνος μου άπάντησε:—για γιατί ὁ τόνος της φωνῆς του ήταν τόσο στενοχωρημένος;—*Η Μάττυ εἶνε ένα χαλδωμένο παιδί, για τὸ ὅπιο θα χρειασθῇ ν' κάνει ήπιωσι, μά σὲ βεβαιῶνω πως δεν εἶνε κατά βάθος κακή και θὰ μπορέσῃ να την κάνει να σ' αγαπήσῃ...»

Μά είμαι τόσο λίγο βέβαιη γι' αὐτά. Από δῶ κιόλας φαινόταν να νοιώθῃ μιὰ βαθειά ἀντιπάθεια για μένα. Φαντάζομαι τώρα πως θα της σπῇ, όταν θα μάθῃ πως είμαι ἀδελφῇ της! Μά ελπίζω πως ὁ Θεός θα με υποστηρίξῃ και θα βοηθήσῃ. *Εξ άλλου, έχω κιόλας στὸ πρόσώπὸ σας έναν άνθρωπο γνωστό σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο Παρίσι, πού με κραδαίει κίπας. Δεν ξέρω πως ή ἰδέα αὐτῇ μου εἶνε γλυκαί, στη φτωχὴ σας ξεάδελφῃ.

Εύχαριστῶ για την άνάμνησι σας για τὸν αγαπημένο μου παππὸ και γι' αὐτὴ τη συμπάθεια, της ὅπιας νοιώθω πὸ καλὰ την ἀξία σ' αὐτὲς τις ποινένες ὥρες. Κι' εἰν' επίσης, Τζιλ, θα ήθελα να σας εἶχα ἀδελφὸ μου, για να μὴ βρισκόμουν, γυρίζοντας από την κηδεία, μόνη, ὀλοῦνα-νη, ανάμεσα σὲ ξένους.

Μά μη λυπάσθε και πολὺ, γιατί πὸ εύτυχισμένη από τὸς άλλες φτωχῆς ψυχῆς, έχω πάντα τὸ Θεὸ μαζί μου. Εἶναι μιὰ γνωρίστε μιὰ μέρα αὐτὴ την παρηγοριά, ξεάδελφέ μου και φίλε μου.

*Ορεβονά, σὲ λίγο!... Δεν εἶν' έτσι;

Η άποσιωμένη σας ξεάδελφῃ, Κλάρα IX

Η ευχή πού είχε κάνει ὁ Τζιλ, βγαίνοντας από τὸ μεγάλο τὸ ξεάδελφου του ντε Κομπέρ, δεν ήταν ἴσως πολὺ ειλικρινῆς, γιατί, διαβάοντας την παραπάνω έπιστολή της Κλάρας, ψιθύρισε με τὸνο πρόσχαρο:

—Α! Πέτχου λοιπόν ὁ πατέρας της! Τόσο τὸ καλύτερο για τὴ δυστυχισμένη νέα!

Επειτα, ὕψωνοντας τὸς ὤμους του, πρόσθεσε μ' ανυπομονησία:

—Μά τόσο τὸ χειρότερο για μένα, αν δεν τὰ καταφέρω να δειχτῶ προνοητικός!

Ξαναπῆρε μηχανικά την έπιστολή της Κλάρας και την ξεαναδιάβασε:

—Θα ήταν σωστό, εἶπε, να βρισκόμαι στὸ σταθμὸ κατά την άριή της. *Ετοι ή φτωχὴ μικρὴ θα έχῃ την εύχαρίστησι να δῇ ένα πρόσωπο γνωστό, ν' άκούσῃ ένα καλὸς ὥρισε!

*Άφησε νευρικά την έπιστολή επάνω στὸ τραπέζι κι' άφησε να τὸ εφεύγῃ ένα σαρκαστικὸ γέλιο.

—Ομολόγησε, φίλε μου Τζιλ, ότι βιάζεσαι να την ξεανιδῇς!... Τρελλέ... *Εξ άλλου, μεθαύριο είμαι προσκαλεσμένος ν' εἶναι ὁ θάνατός μου στὸ Μενάρ. Δεν μπορῶ να λείψω από την ξεαιρετική αὐτὴ συγκέντρωσι, για νάχω την εύχαρίστησι να δῶ λίγο νωρίτερα τὰ μαύρα μάτια αὐτῆς της *Ιταλίδος ξεάδελφῃς μου.

Μά, καθώς τη μεθεπομένη τὸ πρωί, τὸ ἀμάξι του περνοῦσε από τὸ μεγάλο ντε Κομπέρ, διέταξε τὸν άμαξῶ να σταθῇ, για να ρατήσῃ αν ὁ ξεάδελφός του είχε άναγγελεῖ την άριή του. Τὸ άπάντησαν ότι είχαν ένα τηλεγράφημα τοῦ κ. βραβάνου, δια τὸ ὅπιοιους τὸς παράγγελλε να στείλουν στὸ σταθμὸ τὸ άμάξι του, γιατί θὰ έφτανε με τὸ βραδυνὸ τραῖνο.

—Θα ξεανάρθω εδῶ μιὰ απ' αὐτὲς τις μέρες για να τη δῶ, σκέφτηκε ὁ Τζιλ.

—Όλο τὸ ἀπόγευμα, ήταν νευρικός και άσφηρημένος. Κατά τις πέντε, άρχισε να κυττάξῃ ἀδιόκαπα τὸ ρολόι, σκεπτόμενος ότι ή Κλάρα πλῆραζε στὸ Παρίσι...

—Αν δεν ήταν αὐτὸ τὸ γεῦμα, σκεφτόταν, θα βρισκόμουν ὁ ποσῆποτε στὸ σταθμὸ... Θὰ την εἶλεπα έτσι πέντε λεπτά... Καί ή Κλάρα θα έμενε εύχαριστημένη.

Καθὸς τὸ ρολόι σήμαινε πέντε και μισή, έκανε μιὰ αποφασιστική κίνησι.

—Οχι! Δεν μπορῶ να την αφήσω να φτάσῃ έτσι! Τόσο τὸ

χειρότερο για τὸν Μπρέξ, αν δεν πάω στὸ γεῦμα του.

Γρήγορα-γρήγορα συνέταξε μιὰ έπιστολή, δια της ὅπιας ζήτησε συγγέννη απ' τὸν Μπρέξ και φώναξε *ναν ὤπρητῃ για να την πάῃ στὸ σπίτι τοῦ περιήμου αὐτοῦ ποιητοῦ. Στις έφτάμισῃ πήγε και γευμάτισε σ' ένα ρεσوران. Στις έννέα άκριβῶς βρισκότανε στὸ σταθμὸ της Λυών.

Ετοι τὸ πρῶτο πρόσωπο πού εἶδε ή Κλάρα κατεβαίνοντας από τὸ τραῖνο, ήταν ὁ Τζιλ, πού ὤρμησε πρὸς αὐτήν με τὰ χέρια ἀπλωμένα. Ήταν χλωμή, και φαινόταν κουρασμένη, γιατί είχε κάνει πολλά για να τὰ καταφέρῃ να φύγῃ γρήγορα. Ήταν ακόμα πὸ γλυκαί έτσι, μέσα στα μαύρα ρούχα, μ' αὐτὸ τὸ κουρασμένο ὕφος, πού ὁ Τζιλ δεν τὸ είχε ποτέ δι. *Απλῶσε κι' εκείνη τὰ χέρια της πρὸς τὸ μέρος του και τὸ εἶπε με συγκίνηση:

—Τὸ ήξερα πως θα έρχόσαστε να με ὑποδεχθῆτε! Ο πατέρας μου δεν τὸ πίστευε.

Πῶς απ' την κόρη του, ὁ κ. Κομπέρ κατέβαινε απ' τὸ τραῖνο. Τὸ κάπας εφανισμένο βλέμμα του, προσηλώθηκε στὸν Τζιλ, ὁ ὅποιος ὕποκλινόταν για να φιλήσῃ και τὰ δυὸ χέρια της νεας και τοῦ ὅποιου ή φωνή, πάλλουσα από συγκίνηση, έλεγε:

—Βιάζομαι να σας ξεανιδῶ, Κλάρα. Καί σκεφτόμουν ότι θα θέλατε ν' άντικρύσετε, φτάνοντας εδῶ, τὸ μόνο πρόσωπο πού ξέρετε στὸ Παρίσι.

—Σκεφθήκατε πολὺ καλὰ, εἶπε ή Κλάρα, και δεν θα ξεχάσω ποτέ μου αὐτὴ σας τὴν εύγένεια.

—Εἶσαι πολὺ κουρασμένη, αγαπητή Κλάρα:

—Αρκετά, μά ὁ πατέρας μου, πρὸ πάντων, εἶνε πολὺ κουρασμένος.

—Κουρασμένος κι' εύτυχισμένος συγχρόνως, εἶπε ὁ κ. ντε Κομπέρ, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του στὸν νεαρό συγγενῇ του. Σ' εύχαριστῶ. Τζιλ, γιατί σὲ σένα χρωστῶ τὸ ότι έχω τώρα μαζί μου τὸ παιδί μου, πού φέρεται κιόλας σὲ μένα σὰν την πὸ ἀφασιαμένη κόρη τοῦ κόσμου. Μά θα ξεαναμιλήσουμε γι' αὐτὰ με την άνοιξι μας. Θέλεις νάρθῃς να γευματίσουμε αὔριο μαζί, αγαπητή μου, αν ὡς ξκ βαύματος δεν εἶσαι προσκαλεσμένος πούθενά ἄλλοῦ;...

—Είμαι πράγματι, μά θα δικαιολογηθῶ, ὅπως ἀπόψε πού ήμουν προσκαλεσμένος σὲ γεῦμα από τὸν Μπρέξ.

Ο κ. ντε Κομπέρ τὸν κύτταξε σαστισμένος.

—*Αλήθεια, τὸν ρώτησε, δεν πήγες στὸ γεῦμα τοῦ Μπρέξ για νάρθῃς να μᾶς ὑποδεχθῇς;

—Βέβαια. Φαντάζεσαι λοιπόν ότι αὐτὸ δεν άξίζει τὸν κόπο; ἀποκρίθηκε ὁ Τζιλ μ' ένα ελαφρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Δεν μᾶς έχεις συνηθίσει, αγαπητή μου φίλε, σὲ τῶςες...

—Τόσες φιλοφρονήσεις κι' εγκάρδιότητες; έσπευσε να άπάντησῃ ὁ Τζιλ. Πράγματι, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Μά φερθηκα κι' εἰν' μιὰ φορά εγκάρδιος πρὸς τιμὴν της Κλάρας.

Δὸς τα αὐτὰ σὲ μένα, Κλάρα.

Πῆρε τις μικρὲς άποσκευὲς της νεας και διευθύνθηκαν κι' οἱ τρεῖς πρὸς την έξοδο. Βοήθησε την ξεάδελφῃ του, της ὅπιας ή φυσιογνωμία φαινόταν έντελῶς κορησυχασμένη. Ν' άνέβῃ στὸ αὐτοκίνητο τοῦ κ. ντε Κομπέρ και της έσφιξε εγκάρδια τὸ χέρι λέγοντάς της: «Ορεβονά αὔριο». Επειτα διευθύνθηκε κι' αὐτὸς πρὸς τὸ αμάξι του, ενῶ ὁ βραβάνος, τοῦ ὅποιου τὸ πρόσωπο ξεέφραζε τὴν πὸ βαθειά έκπληξι έλεγε στην κόρη του:

—Εἶχες δίκη, παιδί μου, όταν μου έλεγες, πως ὁ Τζιλ θα μᾶς περίμενε στὸ σταθμὸ. *Η γυναίκα έχου συχνὰ μεγάλη δυνάμει και ξεχωρίζουν τις φιλίες, επάνω στις ὅπας μπορούν να βασίζονται... Μά αὐτὸ, κόρη μου, εἶνε μιὰ μεγάλη νίκη δικῃ σου, γιατί ὁ Τζιλ, έξερεις, εἶνε ὁ πὸ άνοστής άνθρωπος τοῦ κόσμου...

Η Κλάρα ψιθύρισε διαχαστικά:

—Εἶνε τάχα ὅσο φαίνεται...

Ο Τζιλ δεν ζήτησε τώρα να ξεγελῶσῃ τὸν εαυτο του. Από τη στιγμή πού, βλέποντας την Κλάρα να κατεβαῖν από τὸ τραῖνο, είχε νοιώσει μιὰ συγκίνηση, πού ποτέ άλλοτε δεν την είχε δοκιμάσει, είχε καταλάβῃ πως την αγαποῦσε και ότι αν δεν την άπέδευγε, αὐτὸς ὁ έρωας θα γινόταν παιτοῦναιμος σ' αὐτόν. Νά την άποφύγῃ. Οὔτε τὸ σκεφτόταν και αὐτὸ πειά... *Όλες ή εγωιστικές ιδέες περὶ ανεξαρτησίας είχαν διαλυθῇ κάτω απ' τὸ γλυκὸ φῶς τὸν μεγάλων δελουδίων της ματιῶν. Φαντάζοταν την Κλάρα, βασιλίσσα τοῦ σπιτιοῦ του, σύζυγο πολυγαπημένη, σύμβουλό του, πού πάντοτε θα τὸν άκούε.

(Ακολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΦΑΣΟΛΑΔΑ

ΤΟΥ Κ.ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο Γκέλη - Μέτσας κατέβαινε συχνά από το χωριό του, το Κροντσέλοθο, σούρνοντας το γαϊδουράκι του:

Ερχινη και δυο στάλες λάδι μέσα στο φαί:
—Πανάκριθ, το έρμιο!...

δηλαδή, που μένει από τις έληές, και που το τρών οι χοίροι ή το χρησιμοποιούν για φωτιά.

Το σουσαμιού όμως την «κουσπα», το υπόλειμμα να πούμε, το τρών ή αγελάδες και τα θόδια και γλύφουν και τά...χέλια τους!

Γι' αυτό λοιπόν κατέβαινε κι' ο Γκέλη - Μέτσας, κεντώντας μ' ένα μυτερό παλούκι, το ζώο του.

—Τσούνγκε!
Είχε μαζί του κι' ένα σακκί για πιπεριές, θερμαντικό του χειμώνα έδεσμα κι' ένα «ροί» για λάδι, σουσαμόλαδο, γιατί το λάδι της έληας, ακόμα στο χωριό του, δεν το μάθαινε.

—Τσούνγκε!
Όταν έφθανε στο λητρουθειό ο Μέτσας, που ήταν καλός πελάτης, οι «λητρουθιαρέοι» τον κρατούσαν πάντα για να φάει εκεί.

Και πάντα είχανε φασολάδα κόκκινη, παχειά, με πυχτό χυλό, ζεστή, με μπόλικο, για το κρύο, το κοκκινοπύπερο, και νόστιμη, μάλιστα νόστιμη, που ο Γκέλη - Μέτσας, τη θυμότανε και όταν γύριζε ακόμα στο χωριό του, και την έβλεπε ακόμα και στον ύπνο του...

—Αχ, μαρή γυναίκα, έλεγε, δεν θα μου φτιάξης κι' εσύ μία μέρα φασολάδα, σαν αυτή που φτιάχνουν οι σουσαμόλαδοι στη χώρα, κάτω!...

Η Ντάνια-Μέτσας, η φτωχιά, ήταν καλή νοικοκυρά, να πούμε. Από τότε που γεννήθηκε κι' ένοιωσε τον εαυτό της, όλο και φασόλια έμαγειρευε, όλο και φασολάδες έτρωγε, με μεγάλες μέσες πιπεριές καυτές, τόσο μάλιστα καυτές, που δεν ήξερε κανείς, πού έκαινε πιο πολύ και πιο δυνατά, ή πιπεριά ή της φωτιάς τα άναμμένα κάρβουνα!

—Βρέ άντρα μου, του έλεγε, τόσα χρόνια τώρα, τρώς φασολάδα από τα χέρια μου, από φασόλια του χωριού μας, που τα προτιμώ παντού και τα ζητάνε για καλύτερα στη χώρα και τώρα δεν σ' αρέσει το φαί; Τι διάολο να πη κανείς! Μην φράγκεψες και σύ, στη χώρα;...

—Ακουσε, γυναίκα, τι σού λέω! Δεν είνε φασολάδα, αυτή που φτιάχνουμε έμεις!... Μά ιδής οι σουσαμόλαδοι τι φασολάδα φτιάχνουν!... Παναγία μου!... Μά τρώς όλο το χρόνο και πάλι να την αποζητάς!

Και πάλι έβανε τα δυνατά της ή γυναίκα του, να τον ευχαριστήση. Έβαζε τα φασόλια προηγουμένως να μουσκέψουνε, έβαζε μέσα και λίγο αλεύρι για να ξεχυλώσουνε, έβαζε σέλινο και πιπεριές πολλές και καυτερές, σαν τη γλώσσα του διαβόλου, έσταζε και λίγες στάλες λάδι, ακόμα παρπάνω.

—Ακριθό είνε το έρμιο, τριανταπέντε ή δόκα!

Μά και πάλι ο Γκέλη-Μέτσας δεν ευχαριστιότανε. Και τότε ή γυναίκα του του έλεγε:

—Γιά ρώτα, επιτέλους, πώς τα κάνουν αυτοί τα φασόλια!... Καλύτερα ξέρουνε οι άνδρες να μαγειρέψουνε από μία γυναίκα και φασολάδα μάλιστα, που τη φτιάχνει σ' όλη τη ζωή της!...

Σαν εύτυχης βασίλισσα, άπάνω στο χρυσό της θρόνο!...

—Τσούνγκε!

Και πάλι τώρα ο Γκέλη-Μέτσας, κεντώντας το ζώο του, τραβούσε για τη «κουσπα» κάτω, κατά τη χώρα.

Και πάλιν εκεί τον περίμενε ζεστή, και άχνιστή, και κοχλαστή, και κατακόκκινη, μουσχοβολώντας ή παχειά ή φασολάδα ή χυλωμένη...

Μία χύτρα κοιλαρού, καθάλλα άπάνω στη φωτιά, σαν θασίλισσα άπάνω στον χρυσό της θρόνο, κόχλαζε και άχνιζε, τα σύννεφα της νοστιμιάδας από την καρδιά της.

—Χριστέ μου! Θεοί ή άνθρωποι την τρών αυτή!

Και τα φασόλια μέσα άνεδοκατέβαιναν, χοροπηδούσαν σαν τρελλά, σαν παιδάκια που παίζουν, μέσα στον παχύ και κατακόκκινο πεντανόστιμο χυλό τους!

Και ήταν ή φασολάδα έκλεκτή, δόρο του Θεού σωστό για τον χειμώνα το σκληρό, και κατασκευάσμα μοναδικό των «σουσαμόλαδων», που είχανε το λάδι άφθονο και δεν έβριχναν νερό διόλου, στη χύτρα όπου τη θράζανε. Άδειάζαν μέσα γεμάτη λάδι την όκα, κόβαν μπόλικο κρεμμύδι, άλάτι και άφθονο κόκκινο πιπέρι, ρίχναν και τα φασόλια και θάζανε τη χύτρα άπάνω στην πυρεστιά.

Γιά όλα τ' άλλα, θά φρόντιζε μονάχη της, ή κόκκινη και ζεστή νοικοκυρά τους, ή χαρούμενη και πηδηχτή φλόγα της φωτιάς.

Και όταν τα φασόλια θράζανε, οι νόστιμοι άχνιοί είδοποιόσαν:

—Έλατε κι' είνε έτοιμα!
Και καταλαδωμένοι, σαν τηγανίτες κι' αυτοί, καθόντουσαν τριγύρω από τη χύτρα, που τη θάζανε στη μέση, άπάνω σ' ένα χαμηλό σουφρά.

—Έλα Μπάι - Βαγγέλη, κάθισέ!
Ούτε τραπέζι έστρωναν, ούτε νάτα σερβίρουν είχανε ανάγκη.

Ξεσχίζαν το ζεστό ψωμί, που άχνιζε κι' αυτό, σαν κορμί από γυμνό κορίτσι, άναμμένο, και το θουτούσανε στη χύτρα... Και πατάρωνε και φούσκωνε από το άφθονο το λάδι και το χυλό του φαγητού. Κι' έπειτα άρχίζανε με έρωτα, σαν άλυσσίδες.

—Θέ μου!... έλεπε ο Γκέλη-Μέτσας, σταυρώνοντας τα χέρια του και κυττώντας ψηλά τον ούρανό!... Δεν με λυπάσαι! Σε άλλους δίνεις όλα τα καλά της γής κι' άπ' το φτωχό Κροντσέλοθο τα παίρνεις πάλι όλα!... Μία φασολάδα ζήτησα κι' εγώ από τη χάρι σου!... Τι; Μήπως πρέπει να πεθάνω, για να την αποκτήσω στον Παράδεισο;...

Άλλα ο Παράδεισος της φασολάδας δεν ήτανε στον ούρανό! Ήταν εκεί κοντά, μέσα στο σπίτι, στο ντουλάπι του σπιτιού, μέσα στο «ροί» με το λάδι!...

Μά έλα πού:

—Ήταν το έρμιο ακριθό!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Έτσι, την άλλη τη φορά, ήρθε ο Γκέλη - Μέτσας στη χώρα, φέρνοντας κι' ένα μεγάλο δοχείο για νερό.

Μά ούτε το νερό της χώρας, ούτε ή προσπάθεια και ή φροντίδες της γυναίκας του, την κάμαν πιο καλή τη φασολάδα.

Έβαλε πιο πολύ πιπέρι, ή γυναίκα του, έπρόσεξε σ' άλάτι, έβαλε και δυο-τρεις πατάτες να ξεχυλώση το φαί, έσταξε ακόμα δυο-τρεις σταλαγματιές λαδάκι περισσότερο κι' έβαλε και πιο μπόλικο από το νερό της χώρας, για να πετύχη πιο πολύ.

—Είνε ακριθό, το έρμιο!...

Μά τίποτε! «Ίτσι, τίποτε δεν έγινε!... Ή φασολάδα ήτανε άνοστη, άνούσια, νερόπλυμα, κα-

Χωρίς να ξέρη ότι ή εύτυχία του ήτανε εκεί κοντά του, μέσα στο σπίτι, μέσα στο ροί από το λάδι.
Μά-ήτανε ακριθό το έρμιο!

—Τσούνγκε!...

Ένα θλιβερό φεγγάρι τους άτάζε από ψηλά, θλιβερό, σαν μην του πέτυχε και αυτόν του φασολάδα!...

λή, μόνον για να τη φάν οι χοίροι!...

—Μά είνε και το χόμα, Μπάι - Βαγγέλη, έλεπε στο Μέτσας οι λητρουθιαρέοι, όταν κατέθηκε πάλι στη χώρα. Το νοστιμί-ζει το φαί κι' αυτό. Πάρε και λίγο χόμα από τη χώρα και στρώσε το άπάνω στη γωνιά. Έπειτα, ν' άνάψης τη φωτιά άπάνω κι' έτσι θα φτιάσετε ένα φαί, όπου θα τρώη ή μάνα και δεν θα δίνη των παιδιών.

Πήρε και χόμα ο Μπάι-Βαγγέλης, ένα σουβάλι όλόκληρο, για να γελή ή φασολάδα πιο καλή, το έστρωσε τέσσερα δάχτυλα άπάνω στη γωνιά, μά πάλι ή φασολάδα δεν ήταν νόστιμη, δεν ήταν γευστική, δεν ήταν για να την φάη κανείς.

—Ανάθεμά την, για γυναίκα, και πάλιν δεν την πέτυχε!... άναστέναζε θασιά ο Γκέλη-Μέτσας! Θά πεθάνω και θά πάω στον κάτω κόσμο νηστικός!...

Δεν παίρνει, μπάριμπα, και λίγη φωτιά από έδω; του έλεπε και πάλι μουσουλωντας μεταξύ τους οι λητρουθιαρέοι και ρίχνοντας με την όκα το λάδι το καινούργιο, ζεστό άκόμα από το μάγγανο, μέσα στής χύτρας το μεγάλο στόμα τ' άδειανό, που παρσκευαζότανε ή φασολάδα τους.

Μά και φωτιά πήρε ο Μέτσας, από το σουσαμολητρουθειό, ένα μαγγάλι όλόκληρο, και το πήγαινε όλο το θράδυ με προσοχή και ιερότητα άπάνω στο χωριό του, χωρίς να κεντρίζη τώρα με το αχμηρό το ξύλο το ζώο του, από το φόβο μήπως του γύρει το μαγκάλι. Το πήγαινε, όλο το θράδυ, σαν Προμηθεύς πυρφόρος, που έφερνε τη θεία σπύθα της μαγειρικής το μυστικό της γεύσεως, της φασολάδας την έπιστήμη τη μεγάλη και θασιά, άπάνω στο φτωχό και το ρικνό Κροντσέλοθο, το γυμνό και χιλιοπεινασμένο.

Έτσι άργοπόρησε, άργοπατώντας στο δύσβατο το δρόμο, τον άσηφο και το στενό. Ένα όλόγιομο φεγγάρι, μά θλιμμένο, σαν να το χάλασε ή φασολάδα κι' αυτό, τον κύτταζε και του φώτιζε τον δρόμο από τον ούρανό, άνάμεσα από τη σκιά των δέντρων. Ή Ντάνια, ή γυναίκα του, άνησούχησε για την άργοπορία του, έμάζεψε δλους τους δικούς της στο χωριό και θγήκε να τον εύρη. Τον συνάντησε πιο έξω.

—Τι έγινες, θρέ χριστιανέ! του φώναξε.

—Σώπα! της έλεπε αυτός στο αυτί κρυφά, και φέρνω το μυστικό της φασολάδας!

Κι' έδειξε το μαγκάλι άπάνω, άπανωσάμαρα, στο γαϊδουράκι του και το πυρ το ιερών της φασολάδας.

Και πήκε έτσι, με πομπή, μέσα στο χωριό, περιήφανος κι' εύχαριστημένος, γιατί ήταν πλέον θέβαιος, ότι θα φάη μία φορά και φασολάδα της προκοπής στο χωριό του, το Κροντσέλοθο!

Άλλα και πάλιν ή φασολάδα ήταν άνοστη, άνούσια, συχαμερή, σαν άλυσσίδες.

—Θέ μου!... έλεπε ο Γκέλη-Μέτσας, σταυρώνοντας τα χέρια του και κυττώντας ψηλά τον ούρανό!... Δεν με λυπάσαι! Σε άλλους δίνεις όλα τα καλά της γής κι' άπ' το φτωχό Κροντσέλοθο τα παίρνεις πάλι όλα!... Μία φασολάδα ζήτησα κι' εγώ από τη χάρι σου!... Τι; Μήπως πρέπει να πεθάνω, για να την αποκτήσω στον Παράδεισο;...

Άλλα ο Παράδεισος της φασολάδας δεν ήτανε στον ούρανό! Ήταν εκεί κοντά, μέσα στο σπίτι, στο ντουλάπι του σπιτιού, μέσα στο «ροί» με το λάδι!...

Μά έλα πού:

—Ήταν το έρμιο ακριθό!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΙ ΤΟΝ ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ!..

Λίγες βδομάδες μετά το γάμο του, ο Μπόμπ έπισκέπτεται το θείο του, ένα γεροντοπαλήκαρο. Πίνουν κρασί κι' ο θείος ρωτά τον άνεμιο:

—Τι ξέρει ή γυναίκα σου;

—Τι θέλεις να πής, θείε;

—Ξέρει να μαγειρέψη, να ράψη, είνε νοικοκυρά;

—Όχι, δεν ξέρει τίποτε από αυτά. Τα κάνουν όλα ή ύπνέτριες. Μά θά σού πώ, θείε, τί μ' έκανε να παντρευτώ. Έκείνο που κυρίως με τράβηξε κοντά της είνε το τραγούδι της. Τραγουδάει όσην πουλί, θετέ!

—Τι λές, παιδί μου!... Και δεν άγόραζες, καλύτερα, ένα... κα-ναρίνι!

ΚΑ'Υ ΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΞΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε δημοσιεύσει, έπ' ευκαιρία της... νεκραναστάσεως της «Ανθισμένης Άμυγδαλιάς» και του «Μπαρμπα-γιάννη του Καντά», διάφορες παθητικές, παλιές, άθηνάϊκες καν-τάδες, τις οποίες τραγουδούσαν τη νύχτα οι πατέρες μας, κάτω από το παράθυρο της καλής των. Νά σήμερα μερικά ακόμη τέτοια παλιά, λησμονημένα τραγούδια!)

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ

“Αν μ' αγαπούσες, κι' αν τη σκοτεινιά μου με μία σου άκτίνα φωτίζες θερμή, γλυκά τραγούδια θά σου έλεγε ή καρδιά μου, μέσα άπ' το πονεμένο μου κορμί.

Θά σου έλεγα χίλιες φορές με πόνο πώς μέσα στην καρδιά μου σύ κτυπάς, θά σου έλεγα πώς σε λατρεύω μόνο, αν μ' αγαπούσες, μά σύ δεν μ' αγαπάς.

“Αν μ' αγαπούσες, θά έπαιναν οι πόνοι, κι' οι στεναγμοί μου θά έσθυναν κι' αυτοί, θά τρέχαμε στον βίον πάντα μόνοι, έγώ και σύ, από χαρά τρελλοί.

Τριαντάφυλλα θά έκανα κομμάτια, στο δρόμο να σου στρώνω όπου πιάς, τα δάκρυα δεν θάχα πειά στα μάτια, αν μ' αγαπούσες, μά σύ δεν μ' αγαπάς.

Η ΚΑΤΑΡΑ

Πώς σού άρέσει κάποτε, σκληρά, να με πειράξης, να κάνης τάχα πώς πονείς και πώς άναστενάζεις. Γεμίζουνε οι στεναγμοί τα θλιβερά μου στήθεια, εσύ πονείς στα ψέμματα, μά γώ πονώ σ' αλήθεια.

Κατάρτα εις την άπονη την νειά όπου ξεχνάει, πίστι, άγάπη και φιλία, για πάντα λησμονάει. Γέλιο, χαρά, τα χείλη της ποτέ να μην καλύψη, το δάκρυ άπ' τα μάτια της ποτέ του να μην λείψη.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

“Αν ή καρδιά σου συμπαθεί, τους δυστυχείς οίκτηρει, ξύπνα άπ' τον ύπνο τον βαθύ και έβγα στο παραθύρι, να δής έν φάντασμα άχρό, που βγήκε άπ' τον “Αδη, να πη παράπονο φρικτό στής νύχτας το σκοτάδι.

Γιατ' έχεις τόσο άπονια, κόρη σκληρά, για μένα, που βρέθη τόσο παγωνιά σε στήθε άπροπλάσμενα; Γιατί, άστέρι τ' ούρανού, την λάμψη σου μ' άρνείσαι; Γιατί, δροσούλα που βουνού, φωτιά για μένα είσαι; “Αχ! ρίξε μου μία σου ματιά για χάρι, για βοήθεια, να σβύσης τρομερή φωτιά, που μ' άναψες στα στήθεια.

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

(Δωδία)

Λάμπει μέσ' το γιαλό, το χρυσαστέρι, το κύμ' άτάραχο την βάρκα φέρει, έλα να φύγωμε, μακριά στα ξένα, έλα με μένα, έλα με μένα... Έλα να φύγωμε, μακριά στα ξένα, έλα με μένα, έλα, Φανή.

Χαράζει ο ξέφυρος γλυκά το κύμα, ή γή ναι έρμος σαν μαύρο μνημά. Έλα, ο έρωτας μας περιμένει. Στην βάρκα μένει, στην βάρκα μένει. Έλα, ο έρωτας μας περιμένει, θά τιμονεύη εκείνος, Φανή.

Τώρα, βαρκοῦλα μου, σαν περιστέρι, πέτα, μικρούλα μου, εις άλλα μέρη. Στη γή του έρωτος, φθανούμε τώρα, έφθασ' ή ώρα, έφθασ' ή ώρα. Στη γή του έρωτος φθάσαμε τώρα, σ' ούρανια χώρα, έμπα, Φανή.

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Για σένα, άγάπη μου γλυκειά, Για σένα άφρό στην άμμουδιά το φεγγαράκι βγαίνει, το κάθε κύμα άπλώνει, για σένα κλαίω και πονώ, για σένα άπάνω στα κλαδιά μικρή μου χαϊδεμένη, γλυκοκαλεί τ' αηδόνι.

Για σένα βγαίνει άπαλά κι' άπλώνεται με χάρι, εις τ' ούρανοῦ την άγκαλιά τ' όλόχρυσο φεγγάρι.

ΕΚΕΙΝΗ (κοιμάται βαθεία, με το ξανθό κεφάλι πάνω σ' ένα πουλιένο μαξιλάρι. Έξαφνα χτυπάει το τηλέφωνο που είχε δίπλα της, στο τραπέζι της νύχτας. Έκείνη ξαγνιάζεται, ἀνδρώνει το χέρι, ανάβει το φως, παίρνει το άκουστικό κι' έπειτα, με φωνή καθαρή, μιλά άρχη). — Έμπρός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έσύ είσαι ;
ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, φυσικά, εγώ είμαι. Στις δυό ή ώρα τη νύχτα, στο τηλέφωνο, δεν μπορεί να σου άπαντήσει ή καμαριέρα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά έχανε άδιστα τον καιρό της... Έσένα μονάχα ήθελα...

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναι, ναι, άγάπη μου, μα τώρα νυστάζω. Καληνύχτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μιά στιγμή... Μιά στιγμή μόνο... Όσο φτάνει να σου πω πόσο σ' αγαπώ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μη μιλάς έτσι σιγανά ! Δεν καταλαβαίνω τίποτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Α, πόσο σ' αγαπώ ! Πόσο ήθελα να ήμουν κοντά σου. Πόσο λατρεύω τη φωνή σου, τη νύχτα... τη ξεστή, τη γλυκειά φωνή σου...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μπόμπι, νυστάζω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (λίγο πιο δυνατά). — Δεν είμαι ό Μπόμπι...

ΕΚΕΙΝΗ. — Πώς, δεν είσαι ό Μπόμπι ;... Μα τότε πούος είσαστε, κύριε ; Πώς μπορείτε να ξυπνάτε στις δυό ή ώρα τη νύχτα μιá κυρία που κοιμάται, μιá κυρία που βρίσκεται στο σπίτι της... Κι' έπειτα, γιατί μιλούσατε σιγά, σαν τον Μπόμπι ; Γιατί μου είπατε τά ίδια λόγια, που μου λέει κι' εκείνος όταν με ξυπνάει τη νύχτα, για να μου ειπεί μονάχα πως μ' αγαπάει ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιατί άσφαλώς ό Μπόμπι δεν είναι ένα παιδί με έξαιρετική φαντασία και γιατί ό Μπόμπι είναι πολύ λίγο έξυπνος, αφού δεν βρίσκει να σάς πη τίποτα καινούριο, μόνο σάς κάνει διαρκώς τη συνηθισμένη, την κλασική ερωτική εξομολόγησι...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μπορώ να μάθω σε ποιόν μιλά ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κι' όταν τό μάθετε ; Τι μπορεί ν' αλλάξει ; Έσείς θα είσαστε άόμιμη ξεπλωμένη στο κρεβάτι, σ' ένα σπίτι, του οποίου δεν έξω παρά μόνο τη διεύθυνση και τον αριθμό του τηλεφώνου. Κι' εγώ θα μείνω έξω άγνωστος κύριος, μ' ένα όνομα άγνωστο για σάς, που δεν θα σάς φανερώνη τίποτα για μένα...

ΕΚΕΙΝΗ. — Και πως σάς ήθε ή ιδέα να μου τηλεφωνήσετε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έτσι... όπως έρχονται ή ιδέες σ' εκείνους που βλέπουν έξαφνα ότι δεν έχουν να κάνουν τίποτα. Έτοιμαζόμουν να γυρίσω στο σπίτι μου, μόνο. Κι' έξαφνα, μου ήρθε ή ιδέα να τηλεφωνήσω σε μιá γυναίκα που άγαπούσα άλλοτε... Σε μιá γυναίκα που την είχα σχεδόν ξεχάσει. Μπήκα λοιπόν στο πρώτο τηλεφωνικό περίπτερο που βρέθηκε μπροστά μου, έβγαξα στο γράμμα Ζ να βρω τ' όνομά της και τηλεφώνησα. Δεν μου άπάντησε κανείς. Κι' εγώ τότε έξακολούθησα να διαβάσω όλα τά όνόματα, που άρχίζουν από Ζ. Μιά στιγμή βρήκα το 'Υδόννη Ζαρινιέ και στάθηκα σ' αυτό, γιατί μου φάνηκε σαν ψευδώνυμο. Έπειτα πήρα τον αριθμό... Λοιπόν ; Μιλώ στην δεσποινίδα ή στην κυρία 'Υδόννη ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν μου λέτε, έχετε συχνά τέτοιες μεγαλοφυείς ιδέες ;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τη νύχτα, ναι... συχνά.
ΕΚΕΙΝΗ. — Και δεν σάς κακομεταχειρίστηκε κανείς ;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Όταν τύχει να ξυπνήσω κανένα νευροσθενή σύζυγο ή καμιά γριά γυναικά. Όταν όμως εκείνη που μου άπαντάει είναι νέα κι' άμορφη, μόλις πω σιγά-σιγά : «Έσύ είσαι ;», άμέσως άκούω μιá τρυφερή φωνούλα να μου λέη : «Ναι, άγάπη μου, εγώ είμαι». Και τότε μου φαίνεται ότι με αγαπούν όλες ή άγνωστες αυτές γυναίκες, ή άμορφες, ή θερμές, ή περιπαθείς...

ΕΚΕΙΝΗ. — Κι' αν σάς καταγγείλει κανείς ;
ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μα δεν μπορούν να με βρουν. Τηλεφωνώ από τά πιο διαπορευτικά μέρη και ποτέ δυό φορές στον ίδιο αριθμό. Μου έτυχε μια φορά να δώσω λίγη χαρά σε μιá κυρία, που βασανίζόταν άγρυπνη... Μου φάνηκε ότι έκανα μιá καλή πράξη.

ΕΚΕΙΝΗ. — Αηλαδή ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άκούστε : Τηλεφώνησα έξαφνα σε μιá κυρία και της είπα : «Έσύ είσαι ;» Έκείνη τότε μου άπάντησε : «Μετανόησες, που μ' έκανες να υποφέρω τόσο ;» Κι' εγώ άμέσως της είπα : «Σου έζητώ συγγνώμη, άγάπη μου. Κοιμήσου ήσυχα. Μη βασανίζεσαι πια. Σου ζητώ πάμν συγγνώμη. Καληνύχτα». Κι' ή άλλη : «Εύχαριστώ, άγά-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΟΥΡΑ

ΕΣΥ ΕΙΣΑΙ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ;

ποτε για τον έαυτό σας. Είσατε μελαγχολική ; Ξανθά ; Έχετε εκείνη την κάπως μεταλλική φωνή που έχουν ή ξανθές ;... Και νά, σάς φαντάζομαι μ' ένα φαρδύ νυχτικό από γαλάζιο μετάξι...

ΕΚΕΙΝΗ (σιγανά). — Φορώ μιá κόκκινη πυτζάμα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Και μέσα στο δωμάτιό σας θα είναι μιá μεθυστική με-

ρωδιά από τό άρωμά σας κι' από 'Ανατολικό καντό...

ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν καπνίζω, κύριε. Και τώρα, φτάνει πια...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μα δεν σάς ελπιά πως με λένε Ρομπέρ...

ΕΚΕΙΝΗ. — Φτάνει... φτάνει... Νυστάζω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δεν είναι αλήθεια... Δεν έχετε τώρα πια καμιά όρεξη να κοιμηθείτε ;...

ΕΚΕΙΝΗ. — Γεμάστε πάρα πολύ. Και νά ή απόδειξις... (Κρεμάει τό άκουστικό και σβήνει τό φως. Σιγή γιá μιá στιγμή. Στριγγουρίζει στο κρεβάτι, σαν να μη μπορεί να βρη μιá άναπαικτική στάση. Κι' ανάβει τό φως, ενώ ξαναχτυπάει τό τηλέφωνο). — Άν νομίζεις πως θα σου άπαντήσει κανείς... Χτύπα, χτύπα δυό θέλεις, φίλε μου ! ('Απλώνει τό χέρι της και παίρνει τό άκουστικό). Μα επιτέλους τί θέλετε ; Στην άρχή διασκέδασα λιγάκι μ' αυτό τό άστέιο. Μα τώρα φτάνει πια. Τώρα με στενοχωρείτε, μ' ένοχλείτε. Θά με άναγκάσετε να ξεκρεμάσω και ν' άφήσω κάτω τό άκουστικό...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Όπως νομίζετε... Έγώ μιá φορά θά έξακολούθησα να σάς μιλά. Έχω τόσα πράγμα-τα να σάς πώ. Όλα εκείνα τά έ-μορφα, τά τρυφερά λόγια, που δεν είπα ποτέ στις γυναίκες που αγαπούσα.

ΕΚΕΙΝΗ. — Δεν σάς άκούω. Καληνύχτα. Βάζω τό άκουστικό κάτω από ένα μαξιλάρι.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά μιλάω δυνατά.

ΕΚΕΙΝΗ. — Όπως σάς άρέσει.

(Βάζει τό άκουστικό κάτω από τό μαξιλάρι. Μα ή φωνή, σιγανά τώρα, μα καθαρή, άκούγεται πάλι καλά. Έκείνη σβήνει τό φως).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Έλάτε, μη θυμώ-νετε. Άφήστε με να φαντασθώ πόσο θά είσαστε όμορφη... Έλα-τε, μήπως με έξερτε ; Μπορώ να συναντηθώ με καμιά φορά, μπορεί μάλιστα και να γνωριστώ με. Μα ποτέ δεν θά μάθετε πο είμαι εκείνος που σάς τηλεφωνώ απόψε. Έξω πολύ καλά θα μ' άκούτε, κι' άς βάλατε τό άκουστικό κάτω από τό μαξιλάρι. Α !... Έχω μιá ιδέα. Θάρθε τώρα στ σπίτι σας !

ΕΚΕΙΝΗ (άνταπηδώντας και παίρνοντας τό άκουστικό). — Έλάτε, έ-λάτε... Θά σάς υποδεχθώ ό άνδρας μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θάβειλα πολύ να τον γνωρίσω. Είμαι έτοιμος να τον αντίκρυσω, 'Υδόννη...

ΕΚΕΙΝΗ. — Άκούσε, δεν σε έξω, μα σε αγαπώ. Δεν έξω γιατί, μα άπάντησε έπιθυμώ τόσο τον έρωτα, τον καινούριο έρωτα μιá ξανθάς γυναίκας με κόκκινη πυτζάμα... Μη μου λέτε όχι... Έμπρός 'Υδόννη... Μη φεύγεις. Μη μ' άφήσεις μόνο... Έμπρός !...

ΕΚΕΙΝΗ. — Έμπρός !... Άκούω...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Υδόννη, σ' αγαπώ !...

ΕΚΕΙΝΗ. — Είσαι τρελλός !...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ναι, είμαι τρελλός, 'Υδόννη, μα νά, ή φωνή σου άλλαξε.

ΕΚΕΙΝΗ. — Έλάτε, φτάνει... Μ' άρέσει ή μοναξιά. Δεν έχω καμιά όρεξη για τρελλές περιπέτειες...

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Υδόννη, άκουσε : Μη φεύγεις... μη μ' άφήνεις... Μι λένε Ρομπέρ, Ρομπέρ Καρίλ. Κάθωμαι... όχι, δεν θέλω να σου πώ καθόμια. Μα αν καμιά μέρα θελήσεις να μου γράψης δυό άφες, γράψε μου «Πόστ-Ρεσάντ». Και τώρα να, όλχε κάποτε - κάποτε μιá ματιά από τό παράθυρο, αύριο... Ποιος ξέρει, μπορεί να σε χωρετίση κανείς περαστικός... 'Υδόννη... δεν άπαντάς ; 'Υδόννη...

(Η 'Υδόννη δεν έχει κρεμάσει τό άκουστικό. Άκούει με μισόκλειστα μάτια σαν να όνειρεται. Αναπνέει με κάποια άγανάκη. Είναι τόσο μόνη και έχει τόσο άνηχη από τρυφερότητα ! Και με μισόδωστη φωνή, ψιθυρίζει.)

ΕΚΕΙΝΗ. — Άκούσε, Ρομπέρ... Τώρα όχι... τώρα ποδάμια... Μα αύριο... αύριο πούος ξέρεις... Καληνύχτα, Ρομπέρ...

τη μου. Έ, τί λέτε; Με τό όνειρο μου δεν ένοιωθα την καρδιά μου να ξεχειλίζει από τη χαρά ;

ΕΚΕΙΝΗ. — Κι' αν σάς πώ τό-υα πως με κοιμάστε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θά ήπτε ψέμα-τα. Έγώ δεν είμαι ό Μπόμπι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Σας άπαγορεύω να ξαναπροφέρετε αυτό τ' όνομα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Μα δεν είναι όνομα... Είναι ένα χαιδευτικό όνομα-τάκι, που μπορούσε θαμιάσια να ήταν και δικό μου. Μιά φορά μάλιστα μ' έλεγαν κι' έμένα έτσι...

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

Μά, έλάτε, ήπτε μου και σεις π-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΜ

περιφρόνησι, που έκανε τον Λάρ Σόλλουμ να πραινίστη απ'τό θυμό του.

— Ένα διπλό ούισκυ ! φώναξε άπότομα ό άγνωστος. Βάλτε και λι-γάκι σόδα. Έρχομαι από μακριά κι' είμαι κουρασμένος.

— Αυτό φαίνεται ! παρατήρησε ό Λάρ. Έχετε λεφτά ;

— Ό έσος έβγαλε από την τσέπη του μισό δολλάριο : Αυτή ήταν όλη ή περιουσία του. Ό Λάρ Σόλλουμ τού έριξε μιá λοξή ματιά κι' ύ-στερα τού σέβηρε τό διπλό ούισκυ.

— Ξέρετε πούος είμαι ; τόν ρώτησε ό άγνωστος.

Ό Λάρ κούνησε άνηχηκά τό κεφάλι του. .

— Είπε πολλές φορές που είσαστε δουλέρα στη Ζηνοβία τού Κέντου-κν ; τόν ξαναρώτησε ό άγνωστος.

— Είπε δέκα χρόνια τώρα που έχω αυτό τό μπαρ.

— Άκούσατε ποτέ να γίνεται λόγος για τούς Ουάτσον ;

— Ναι, άκούσα... έκανε ό Λάρ. Μα, αυτοί οι Ουάτσον, είναι πολλά χρόνια που έφυγαν από τη Ζηνοβία και σόφισαν έδω κι' εκεί. Λένε μάλιστα ότι δεν ζή πια κανένας απ' αυτή την οικογένεια...

— Όχι. Δεν είναι αλήθεια ! τού άπάντησε ό έσος. Ένας απ' αυτούς ξαναγύρισε δουλέρα. Έγώ είμαι ό Μπόμ... Ό Άλλεν Ουάτσον.

Ό Λάρ Σόλλουμ παράτησε στον πάγκο τό ποτήρι που σκούπιζε και κίπταξε κατάληκτος τόν έξω. Έπειτα φώναξε :

— Μα πάρε ό διάβολος ! Είσατε στά καλά σας ;

— Μα ναι, ναι, έκανε χαμογελώντας ό άλλος. Είμαι ό Μπόμ, ό Άλ-λεν Ουάτσον ! Πολλοί από δω θα με θυμηθούν. Έρχομαι από τη Νέα 'Υόρκη, όπου ζούσα είκοσι χρόνια τώρα, μακριά από τό Κέντσκιν.

— Τι θέλετε να σάς πω ; τού είπε ό Λάρ Σόλλουμ, σατισμένος.

— Ένα ούισκυ... διπλό, έκανε ό Μπόμ. Έ, καταλαβαίνω... Θέλετε να μάθετε τί ήρθε να κάνω στη Ζηνοβία...

Ό Λάρ Σόλλουμ διαμαρτυρήθηκε μ' ένα κούνημα τού κε-φαλιού.

— Τό βλέπετε αυτό ; τού είπε ό Ουάτσον, και τού έδειξε ένα πιστόλι, που είχε βγάλει απ' την τσέπη του και τό είχε άκουσώσει πάνω στον πάγκο.

Κι' έπειτα έρρόδωσε :

— Κάτι θα ξέρετε δίχως άλλο για τίς υποθέσεις μου. Μιά κι' άκούσατε να γίνεται λόγος για τούς Ουάτσον, θ' άκού-σατε και για τούς Κόρριγκαν, τούς έχθρούς μας. Έγώ είμαι ό τελευταίος από τούς Ουάτσον κι' ό Τζιμ Κόρριγκαν, που ζή δουλέρα, είναι ό τελευταίος από τούς Κόρριγκαν. Μα είναι λίγες ή μέρες που, φίλε μου. 'Ηρθε δουλέρα να λογαρια-σώμε... Γι' αυτό ήρθε !...

Κι' άδισατε τό ποτήρι του...

Έπειτα, παραπατώντας, τραβήξε ως τη γωνιά τού μπαρ κι' εκεί σφάδισσε σε μιá καρέκλα, κι' ύστερα έπεσε μπροστά πάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να ορλαλίζει. ***

Τ' άπόγευμα, όλος ό κόσμος στη Ζηνοβία ήξερε τό γνωστό τού Μπόμ. Οι Κόρριγκαν είχαν κυνηγήσει άλλοτε, σαν άγρια ήθλια, τούς Ουάτσον από τό Κέντσκιν. Άλλους είχαν καταστρέψει, άλλους είχαν σπύσει κι' άλλους είχαν ρίξει στις φυλακές, με τίς οικογενείες τους.

Ό Ουάτσον τούς μισούσαν κι' είχαν όρκιστή να τούς εκδικηθούν, με ή οποιονδήποτε τά βάσανα τούς είχαν άφανίσει. Από την τραγική λοι-πόν οικογένεια δεν είχε άπομείνει παρά μονάχα αυτός ό άλγης, ό Μπόμ. Μα κι' από την άλλη οικογένεια δεν ζούσε πια παρά μόνον ό Τζιμ Κόρριγκαν.

Στό μπαρ τού Λάρ Σόλλουμ, τό βράδυ, είχε ανάψει ή σιζήτιρας.

— Αυτός ό Μπόμ είναι ένας μεθυστάρας, ένας άλγης, που δεν μπο-ρεί να σκοτώσει ούτε μιγιά ! έλεγε ό Πέτερ Νόξ.

Και, μιá την αλήθεια, δεν ήσαν λίγοι εκείνοι που συμφωνούσαν με τη γνώμη του. Κι' έτσι, σιγά-σιγά, ό Μπόμ έγινε ένα κομμάτι πρό-σωπο, που έκανε τούς πελάτες τού Λάρ Σόλλουμ να διασκεδάζουν με τίς φοβέρες του.

— Πότε θα κανονίσης τόν Τζιμ Κόρριγκαν ; τόν ρωτούσαν κάθε τόσο. Κι' ό Μπόμ, πάντα μεθυσμένος, άπάντησε μ' ένα σφοδρό άνοιξις, που έκαναν όλο τον κόσμο να ξεκαρδίζεται από τά γέλια.

Ένας μονάχα από τη Ζηνοβία δεν κορόιδευε τόν Μπόμ. Όταν ήμν βασιόντουσαν πια τίς φυλακές τού Μπόμ και τόν έδωχαν από τό τραπέζι τους, ό γέρο Σκωτ Ντίνγκουαλ τόν φώναζε στό δικό του και τόν άκουγε δυνατά όλόκληρος. Κάθε τόσο μάλιστα τού έδινε κουράγιο...

— Έχετε όρση, Ουάτσον ! τού έλεγε με την παρξέννη φωνή του. Ό Θεός θα σάς βοηθήσει... Οι Κόρριγκαν σκότωσαν όλους τούς δικούς σας. Είναι λοιπόν δικαίωμά σας — εκτός που είναι και καθήκον σας — να σκοτώσετε τόν Τζιμ Κόρριγκαν.

Ό Μπόμ άκουγε τό γέρο Σκωτ Ντίνγκουαλ, δίχως να καταλαβαίνει τό σκοπό του. Γιατί τού έδινε κουράγιο ; Τόν είχε συμπαθήσει λοιπόν ;

Μά όχι, όχι, ή αμία ήταν άλλη. Ό Τζιμ Κόρριγκαν είχε στείλει στη φυλακή, για τριάντα χρόνια, τό γιό τού γέρο Σκωτ, τόν Τζέι, που είχε σκοτώσει πάνω σ' έναν καυγά κάποιον Τζέι Άσπιτον, έναν άλγης

που τριγύριζε ύποπτα την άρραβωναστική του.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Η. HERNANDEZ CATA

Ο ΝΕΟΣ ΙΟΥΔΑΣ

Όταν έχασε και τα δυο τελευταία του χιλιάρικα, ο μαρκήσιος Βέρντες, στάθηκε μία στιγμή, κατάχλωμος, με τα μάτια καρφωμένα πάνω στο πράσινο τραπέζι, λές και δεν μπορούσε άρδια να πιστέψει ότι δεν είχε πια πεντάρα. Ο πυρετός, η αγωνία, ο φόβος, είχαν στεγνώσει τα χείλη του και τον είχαν εκμηδενίσει. Κι' όμως, όταν είδε ότι τον κυττούσε ο κόσμος, χαμογέλασε και πήγε να καθήσει στο καπνιστήριο της Λέσχης, όπου είδε άμέσως τον Καίσαρα. Ο Όλιος, να ξεφυλλίζει μ' εκείνη την παγερή απάθεια του ένα εικονογραφημένο περιοδικό. Ο μαρκήσιος Βέρντες ήταν ένα ούτσιν, έπειτα άλλο και σε λίγο έχασε τη γρίνια του κι' άρχισε να θυμώνει ξαφνικά μ' εκείνον τον ψυχρό άνθρωπο, που δεν νοιαζόταν να τον ρωτήσει για την τύχη του, αν και τον είχε δι' λίγη ώρα πριν στο πράσινο τραπέζι. Τον είχε πιάσει μια λύσσα, μια παράξενη λύσσα, να τον χαστουκίσει, να τον προσβάλει. Μά την ίδια στιγμή έβγαλε δυο τρεις φορές κι' έπειτα, με βραχνή φωνή, του είπε :

— Ήν έπαθα !...
— Μά το βλέπω : Χάσατε πάλι, όπως πάντα... του άπάντησε ψυχρά, με απάθεια, ο Καίσαρ Όλιος.

— Ήθελα να ήξερα γιατί τό λένε αυτό με τόση αδιαφορία, με τόση περιφρόνηση ! Μήπως ξέρετε το μυστικό των χαρτών ; Είσαστε από εκείνους που τα ξέρουν όλα ;

— Μά γιατί θυμώνετε ; Έκανε με την ίδια απάθεια ο Καίσαρ Όλιος. Μήπως κερδίσσατε ;

— Όχι, όχι ! Έχασα πάλι. Μά, άν...
— Χάσατε γιατί έρωτε να χάσετε, πιστέψτε με, χάσατε πολλά :

Ο μαρκήσιος Βέρντες έγειρε προς τα πίσω, μ' έναν άπαίσιο μορφασμό, σφίγγοντας σπασμωδικά τα χέρια του.

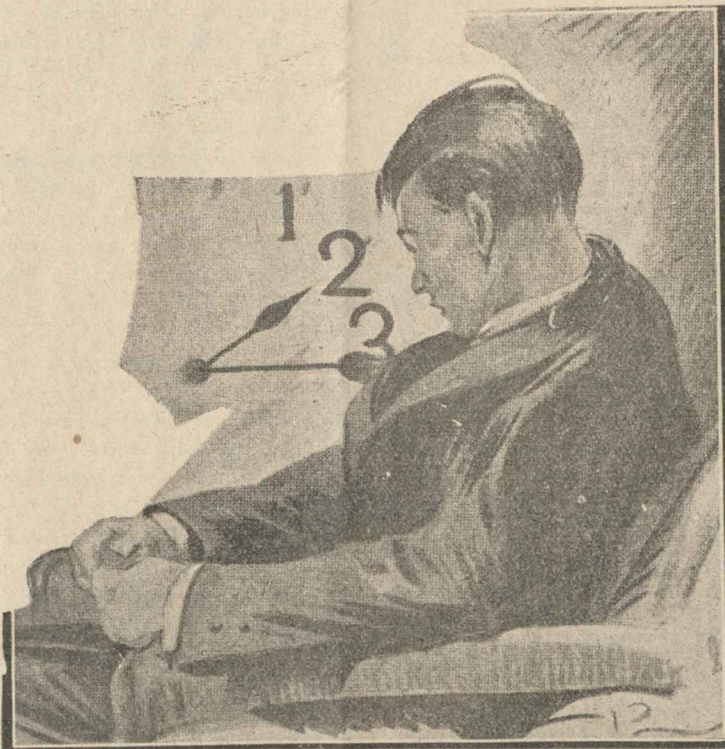
— Έχασα, ότι είχα και δεν είχα... ψιθύρισε με την ίδια βραχνή φωνή. Ένα μήνα τώρα δεν έκανα τίποτ' άλλο, παρά να χάνω. Την περασμένη νύχτα έφυγα απένταρος... Ναι, γιατί αυτές η τριάντα χιλιάδες φράγκα που έχασα σήμερα ήταν ξένες... Τις είχα δανεισθί... Και επειδή έσείς, Όλιος, είσατε ένας σκεπτικιστής, ένας άπιστος, ένας άνθρωπος που νομίζει ότι τα ξέρει όλα, θα σάς διηγηθώ την περιπέτειά μου... Μά είναι άταίσια, Όλιος, φοιχή, μακάριον... Είστε η ιστορία μιας Ιερουσαλίας ! Βέβαια, έσείς, ο ψυχρός, ο άπαθής, ο αδιάφορος, δεν θα σκανδαλισθήτε διόλου αν σάς πω ότι έπαθα άποψη τα τριάντα άργύρια του Ίουδα. Υπαλογίστε τον τόνο των έρωσι αίωνων και θα δείτε ότι το κάθε άργύριο έγινε άκριβώς χιλιάρικο...

Ο μαρκήσιος Βέρντες στάθηκε μία στιγμή, ήπιε το ούτσιν του και ρώτησε τον Καίσαρα Όλιος :

— Μά είσατε στ' αλήθεια ένας σκεπτικιστής ; Δεν πιστεύετε σε τίποτε ;

— Ναι, σε τίποτε ! Έκανε ξηρά ο Καίσαρ Όλιος.

— Έ, τότε, πρέπει να σάς διηγηθώ την περιπέτειά μου, του άπάντησε σαρκαστικά ο μαρκήσιος. Σε λίγο δεν θα υπάχω πια στη ζωή. Άκούστε, λοιπόν : Ξέρετε τον Χάρρη Σάισμων ; Είστε ένας Έβραίος από την Άγγλία, βαπτίστου... Δανείζει λεφτά στην καλύτερη άριστοκρατία της Κούβας και κάνει χρυσές δουλειές. Όταν πήγα για πρώτη φορά σπίτι του, του είπα ότι ήμουν κι' εγώ Έβραίος από την Πορτογαλία... Δεν ξέρω γιατί είπα τότε ψέματα. Έκείνος ωστόσο μου άάνηκε ότι το πιστεύει. Μου δανείζει λοιπόν κάθε φορά, χωρίς γκρίνες και με τόκο άσημαντό, όπως μου έλεγε, αν έκανα τη σύγκριση μ' εκείνον που ζητούσε από τους άλλους. Δεν ξέρω αν ήταν αλήθεια. Έκείνο που ξέρω, είναι ότι όλα μου η περιουσία βρίσκεται σή-

Ο Πυρετός, η αγωνία κι' ο φόβος, τον είχαν εκμηδενίσει...

μερα στα χέρια του. Έμένα μου έμενε μονάχα ο τίτλος του μαρκήσιου. Μά αν δεν μου τύχαινε εκείνη η περιπέτεια, θα είχα κερδίσει στα χαρτιά, θα είχα «ρεφάρει». Α ! Έσείς, Όλιος, δεν πιστεύετε στις «κομίνες» του παιγνιδιού ! Κι' όμως, χθές είχα βρή μια κομίνη» υπέροχη !... Έοθα δώ στη λέσχη, δίχως μιά πεντάρα, στήθηκα στο πράσινο τραπέζι κι' άρχισα να παίζω «εικονικά», εφαρμόζοντας το σύστημά μου... Ήταν άπίστευτο ! Αν έπαθα στ' αλήθεια, θα κέρδιζα 190.000 φράγκα ! Προσέξτε ! Όποτε μία φορά δεν βγήκε σάφρη ή «κομίνη» μου !... Έφυγα λοιπόν σαν τρελλός από τη λέσχη κι' έτρεξα στο σπίτι του Έβραίου. Μά ήταν άργά και φαινόταν πως πήγα σ' άσχημη στιγμή, γιατί ο Χάρρη Σάισμων πήγε να σπάσει από τη λύσσα του. Δεν είχα δη ποτέ μου έναν άνθρωπο τόσο θυμωμένο... Και βλαστημούσε... Μου είπε τότε ότι τον είχε κοροϊδέσει «κομίνες» κι' ότι θα τον το πλήρωνε άκριβά.

— Σ' έσάς, μου είπε χαμογελώντας, μπορώ ν' άνοϊξω την καρδιά μου, γιατί έσείς με καταλαβαίνετε...

— Έπειτα μου έριξε μια δύσπστη ματιά και με ρώτησε άπότομα :

— Πόσα θέλεις ;

— Ήταν η πρώτη φορά, που μου μιλούσε στον ένικό. Έγώ ωστόσο συλλογίζομαι την «κομίνη» μου και του είπα πόσα ήθελα. Έκείνος άρχισε να χαϊδεύει τη παλάμη του, σαν να ήθελε να πη κάτι :

— Τριάντα χιλιάδες φράγκα, τριάντα χιλιάδες φράγκα... ψιθύρισε μηχανικά. Έ, ναι ! Θα σού τα δώσω... Έσένα δεν μπορώ ν' άρνηθώ τίποτα... Θα σού τα δώσω έτσι... δίχως άποδείξη, σαν να είμαστε άδελφοί. Γιατί κι' εσύ είσαι από εκείνους τους δικαίους, που περιμένουν, από εκείνους που ξέρουν πως θάρρη ο άληθινός Μεσσίας, από εκείνους που πιστεύουν ότι ο άλλος ήταν ψεύτης, ένας τρελλός... Έλα !

— Κι' ο Χάρρη Σάισμων άνοϊξε την κάσπα του και πήρε από μέσα τριάντα χιλιάδικα κολληιστά. Έπειτα με πήγε σ' ένα άποκερο δωμάτιο κι' έβγαλε από ένα ντουλάπι έναν μεγάλο Έσπανόμοχο. Μέσα σ' αυτό, ο Χριστός, όπως ήταν έτσι σε φυσικό μέγεθος, ξεχώριζε καθαρά πάνω στο στανό... Ο Χάρρη Σάισμων τον έστησε μπροστά του και με τ' άλλο χέρι μου έδειξε τα τριάντα χιλιάδικα. Μά πριν μου πει ότι μου ήθελε, μου μίλησε για την «κομίνη» μου, για τα πλάκα κέρδη μου στα χαρτιά, κι' όταν είδε τα μάτια μου ν' άστράφτουν από τη μανία του παιγνιδιού, μου είπε :

— Νά, έδω έχες, ότι χρειάζομαι... Πάρε τα και πλήρωσε με όποτε θέλησεις, όταν «ρεφάρεις», όταν κερδίσσεις περισσότερα απ' όσα έχασες. Έγώ έτρεμα, έτρεμα σύγκομος, γιατί προσπαθούμουν τα λόγια, που δεν άργησε να προσφέρει :

— Ένα μόνο σου ζήτη, γιατί με κοροϊδευαν μία φορά : Δείτε μου ότι είσαι Έβραίος, ράσιος τον ψεύτη, τον τρελλό, τον ψευτομοσά... νά, έτσι... όπως τον ραπίζω εγώ ! Κι' έπειτα, πήγαινε να δοκιμάσεις την τύχη σου...

Ο μαρκήσιος Βέρντες έσκυψε το κεφάλι και σάπασε. Ύστερα, με πνιγμένη την ανάσα, κύτταζε λοξά το μεγάλο ρολόι του τοίχου.

— Νά, ήταν η ίδια ώρα... ψιθύρισε με φόβη. Ουάμια καλά !... Ήταν δύο και τέταρτο...

Ο Καίσαρ Όλιος, ψυχρός όπως πάντα, τον ρώτησε :

— Λοιπόν ;

— Ήμουν τρελλός ! στέναζε ο μαρκήσιος. Όλα γύριζαν τριγύρω μου. Σήκωσα το χέρι και ράπισα μία, δυο, τρεις φορές... Μου φάνηκε τότε ότι ο Χάρρη Σάισμων έκανε να με φτύσει, μά δεν τόλμησε...

Ο μαρκήσιος στέναζε πάλι και κύτταζε στα μάτια τον Καίσαρα Όλιος.

— Αν μου έδινε περισσότερα... είπα βέβαιος πως θα κέρδιζα. Μά μου έδωσε μόνο τριάντα χιλιάδικα... Έχασα λοιπόν πάλι. Άπόψε έχασα και τα δύο τελευταία χιλιάδικα... Αν μου έδινε περισσότερα, ή «κομίνη» μου θα πετύχαινε και τώρα δεν θα πήγαινα εγώ να τινάξω τα μυαλά μου...

Ο Καίσαρ Όλιος άρχισε πάλι να ξεφυλλίζει το εικονογραφημένο περιοδικό. Κι' όταν ο μαρκήσιος Βέρντες έβγαψε πάλι να πίνει και σηκώθηκε να τον άποχαιρετισί, έχωσε το δεξί του χέρι στην τσέπη του, για να μη σπείζι το δικό του.

Ο μαρκήσιος άφησε το άπληρο χέρι του να πέσει σαν παράλυτο ακιόνοντας το κεφάλι, βγήκε από το καπνιστήριο.

Τό πρωί ο ίσηρέτης του τον βοήθη νεκρό, με μία σφαίρα στο κεφάλι.

H. HERNANDEZ CATA

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΑΝ ΩΣ ΑΝΔΡΕΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΙΠΠΟΤΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΛΑΝΔΡΑΣ

Η «συνταγματάρχισσα» Πάρκερ κι' η μημήτριές της. Μία έκπληκτική Άμερικανίδα «Σερφίσσα». Η έξωφρενική άπαγωγή της Ντανιέλλα Ρώσσελ. Μία περίεργη έρευνα. Των νεωτέρων χρόνων. Τα ήρωικά κατορθώματα της Γενεβιέβης Πρεμουά, κλπ.

ΣΩΣ να θυμάστε ακόμη τη διασκεδαστική ιστορία της περίφημης «συνταγματάρχισσας» Πάρκερ, εκείνης της θεότρελλης Άγγλίδας, που είχε άναστατώσει την Άγγλία, έδώ και λίγα χρόνια, με τη μυστηριώδη και τυχοδιωκτική ζωή της.

Μία παρθένα ιστορία έχει γίνει σήμερα το θέμα της ημέρας στις Ήνομένες Πολιτείες. Ο «σερφίτης» (άστυνόμος) της Μπάρνεϊ, μιας μικρής πόλεως στα βάθη της Αριζόνας, παντρεύτηκε στις αρχές της περασμένης εβδομάδος τον τοιμηρό άπαγωγεία του, κάποιον Μπιλ Κίμμορ, που είχε ένα «άντισ» πέντε χιλιόμετρα μακριά από το Μπάρνεϊ.

Περαιτό είναι τώρα ν' άναφέρη κανείς ότι ο «σερφίτης» αυτός δεν ήταν άνδρας, αλλά γυναίκα, μία χαριτωμένη Άμερικανίδα, που την λένε Ντανιέλλα Ρώσσελ !

Όπως η «συνταγματάρχισσα» Πάρκερ, έτσι και η «σερφίσσα» Ρώσσελ, είχε καταφέρει να ξεγελήσει όλο τον κόσμο και να κινήσει μάλιστα τον θαυμασμό και το φόβο, για το θάρρος της και τα ήρωικά της κατορθώματα. Η Ντανιέλλα Ρώσσελ, έδώ και πέντε χρόνια, είχε ξεπέσει στην Μπάρνεϊ, μεταμφιεσμένη σε έγγατη. Μά μέρα λοιπόν έτυχε να βοηθήσει με τόσο ήρωισμό και τόση αιδούσια το γέρο «σερφίτη» αυτής της πόλεως και τους δυο βοηθούς του στο κυνήγι μιας στείρας Μεξικάνικης ληστρίας, ώστε, όταν στο τέλος σκοτώθηκε ο «σερφίτης», οι βοηθοί του την άναγνώρισαν άμέσως ως άρρηγό τους και οι κάτοικοι της Μπάρνεϊ της άνέθεσαν τη διοίκηση.

Η «σερφίσσα» από τότε έγινε ο φόβος κι' ο τρόμος κάθε κακοποιού, που τριγυρνάει δι' εκεί, στα περίχωρα της Μπάρνεϊ, όχι όμως και του άμορφου ερδάνταϊνα (κάπελα) Μπιλ Κίμμορ, που είχε καταλάβει το μυστικό της και την είχε αγαπήσει μ' ένα τρελλό και παράφορο έρωτα.

Κι' έτσι, μία νύχτα, μπήκε χωφά στο σπίτι της «σερφίσσας», της έδεσε τα χέρια και την άπήγαγε διά της βίας, για να την παντρευτεί την άλλη μέρα στη γειτονική πόλη της Ρίβερ !...

Αυτή λοιπόν η έξωφρενική περιπέτεια, που έχει κινήσει σήμερα το γενικό ενδιαφέρον στις Ήνομένες Πολιτείες, έφερε στο νου ενός Άμερικανού δημοσιογράφου όλες τις προηγούμενες ιστορίες των γυναικών που έζησαν ως άνδρες, και από πάντων την ιστορία και τις περιπέτειες της πρώτης «άνδρυναικάς» των νεωτέρων χρόνων, που άναφέρει η ιστορία της περίφημης Γενεβιέβης Πρεμουά, της «Κόκκινης Ίπποτισσας» της Φλάνδρας.

Η Γενεβιέβη Πρεμουά, σύμφωνα με τις άποκαλίψεις του Άμερικανού δημοσιογράφου Έντουαρντ Σμιθ, που άνασκάλεψε ένα σωρό άρχαια, γεννήθηκε στη Γκάζη της Γαλλίας, την εποχή που ήταν βασιλέας ο Λουδοβίκος 14ος, κι' από τα παιδικά της χρόνια έδειχνε ότι ήταν ένα τοιμηρό και άτίθασο «άγριοκορίτσι».

Μά μέρα, πάνω σ' έναν καναβά με τον άδελφό της, έφαγε ένα χαρτσόκι, που της κοκκίνισε το μάγουλο. Η Γενεβιέβη τότε άναψε από το θυμό της, άρπαξε ένα πιστόλι και με τη λαβή του έστειλε το κεφάλι του άδελφού της. Έπειτα, φοβήθηκε την όργη του πατέρα της, παρά της άμέσως το σπίτι της, μεταμφιεσθηκε σε άνδρα και κατόπιν να καταταχθί «στους» από λίγες μέρες ως «Ίπποτης Μπαλταζάρ» στο σύνταγμα των Δραγόνων του πρίγκιπος Κοντέ. Ήταν τότε μόλις δεκαέξι χρόνων !

Τό πρώτο της άνδραγάθμια τώρα ήταν μία άξιωματικός έπιτυχία της, κοντά στην Ύπο. Όταν η περιπόλος της συνάντησε μία έχθρική περιπόλο. Ο «Ίπποτης Μπαλταζάρ» (δηλαδή η Γενεβιέβη), αν και πληγώθηκε σοβαρά στο χέρι από μία σπαθιά, κατόρθωσε να σκοτώσει δύο άξιωματικούς του έχθρου και να αιχμαλωτίσει έναν τρίτο. Στο γυρισμό του λοιπόν ο νεαρός Ίπποτης έγινε δεκτός με ζήτωκραυγές από τους δραγόνους. Ο στρατός της Ύμπερ μάλιστα του έστειλε το χέρι και τον φίλησε, μπροστά σ' όλους τους άξιωματικούς και τους στρατιώτες.

Από τη μέρα εκείνη η ζωή του Ίπποτη Μπαλταζάρ έγινε ένα συναρ-

παστικό μυθιστόρημα, με διαρκείς περιπέτειες και κατορθώματα, που ξεπερνούν την περίφημη «αλληκαριά» του γι' Άρτασιάν. Εξοικειωτά χρόνια (από το 1676 μέχρι το 1703), η έκπληκτη Γενεβιέβη ύπηρετησε ήρωικά τον βασιλέα της, λαμβάνοντας μέρος σ' όλες τις έστρατες και στολίζοντας το πρόσωπό της με άναρβωτες πληγές.

Μά μέρα, κοντά στη Λιέγη, πληγώθηκε στο στήθος. Ο γέρο χειρουργός του συντάγματός της, που ήξερε το μυστικό της και της είχε δώσει το λόγο του να το κρατήσει κρυφό, είχε σκοτωθί. Ο διάδοχός του λοιπόν, που δεν ήξερε τίποτε, όταν είδε ότι ο Ίπποτης Μπαλταζάρ ήταν γυναίκα, λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από τον τρόμο του, γιατί νόμισε πως βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σ' ένα... Σατανά !

Έτσι λοιπόν η στρατιά της Φλάνδρας έμαθε ότι ο ήρωας της ήταν μά... ήρωίδα και φυσικά δεν μπορούσε κανείς να πιστέψει ούτε στ' αυτά που ούτε στα μάτια του. Αυτό το άτιμο περιστατικό λήπανε κατά καρδιά τη Γενεβιέβη. Νόμισε ότι είχε σταματήσει πάλι η στρατιωτική «καριέρα» της. Μά ο βασιλέας Λουδοβίκος 14ος όχι μόνο δεν ήθελε, αλλά και με μία ιστορική διαταγή της επέτρεψε να έξακολουθήσει τα στρατιωτικά της κατορθώματα με το όνομα «Ίπποτης Μπαλταζάρ».

Στη μέση τότε του Στάινκερ, η Γενεβιέβη, ήρωικά όσον ποτέ άλλος, προχώρησε μέσα στις έχθρικές γραμμές, τρύπησε με το σπαθί της στον όμο τον άντισυνταγματάρχη του έχθρου και τον κορόιδωσε πίσω στους συντρόφους της αιχμάλωτο. Στην πολιορκία της Ναμύ, ο βασιλέας Λουδοβίκος διάταξε να του παρουσιάσουν έναν διαβόλεμένο Μπαλταζάρ κι' όταν εκείνος παρουσιάστηκε μπροστά του, τον προσκάλεσε στα άνάκτορα των Βερσαλλιών μετά τον πόλεμο.

Όταν λοιπόν υπογράφηκε η ειρήνη, η Γενεβιέβη πήγε στις Βερσαλλίες, όπου άναστάωσε όλο τον κόσμο. Ο Λουδοβίκος 14ος την δέχτηκε με τον πιο έπαιμο τρόπο και της έκανε δώρο ένα δολόχρονο σπαθί.

Μά μόλις άρχισε πάλι ο πόλεμος, ο «Ίπποτης Μπαλταζάρ» ξαναγύρισε στη Φλάνδρα, όπου άνδραγάθησε, όπως πρώτα. Μά αυτή τη φορά, δεν ήταν πάλι «έρωτη». Πληγώθηκε δυο φορές και τα σοβαρά αυτά τραυματά της την άναγκασαν να παρατήρη το στρατό για πολλά χρόνια. Είχε μάλιστα ξαναλήθει τόσο πολύ, ώστε δεν μπορούσε να πάει άλλη τροφή, παρά μόνο γυναικείο γάλα.

Ο βασιλέας Λουδοβίκος τότε άνόμασε τη Γενεβιέβη Ίπποτισσα του γιγατος του Άγιου Λουδοβίκου και την κάλεσε πάλι στην Αύλη του. Όταν λοιπόν έγινε καλά, η «Κόκκινη Ίπποτισσα της Φλάνδρας», όπως την έλεγαν οι άξιωματικοί του Λουδοβίκου, παρουσιάστηκε στις Βερσαλλίες, φορώντας μία κόκκινη κοντή φούστα και το πάνω μέρος της στολής ενός άνδρα.

Η «Κόκκινη Ίπποτισσα της Φλάνδρας» ήταν μετριο άναστήματος, με καστανά μαλλιά και ζωηρά μάτια. Έχασε λοιπόν λίγα χρόνια στην Αύλη του Λουδοβίκου και τέλος, όταν ξαναρχισε ο πόλεμος, σκοτώθηκε στη μάχη της Λουτάρ. Τα τελευταία λόγια της ήταν : «Ζήτω ο βασιλέας !»...

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

«διακεκρομένων άξιωματικών», όπως λέει ένα ιστορικό έγγραφο.

Η «Κόκκινη Ίπποτισσα της Φλάνδρας» ήταν μετριο άναστήματος, με καστανά μαλλιά και ζωηρά μάτια. Έχασε λοιπόν λίγα χρόνια στην Αύλη του Λουδοβίκου και τέλος, όταν ξαναρχισε ο πόλεμος, σκοτώθηκε στη μάχη της Λουτάρ. Τα τελευταία λόγια της ήταν : «Ζήτω ο βασιλέας !»...

ΑΛΑΝΤΟ ΜΠΙΑΝΚΙ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΦΑΚΙΑ

Στην κεντρική διασταύρωση του Χάιν Πάρκ, στο Λονδίνο, από τις 8 το πρωί ως τις 8 το βράδυ της 11 Ιουλίου πρέχ. Έτους, πέρασαν 81.857 τροχοφόρα.

Τό 1904 και κατά την διάρκεια του ίδιου χρονικού διαστήματος, πέρασαν απ' την ίδια διασταύρωση μόνον 29.286 τροχοφόρα.

— Η μεγαλύτερη κολοκύθα που άρρήγαγε η γη, βρίσκεται σ' ένα αγρόκτημα της Νοτίου Γαλλίας.

— Έχει διάμετρο δύο μέτρων, ζυγίζει 65 όκάδες και το σπουδαιότερο — έξακολουθεί να μεγαλώνει, γιατί δεν την έκοψαν άκόμα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο ώραϊος Άνσέλμο, ύποπτος τύπος, που παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός άστρο, προσπαθεί να μπλέξει στα δίκτυα του την Λουκιανή, τη σύζυγο ενός περιφημού θαυμαστοποιού, του Άρχοντος του Μυστηρίου, όπως τον λένε, ο οποίος, με τα καταπληκτικά πειράματά του, έχει ανακαλύψει το Παρίσι. Η Λουκιανή, αν και λατρεύει τον σύζυγό της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πως την παραμελεί προς χάριν της τέχνης του. Και για να τον εκδικηθεί, πηγαίνει μία βραδιά μαζί με τον Άνσέλμο σε ένα χορευτικό κέντρο. Φεύγοντας από εκεί, ο Άνσέλμο την βάζει σ' ένα αυτοκίνητο, για να την πάει στο σπίτι της. Μά όταν εκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μία ψηλή, μελαγχολική γυναίκα, γνωστή του, χωρίς άλλο, από το παρελθόν, η οποία τού λέει απειλητικά τις λέξεις: «Σ' ε'χω γ'ο'ις και φεύγει». Ο Άνσέλμο διευθύνεται κατόπιν προς το σπίτι του, μα στο δρόμο έχει την εντύπωση πως κάποιος, που δεν τον βλέπει, τον παρακολουθεί κατά πόδας. Γυρίζει και κοιτάζει δεξιά κι' αριστερά, μα δεν βλέπει γύρω τίποτε το ύποπτο. Φτάνει τέλος στην πολυκατοικία, όπου μένει. Μά καθώς ανεβαίνει στο διαμέρισμά του, πάντοτε στα χέρια, έπειτα από ένα επεισόδιο, μ' έναν ανόητο του, τον καλλιτέχνη του μουσικού, γιάλ Κάρλιο. Τον χτυπάει άσχημα κι' ο Κάρλιο τού φωνάζει πως θα τον εκδικηθεί άγρια. Τέλος ο Άνσέλμο μπαίνει στο διαμέρισμά του κι' εκεί βρίσκει μία επιστολή, που τον αναστατώνει και τον πλημμυρίζει από φόβο. Παίρνει την επιστολή αυτή και πηγαίνει στο γραφείο κάποιου έμπορου μαργαριτών, του Ζακινθώ, με τον οποίο είχε άλλοτε ύποπτες συναντήσεις. Μόλις διαβάζει η Ζακινθώ την επιστολή, τρομοκρατείται κι' αυτός. Σε λίγες μέρες ο Άνσέλμο λαβαίνει και δεύτερη απειλητική επιστολή κι' έπειτα απ' αυτήν αποφασίζει να εγκαταλείψει το Παρίσι. Καθώς λοιπόν κάνει έξαλλος τις ετοιμασίες της αναχωρήσεώς του, μπαίνει μέσα έξαλλη η Λουκιανή, η οποία τού λέει ότι είχε προ όλίγου μία τρομερή σκηνή με το σύζυγό της.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

--Σας καταλαβαίνω πολύ καλά, κυρία, είπε ο Άνσέλμο. Όποιαδήποτε άλλη στή θέαι σας, δεν θα έκανε τόση ύπομνη.

—Άκούστε, κύριε Άνσέλμο, άκούστε τί ήθελα να σας πώ... Μου προτείνατε νάρθω μαζί σου στην Άμερική για να παίξω στον κινηματογράφο... Έ, λοιπόν, δέχομαι... Δεν έχετε πεια, παρόλα να μου δώσετε την ημέρα της αναχωρήσεως... Αυτή την ημέρα, θα φύγω έξαπτατος... Κι' ο σύζυγός μου δεν θα με ξαναϊδή πεια. Είμαι πολύ δυστυχισμένη κοντά του.

Ο Άνσέλμο, θαμπωμένος σκέφτηκε ότι ή τίχη του ξαναγύριζε επί τέλους!... Γιατί η Λουκιανή δεν μπορούσε να είχε ξεχάσει το πό σπουδαίο... Τά χρήματα για το ταξίδι στο Χόλλυγουντ... Τά χρήματα, των οποίων είχε άμεσο ανάγκη να φύγει αδιάφορο για ποδ... χωρίς αυτήν, έννοείται...

—Ά! Πόσο είμαι εύτυχιος!... Πόσο είμαι εύτυχιος... Σας όρκίζομαι ότι πήρατε μια απόφαση, για την οποία δεν θα μετανοήσετε... Μέσα σ' ένα χρόνο, θα έχετε γίνει μία ένδοξη ήθοποιος του κινηματογράφου και θα παίονετε τεράστιο μισθό...

—Και, προ πάντων, θα είμαι μακριά από το σύζυγό μου... Άν ξέρατε τί μου έλεπε...

—Μά, είπε ο Άνσέλμο, είμαι αναγκασμένος να σας υπενθυμίσω ότι δυστυχώς δεν μπορώ να σας εξασφαλίσω τά έξοδά σας τού ταξιδιού και τά πρώτα έξοδά σας εκεί κάτω στην Άμερική.

—Ά! Δεν τό ξέχασα!... Έκανε η Λουκιανή. Μά, μέσα σ' αυτό το φάκελλο δεκαεφτά χιλιάδες φράγκα... Αυτά θα φτάσουν, ύποθέτω, για τά εισιτήριά μου από το Παρίσι στη Νέα Υόρκη κι' έπειτ' από τη Νέα Υόρκη στο Χόλλυγουντ. Συγχρόνως απέσυρα από το χρηματοκιβώτιό μου στην Τράπεζα δλα τά κοσμήματά μου που δεν τά φοράω... Ίδού τα!... Ένεχυρίαστε τα για λογαριασμό μου... Το ταχύτερο... για ν' αγοράσω τουαλέτες...

Και όπόδεσε άπάνω στο τραπέζι τά κοσμήματά της, τυλιγμένα σ' ένα κερόπανο...

Ο Άνσέλμο κύτταξε κατάπληκτος το φάκελλο, το φουσκωμένο από τά τραπεζογραμμάτια, και τά δαχτυλίδια, τά περιδέραια, τά διαδήματα που άστραποβολούσαν... Όκ' αυτά αντιπροσώπευαν τουλάχιστον πεντακόσες χιλιάδες φράγκα...

Αναγκάστηκε να καταβάλει μία προσπάθεια για να πη γαλήνια:

—Ελπίζω πως αυτά θα φτάσουν... Έξέ άλλου, αν λείπει τίποτε, θα τό πληρώσω έγν εύχαρίστως... Λυπούμαι μάλιστα, που δεν μπορώ να τ' αναλάβω δλα έγώ...

—Λοιπόν, θα κάνετε όλες τις προετοιμασίες για την αναχώρη-

Η Λουκιανή σωριάστηκε ανάστροφη κάτω στο πάτωμα...

σι... Όσο το δυνατόν ταχύτερα...

—Ά! Όσο γι' αυτό, μέινετε ήσυχη... Αύριο το πρωί κιόλας θα πάω στά γραφεία της Υπερωκεανείου Έταιρείας...

Και θέλησε να τραθήξει τη Λουκιανή στην άγκαλιά του. Μά εκείνη τραθήχτηκε, λέγοντας:

—Όχι, κύριε Άνσέλμο!... Όχι!... Η στάσι του συζυγου μου, μ' αναγκάζει να τον αφήσω, μά τίποτε περισσότερο... Έγω έμπιστοσύνη σε σας...

—Έχετε δικη, άγαπημένη κυρία!... Κανένας δεν μετάνοιωσε ποτέ, γιατί είχε έμπιστοσύνη στον Άνσέλμο...

—Λοιπόν, ώρεθούσά!... Ειδοποιήστε με μόλις θα έτοιμαστούν δλα... Κάμετε προ πάντων γρήγορα...

—Μείνετε ήσυχη.

—Σε πόσο καιρό θα είνε δλα έτοιμα;...

—Σε κάμια δεκαπενταριά μέρες, άπάντησε ο Άλσέλμο, γιατί πρέπει στο μεταξύ να έτοιμαστούν κι' ή τουαλέττες μου...

Και συγχρόνως σκεφτόταν: «Αύριο το βράδυ, θα πάρω τό τραίνο... Τη νύχτα θα έχω περάσει τά σύνορα ολιονόσας...»

—Ω! Είνε πολύ σε δεκαπέντε μέρες!... Ξέρετε, πως δταν παίρνει κανείς τέτοιες άποφάσεις, θέλει να ξεπερσούη μία άρα άρχίτερα... Τότε τόσο το χειρότερο, θα περιμένω... Καληνύχτα!

Ο Άνσέλμο ήταν τόσο εξαφνιασμένος, ώστε δεν συνώδευσε τη Λουκιανή πιο πέρα από το κεφαλόσκαλο...

Έπειτα ξαναγύρισε στην κάμαρή του... Έπί τέλους!... Τά έξοδά του, ο καιρός του, ή προσπάθειές του, δεν θα πήγαιναν τού κάκου!... Θα άφηνε το Παρίσι, την Γαλλία, όχι με τρίτη θέαι αν ένας άθλιος, μά με πρώτη και με το πορτοφόλι του φουσκωμένο... Έκει δπου θα πήγαινε... στο Σύντεϊ της Αυστραλίας χωρίς άλλο... Θα έφτανε μ' ένα σισθαρό κεφάλαιο... Ά! ή ζωή ήταν ώραιά!...

Είχε τώρα δεκαεφτά χιλιάδες φράγκα σε ρευστό χρήμα. Αύριο το πρωί θα είχε άλλες τετρακόσες, χάρις στα κοσμήματα που θα τά πουλούσε...

Τό μεσημέρι, δλα άρχαν τελειώσει... θα μπορούσε να φύγει το βράδυ... Σίγουρα όμως δεν θα υπήρχε βατόρι, που να φεύγη κατ' ευθείαν για την Αυστραλία... Τότε θα έφευγε αύριο πρώτα για την Άγγλία. Από εκεί, θα έπαιρνε το πρώτο υπερωκεανείο για τό Σύντεϊ... Ο Συριές δεν θα τον κατεδίωκε ως εκεί κάτω...

Καθώς γύρισε έξαφνα τό κεφάλι του πίσω, είδε τό Νταρμπουά, ο οποίος είχε μητ' μέσα αθόρυβα και κύτταξε τά τραπεζογραμμάτια και τά κοσμήματα, που ήταν έπάνω στα τραπέζι...

—Ε. τί θέλεις εδώ, ήλιθιε;...

—Μά, κύριε, υπάκουσα στις διαταγές σας... Βγήκα έξω... κάπνισα ένα σιγάρο κάτω... και, όταν είδα την κυρία να φεύγει, ξαναέβηκα έπάνω για να σας βοηθήσω στις προετοιμασίες σας...

—Καλά!... Βοήθα, τότε... Και κάνε γρήγορα... Θα είμαι ευχαριστημένος αύριο, αν δεν δώ πεια τό βρωμόμουτρό σου...

Ο Νταρμπουά δεν άπάντησε, μά κάποια πτυχή τού στόματός του και τό μοχθηρό του βλέμμα φανέρωναν τό μίσος του.

Ένδ ή Λουκιανή βρισκόταν στο σπίτι του Άνσέλμο, ο άφασιαμένος Ίλαρι έλεγε με τόση άποφασιστικό στον Άρχοντα τού Μυστηρίου:

—Ένδ ή Λουκιανή βρισκόταν στο σπίτι του Άνσέλμο, ο άφασιαμένος Ίλαρι έλεγε με τόση άποφασιστικό στον Άρχοντα τού Μυστηρίου:

—Άκούστε, άφέντη, μά μη θυμάστε... Πρέπει να σας μιλήσω!... Είπ' άπαραίτητο!... Ναι... με τούς τρόπους σας, θα ξαναγκάσετε τη μικρή σας γυναίκα να κάνει άνοησίες... Ναι, θα κάνει άνοησίες, αν δεν άλλαξετε τακτική... Μη με διακόπτετε... Άφήστε με να μιλήσω... Η κυρία Λουκιανή είνε πολύ εύτυχη...

σμένη... από μία άποψι μόνο: «Ότι ξεδεύετε πολλά γι' αυτήν... Μά πότε σκεφθήκατε να τη βγάλετε έξω, να τη διασκεδάσετε; Είνε πολύ ώμορφη γυναίκα κι' ή ώμορφιά της την κάνει να φαίνεται μεγαλύτερη από την ήλικία της... Μά στην πραγματικότητα δεν είνε παρά μία κοπέλλα δεκαενέα χρόνων, που μόλις χτές βγήκε από τό οικοτροφείο... Έσείς δεν σκεφτόσαστε άλλο από την τέχνη σας... Έπινείτε διαρκώς καινούργια νούμερα... Μένετε ώρες ολόκληρες μπροστά στον καθρέφτη σας... Σας καταλαβαίνω πολύ καλά, άφού είσατε ο πρώτος θαυματοποιός τού κόσμου και δεν θέλετε να σας ξεπεράσει κανείς... Μά ή γυναίκα σας σ' όλο αυτό τό διάστημα πλήττει... στενοχωριέται θανάσιμα... Πρέπει να σας τό πώ, άφέντη... Άν ξεακολουθήση τό πράγμα έτσι, σιγά-σιγά, θ' άπομακρυνθή από σας και θ' άκούση τά λόγια κάποιου άλλου... Τίνος; Δεν ξέρω, μά δεν λείπουν ποτε οι ύποψιοι γύρω άπ' τις ώραιές γυναίκες... Και τώρα που σας είπα ό,τι έπρεπε να σας πώ, φεύγω... Δεν πρέπει να θυμάστε μαζί μου... Θα σας ξαναϊδώ τό βράδυ στην παράστασι... Ώρεθούσά!...

Ο θαυματοποιός με τά μάτια του καρφωμένα στον τάπητα, με τά χέρια στις τσέπες του, φαινόταν σαν να μην τον άκουσε.

Μά, όταν ή πόρτα ξανάκλεισε πίσω άπ' τον Ίλαρι, ή κάμαρη τού φάνηκε άνυπόφορα άδειανή, θλιτερή, έχθρική...

Τά στοργικά λόγια τού γέρο ύπηρέτη, είχαν φτάσει... Γιατί ή Λουκιανή δεν ήταν εκεί; Γιατί την είχε αφήσει να φύγει προ όλίγου;... Εκείνη ήταν τό πουλάκι που τού τραγουδούσε, τό καναρίνι τού, ή γοιτεία και τό χαμόγελο της ζωής του... Θα έφτανε προ όλίγου να της πη: «Μείνε, μικρή μου Λούση!...»

Όπου νάταν όμως θα ξαναγύριζε... Θα μισάνοιγε την πόρτα, θα τούδειχνε πρώτα τό χαμογελαστό μορφασμό τού ώραϊου φωτεινού προσώπου της...

—Έπειτα καθώς εκείνος θα έφτανε την άγκαλιά του, θα έτρεχε να ριχτεί μέσα σ' αυτήν... Έμεινε δυό ολόκληρες ώρες στην κάμαρή του στο ξενοδοχείο, παραμονεύοντας τ' άνέβασμα τού άσσανσέρ. Κάθε φορά που τον άκουγε, έλπιζε ότι ή πόρτα θ' άνοιγε και θ' άντίκρυζε τη Λουκιανή... Άχ... γιατί να την αφήσω να φύγει; Έστ' ή ώρα κιόλας; Τέλος, ή πόρτα άνοιξε και ή Λουκιανή φάνηκε!

—Μικρούλα μου! της φώναξε

Κι' έτρεξε προς αυτήν, ή όποια τού κάκου προσπάθησε να τον άπομακρύνει... Τη σήκωσε άπάνω στα χέρια του, την έβριξε στα γόνατά του και, δια της βίας, τη γέμισε φιλήματα που κείνη δεν κατάρθωσε να τ' άποφύγει δλα.

—Σε λατρεύω, άγάπη μου, Λούση μου! της έλεγε, θέλω να γίνης εύτυχιος... λατρεμένη μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

—Σε λατρεύω, Λούση μου! Έξακολούθησε ο Άρχων τού Μυστηρίου, Είσαι όλη ή εύτυχία που μπορώ νάχω... Θα θυσιάσω ακόμα και την τέχνη μου, προς χάριν σου... Δεν έχεις, παρά να μου τό ζητήσεις... Θέλω να γίνης εύτυχιος... Μικρούλα μου!... Όχι, δεν μ' αγαπάς!... τον διέκοψε ή νέα γυναίκα Μου κανείς τη ζωή άνυπόφορη...

Μά κατά βάθος ήταν τόσο εύτυχιος, ώστε της φαινόταν πως δεν θα μπορούσε ν' άνθξει σ' αυτή την εύτυχία...

χτα, θα τον έβαζε κάτω άπ' τό μαξιλάρι του.

Ο Ασπίντοθις, ο άδαιμονοπώλης-κλεπταποδόχος της όδου Αγίου Άντωνίου, δεν τού είχε προσφέρει, παρά μόνο έκατό σαράντα χιλιάδες για δλα τά κοσμήματα... Πώς ν' άρνηθή όμως;... Δεν είχε καιρό για να τρέξη σε όλους τούς άδαιμονοπώλες τού Παρισιού... Την άλλη μέρα τό μεσημέρι θα πήγαινε πάλι στο Ασπίντοθις, θα τούδινε τά κοσμήματα και θαπαίρνε τά έκατό σαράντα χιλιάδικα...

Έκατό σαράντα χιλιάδικα... Δεν ήταν ούτε τό τέταρτο της αξίας των κοσμημάτων...

Ο Άνσέλμο είχε βλαστημήσει τον Ασπίντοθις, χωρίς αυτός, βέβαιος για την έπιτυχία του, να πάψη να χαμογελάη πλαδαρά...

Μά τέλος πάντων... Έτσι, αύριο στις τέσσερες τό απόγευμα θαπαίρνε την «ταχεία» Παρισιού—Βουλώνης και στις έντεκα παρά πέντε τη νύχτα θα αποβιβαζόταν στο σταθμό της Βικτωρίας στο Λονδίνο...

Ο Άνσέλμο φρόντισε να κάμει τις δυό επιστολές, που είχε λάβει από τό Συριές κι' εξακολούθησε τις προετοιμασίες του...

Ά! Ο Συριές... Περιφρονούσε τώρα τό Συριές... Έξαφνα τό κουδοινη της πόρτας της εισόδου άντήχησε.

Ο Άνσέλμο έκρυψε τό σακκουλάκι με τά κοσμήματα μέσα σ' ένα συρτάρι...

Τό κουδοινη ξανατύχησε.

Ο Άνσέλμο, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, πήγε ως την πόρτα, την άνοιξε άπότομα και ρίχτηκε στο πλάι.

Ήταν ή Λουκιανή!

Μπήκε μέσα χαμογελαστή κι' ευθυμή.

—Καλησπέρα, κύριε Άνσέλμο... Όχι, δεν κάθομαι... Δεν θα μείνω, παρά λίγες στιγμές μόνο... Νά περί τίνος πρόκειται...

—Ω! Θα με βρήτε τώρα πολύ διαφορετική από πριν... Μά, άκούστε: Προ όλίγου, ο σύζυγός μου δείχτηκε τόσο καλός μαζί μου και έδειξε τόση μεταμέλεια για τη σκηνή που μου έκανε, που ύποσχέθηκε τόσα πράγματα για τό μέλλον, ώστε άσφαλώς δεν μπορέ να τον αφήσω... Ναι, μένω μαζί του...

—Πώς; τραύλισε ο Άνσέλμο. Μά τό Χόλλυγουντ... Τό μέλλον σας ως κινηματογραφικού άστέρος;

—Τά εγκατέλειψα δλα... Άγαπάω τό σύζυγό μου...

—Μά... καθήστε... Δεν είνε δυνατόν να...

—Ω!... Όχι... Δεν μπορώ να καθήσω... Ήρθα βιαστικά...

Ήταν, βλέπετε, άπαραίτητο να σας είδοποιήσω έσας πρώτον...

Η έκπληξη τού Άνσέλμο μεταμορφωνόταν τώρα σε όργη...

—Ασφαλώς αυτή ή γυναίκα θ' αντιστάται τού δημιουργούσε ιστορίες...

—Μά γιατί τόση βία, άγαπητή κυρία;... Δεν είστε βιαστική...

—Ναι... Ναι... Είμαι βιαστική... Ο σύζυγός μου με περιμένει μαζί με τον Ίλαρι... Και πρέπει, αύριο τό πρωί, να ξαναβάλω στην κάσσα μου τά κοσμήματα και τις δεκαεφτά χιλιάδες φράγκα, που λογάριάζα να χρησιμοποιήσω για τό ταξίδι στο Χόλλυγουντ!

—Και ήρθατε για να τά πάρετε;...

—Μά... βέβαια!...

Έξαφνα τότε ή φωνή τού Άνσέλμο άλλαξε. Με προφορά άπάχη, της άπάντησε:

—Και μου τό λέτε αυτό με τον πιο φυσικό τόνο τού κόσμου;

—Τι θέλετε να πητε;

Ο Άνσέλμο κάθισε στην άκρη τού τραπεζιού και της άπάντησε:

—Μικρούλα μου, δεν με ξέρετε... Δεν είμαι από εκείνους, στους οποίους λένε «αύριο στις πέντε» τ' απόγευμα και άσπρο στις όχθες τό βράδυ... Δεν σας ξαναγύκασα έγώ να μου φέρετε τά διαμαντικά σας και τά χιλιάδικά σας... Μονάχη σας, με δλη σας τη θέληση, τά φέρατε... Έ, λοιπόν, αυτά τά πράγματα δεν έπιστρέφονται!

Η Λουκιανή σηκώθηκε με πρόσωπο πελιδνό, με χέρια τρεμάμενα:

—Τί είπατε; τραύλισε.

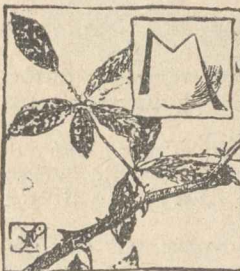
—Είπα ότι αυτά τά πράγματα δεν έπιστρέφονται.

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΦΟΒΟΥΜΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Ένα περίεργο άρθρο της "Αν Χάρντιγκ για την εύθυμη ιδιωτική ζωή της)

ΙΑ μέρα, ένας δημοσιογράφος του Χόλλυγουντ ήρθε και με θρήκε στο σπίτι μου και μ' απάθειας ανακρίτου μου ζήτησε να του διηγηθώ τους έρωτές μου. Τι περίεργος άνθρωπος! Ξάπλωσε αναπαυτικά στην πρώτη πολυθρόνα που είδε μπροστά του, έβγαλε το στυλό του κι άρχισε να γράφει μουρμουρίζοντας:

—Υψος πέντε πόδια. Μαλλιά ύπεροχα, ξανθά. Όμιλία γοητευτική. Μάτια έκφραστικά. Πλαστικό σώμα.

—Μά τι πάθατε; τον ρώτησα κατάπληκτη. Θέλετε να σας φέρουν ένα ποτήρι νερό; Κάνει σήμερα τόσο ζέστη!

—Ευχαριστώ, μου απάντησε. Είσατε τώρα πολύ καλή μαζί μου. "Αν δε αυτή ή καλωσύνη σας διαρκέσει ακόμη πέντε λεπτά, θα μπορέσω να πετύχω τη συνέντευξή σας.

"Έβγαλε το ρολόι του και τ' ακούμπησε δίπλα του σ' ένα τραπέζι. "Η ώρα ήταν έξη παρά πέντε. "Εγώ περίεργη δέχτηκα τη συμφορά του για να δω τι θα προφάση να με ρωτήσει σ' αυτά τα λίγα λεπτά της ώρας που μου ζήτησε να το παραχωρήσω. Κ' η ανάκρισή άρχισε.

—Τι ώρα κοιμάστε;

—Πάντα μετά τις δώδεκα. Μ' αρέσει να ξενυχτώ, να χορεύω και να πίνω σαμπάνια. Δεν μεθώ ποτέ κι' όταν πω δυο μποτίλλες χορεύω καλύτερα πάνω στο τραπέζι του κέντρου.

—Μεθαί κάθε θράδυ με δυο μποτίλλες σαμπάνια! σημείωσε γρήγορα - γρήγορα ο αθεόφοβος ανακριτής μου.

—Ποιός σας το είπε; του φώναξα θυμωμένη. Μη γράφετε ότι θέλετε!...

—Με συγχωρείτε, αλλά για να χορεύω κανείς πάνω στο τραπέζι, πρέπει να είναι στο κέφι. Και για να είναι κανείς στο κέφι πρέπει να είναι μεθυσμένος.

Αυτή η παρατήρησή του ήταν σωστή. "Άφησα λοιπόν τις διαμαρτυρίες και δεν θέλησα να τον ξαναδιακόψω. Και την άλλη μέρα διάβασα την ακόλουθη συνέντευξή μου στις εφημερίδες:

«Η μίς "Αν Χάρντιγκ είναι μία από τις καλύτερες «θεντέτες» και τις πιο όμορφες του Χόλλυγουντ.»

—Ευχαριστώ, ψιθύρισα και κυτάχτηκα με φιλαρέσκεια στον καθρέφτη μου. "Έλεγε την αλήθεια!

«Αγαπάει όλα τα σπόρ, συνέχισε η συνέντευξή, κι' έχει μια μεγάλη αδυναμία στο γκόλφ και στη σαμπάνια. Κάθε θράδυ

δεν πάει στη βίλλα της αν δεν γυρίσει με τη συντροφιά της όλα τα νυχτερινά κέντρα του Χόλλυγουντ και χορεύει περίφημα ρούμπα πάνω στο τραπέζι των μπαρ. Αυτές τις στιγμές είναι τόσο γοητευτική, που τρελαίνει τους θαμώνες των κέντρων. Οι έρωτές της διαρκούν όσο το μεθύσι της. Είπ' όλοι τους εφημεριοί και ποτέ δεν έχουν τραγικό τέλος. Δεν αγαπάει τους αισθηματικούς ανθρώπους κι' όταν καταλάβει ότι κανείς από τους φίλους της άρχισε να την αγαπά, τον αποφεύγει και προσπαθεί να τον κάνει να συνέλθει. Δεν είναι μία «μοιραία» γυναίκα. Είναι ένα κορίτσι των σπόρ που το άρρεσι το μπόξ και το κολύμβημα. "Όλα τ' αθλητικά σωματεία του Χόλλυγουντ την έχουν επίτιμο πρόεδρό τους. Κάθε χρόνο δε διοργανώνουν διάφορες συναντήσεις για να διασκεδάσουν τον όμορφο «άστερα» που λατρεύει τόσο τον αθλητισμό. Μία φορά ωστόσο, ή "Αν είχε μ' έναν απ' αυτούς τους αθλητές μια πολύ περίεργη ιστορία: Οι άνθρωποι των πυγμαχικών ρινγκ θα θυμούνται θέβαια τον Μπίλυ Χόρτον, τον πρωταθλητή της μωίγας (δρος του μπόξ που δείχνει την κατηγορία του αθλητού). Ο Μπίλυ αυτός ή-

ταν ένας από τους πιο καλούς φίλους της "Αν Χάρντιγκ. Τον έλεπατε στα σαλόνια του μεγάρου της, στην αίθουσα άναμνής του «στούντιο» και στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της να παίζι μπόξ με τον όμορφο «άστερα». Μία μέρα εξαφανίστηκε. Κ' ύστερ' από ένα μήνα παρουσιάστηκε με δεμένο το κεφάλι και το δεξί χέρι του. Στους φίλους του που τον ρωτούσαν, έλεγε ότι είχε πέσει απ' τη μοτοσυκλέτα του κι' είχε σωθεί ως εκ θαύματος από θέβαιο θάνατο. Αυτό όμως ήταν ένα μεγάλο ψέμμα! Ο Μπίλυ Χόρτον έσπασε το κεφάλι του, πέφτοντας μία νύχτα από τη θεράντα της βίλλας της "Αν Χάρντιγκ στον κήπο της κατά πολύ περίεργο τρόπο. "Ιδού τι μάς διηγήθηκε η ίδια:

—"Ενα θράδυ, καθώς γυρίζα με τον Μπίλυ στο σπίτι για το συνηθισμένο μάτ των τριών γύρων, τον είδα ότι ήταν υπερβολικά μελαγχολικός. Περιπατούσε δίπλα μου με σκυμμένο κεφάλι σαν να θάστανζόταν από μια πολύ σοβαρή σκέψη.

—Τι έχεις, Μπίλυ; τον ρώτησα με συμπάθεια. Μήπως σέ πειράζε η σαμπάνια;

—Νόου, ντόρλινγκ! μου απάντησε. Πονάει η καρδιά μου.

—Θά είναι κανέναν νευρικός πόνος, του είπα. Κάνε μερικές κινήσεις των χεριών και πάρε μια βαθειά αναπνοή να σου περάσει.

—"Εκείνος άρχισε να κλαίει σαν πειδί και γονάτισε μπροστά μου.

—Πάμε να με θασανίζεις, Χάρντιγκ, μου είπε με παράπονο. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο σ' αγαπάω;

—Χτύπησα το κουδούνι και είπα στον υπηρέτη μου που ικανοποιήθηκε άμέσως:

—"Ετοίμασε ένα ντους για τον μίστερ Χόρτον.

—Μά ούτε αυτό το λουτρό καλύτερεψε την κατάσταση του. "Όταν ξαναφάνηκε μπροστά μου είχε πάλι το ίδιο μελαγχολικό ύφος και δάγκωνε τα χείλη του για να μη κλάει. Κατάλαβα τότε, ότι ή κατάσταση του ήταν πολύ σοβαρή. "Η άρρώστια του ήταν άθεραπεύτη.

—Μπίλυ, του είπα λυπημένη, πρόδωσες τη φίλιά μας! Δε θέλω να σε ξαναδώ μπροστά μου. "Αντίο...

Κι' έφυγα από το σαλόνι. Μά ο πυγμαχός είχε τρελλαθεί από την απελπισία του. Και χωρίς να ξέρη τί κάνει, άνοιξε την πόρτα της θεράντας κι' έπεσε στον κήπο για να σκοτωθεί. Τον έβγαλο! Μου χάλασε τα λουλούδια μου! Φαντασθήτε, ότι μού έσπασε τις καλύτερες τριανταφυλλίες μου! Γι' αυτό από τότε δεν θέλω να το ξαναμυλήσω.

Αυτή ήταν η ιστορία του άτυχου Μπίλυ Χόρτον και της "Αν Χάρντιγκ.

«Η όμορφη δεντέττα δεν αγαπάει ποτέ τις έναν άνδρα. Προτιμά να παίζει γκόλφ παρά να μιλάει για έρωτα. "Ενα εκλεκτό γεύμα την συγκινεί περισσότερο από ένα φιλάκι. Και μία δυνατή γροθιά της είναι πιο ευχάριστη από ένα χάδι. Θά έλεγε κανείς ότι αυτός ο «άστερας» που είναι ξετρελαιμένος με τα σπόρ, φοβάται τον έρωτα. "Αλλά τί την έχει κάνει να τρέμει στο άκουσμα μιας τρυφερής λέξης; Αυτό ήταν ένα μυστήριο, το οποίο οτ άπέντε λεπτά της συνεντεύξεώς μου δεν μπόρεσα να το διαφωτίσω.»

—Μάλιστα, κύριε δημοσιογράφε, ψιθύρισα μόλις διάβασα το άρθρο του ρεπόρτερ. Τά γράφετε περίφημα, αλλά να είστε βέβαιος ότι και τρία χρόνια να μ' ανακρίνατε δεν θα μαθαίνατε το μυστικό μου.

—Έχετε δίκιο. Φοβόμουν τον έρωτα. "Εχω όρκησθί να μ' ξαναγαπήσω στη ζωή μου. Κι' ο λόγος είναι απλούστατος. "Εκείνος π' αγαπήσα φάνηκε κακός μαζί μου και με κορόιδευε.

—"Ηουν μόλις είκοσι χρόνια, όταν ένοιωσα την καρδιά μου να υποφέρει από άγνωστη. Στο σπίτι μας έρχονταν τα χτικιά ο αδελφός μιας φίλης μου της Κλαίρης Μάλμπορ, της μεγάλης τώρα χορεύτριας

Η "Αν Χάρντιγκ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Δεν μπορώ να καταλάβω τη δύναμη του έρωτος, του έρωτός σας. Γιατί, καθώς ξέρω, έρωτα ονομάζουν μία ιδιότητα όλων των ζώων, μία πρόσκαιρη ένωση, που δεν έχει κανένα ισχυρό δεσμό, ένα αίσθημα μάλλον ταπεινό, μία ψυχρή συνήθεια, μία ρομαντική φαντασioπληξία, έναν πόθο, τον οποίο γρήγορα διαδέχεται η αηδία.

Βολταίρος

Ο έρωτας είναι το μεγαλύτερο αγαθό, που έδωσε ο Θεός στους θνητούς.

Λαμαρτίνος

Ο έρωτας δεν υπαίνει διά της βίας στις καρδιές.

Φενελόν

Σάν την πεταλούδα, που πετά από το ένα λουλούδι στο άλλο, έτσι κι' ο άνδρας πλησιάζει ποτέ τη μιά και ποτέ την άλλη γυναίκα. Για τον άνδρα ο έρωτας δεν είναι λατρεία, αλλά ένα γοητευτικό παιχνίδι. Ο άνδρας, χωρίς να τον κατηγορήσουμε γι' αυτό, αγαπά, περνά και ξεχνά. Για τη γυναίκα όμως ο έρωτας είναι ένα μεγάλο δράμα, το οποίο άναποδογυρίζει την ύπαρξή της. Παραδίνεται στο πανηγύρι της αγάπης και παραδίνει κι' όλη της τη ζωή.

Κόμηςσα ντε Τραμόρ

Η ευστομία των κοριτσιών είναι ένας πόθος άόριστος, νευστός και διάχυτος. "Απ' αυτόν πηγάζει το μυστηριώδες θέληγχο, που έχει το θήλυ, πριν γίνει τελεία γυναίκα, πριν γνωρίσει τον άνδρα.

Μ. Γκόρκι

Στον έρωτα, όπως και στη μαγειρική, η νοστιμιάδα εξαρτάται από το...άλατοπίπερο!

Α. Μυσσέ

Η γυναίκα δεν μπορεί να ξέρη αν αγαπά πραγματικά έναν άνδρα, πριν τον παραδοθή. Αυτό είναι μία αλήθεια τρομερή, αλλά αλήθεια πάντα.

Α. Λονιάς

Στον έρωτα ποτέ κανείς δεν ξέρει αν είναι κύριος ή σκλάβος.

Α. Κέντ

Η νύχτα είναι το βασίλειο των νυχτερίδων, των κλεπτών και των γυναικών.

Ντιντερό

Ποιός μπορεί να καταλάβει τις γυναίκες; Το χαμόγελό τους διανεύει το βλέμμα τους κι' ο τόνος της φωνής τους ανακινεί τις ιδέες μας κι' άλλοτε αλλη προσπαθώντας να μην καταλαβαίνω και τα πιο απλά πράγματα.

Λεονάρντο

Ο έρωτας είναι μία συνεχής και αδιάσπαστη αίσθηση φάτης και παρηγορησέων. Η γυναίκα είναι θύμα του άνδρος, ο άνδρας της καρδιάς του θύμα, η καρδιά των αισθήσεων και η αισθήσεις, τέλος, θύμα των νόμων της φύσης.

Ε. Μ. Ρέι

Δεν υπάρχει φρικωδέστερο έγκλημα, για τον άνδρα από το να αρνηθεί και να κακολογή τις γυναίκες.

Τιντιλ Ρίτ

Η έρωτας του άνδρος και της γυναίκας, χωρίς έρωτα, είναι το πιο φριχτό τεράστιο γήμα, γιατί αντίκειται στη φύση και στους νόμους της.

Ινδικό Ρίτ

Η γυναίκα δεν λέει ψέματα, μόνον όταν δεν μιλάει.

Μ. π. Σώ

που θριαμβεύει στο Μπροντγουάι. "Ήταν ένα πολύ όμορφο παιδί, και, δώ που τ'ά λέμε, ήταν λιγάκι ανόητος, όπως όλοι οι όμορφοι άνδρες! Μά κείνη την εποχή αυτό δεν μ' ενδιέφερε καθόλου. "Αγαπούσα τον Μάλμπορ τόσο πολύ, που δεν μπορούσα να κοιμηθώ τη νύχτα από τη σκέψη του. Οι γονείς μου που μ' έθελαν διαρκώς άφηρημένη, άρχισαν ν' άνησυχούν για την ύγεια μου. Με πήγαν λοιπόν σ' έναν γιατρό για να μ' εξετάσει. "Αλλά, φυσικά, δεν μου θρήκε τίποτε.

—"Η μίς "Αν, τούς είπε, είναι πολύ καλά στην ύγεια της. Μά πρέπει γρήγορα να παντρευθεί.

—Θά πάρω τον Μάλμπορ, δήλωσα κατηγορηματικά στους γονείς μου. "Αγαπιόμαστε και θά ζήσουμε εύτυχισμένοι.

—"Εκείνοι όμως είχαν πολύ διαφορετική γνώμη για την άποκάστασή μου:

—"Ο Μάλμπορ, μου είπαν, είναι καλός, μά είναι πολύ νέος ό-κνη. Γι' αυτό θά σέ παντρεύουμε με τον μίστερ Κέλερ, τον πλούσιο έμπορο της συνουκίας.

—"Εγώ όμως δεν τον ήθελα τον Κέλερ αυτόν ούτε ζωγραφιστό. "Αναγκάστηκα τότε να ψάξω για να μου θρούν έναν άλλο γαμπρό. Συγχρόνως μου πέρασε από το νοῦ ή σκέψη να δοκιμάσω τον Μάλμπορ αν μ' αγαπάει πραγματικά. Μία μέρα λοιπόν που τον συνάντησα, του είπα με λυπημένο ύφος ότι θα παντρευόμουν. Τον είδα ότι άναστατώθηκε κι' έφυγε σαν τρελός από κοντά μου. "Όταν διαγορήσει, θα στούσε ένα πιστόλι στα χέρια του.

—Θέλω να σκοτωθώ μπροστά σου, μου είπε, γιατί δεν μπορώ να ζήσω χωρίς ξέναν!

—Καί στήριξε το πιστόλι στον κρόταφό του. "Εγώ φοβήθηκα τόσο πολύ, ώστε λιποθύμησα από τον τρόμο μου. "Όταν συνήλθα, θρήκα δίπλα στο κρεβάτι μου τον Μάλμπορ! Αυτό μου φάνηκε παράξενο:

—"Όποτε δεν σκοτώθηκες; τον ρώτησα.

—Τί κοινό κορίτσι που είσαι! μου απάντησε γελώντας. Δεν είδες λοιπόν ότι το πιστόλι ήταν άδειο κι' ότι ήβελ' άπλωσε να σέ φοβίσω; Κι' έπειτα νομίζεις ότι μπορεί τόσο εύκολα κανείς ν' αυτοκτονήσει;

—"Ενοιωσα άμέσως τόσο αηδία μέσα μου γι' αυτόν τον άνθρωπο, ώστε τον συαθήκα και δεν θέλησα να τον ξαναδώ. Μ' από τότε έχω συαθή και τον έρωτα. "Όταν άκούω να μου μιλάει γι' αγάπη, θυμάμαι χωρίς να το θέλω τον Μάλμπορ και με πιάνει μία τέτοια λύσσα, που μου έρχεται να πνίξω τον άνθρωπο που λείει ότι με λατρεύει.

—Αυτό είναι το μυστικό μου, κύριε δημοσιογράφε, και γι' αυτό φοβάμαι τον έρωτα. "Αν μου ζητούσατε λίγα λεπτά της ώρας ακόμη εκείνη μέρα της συνεντεύξεώς σας, ίσως θά μπορούσα να σας το έλεγα. Τώρα όμως δεν θά το μάθετε ποτέ. Και γι' αυτό σας παρακαλώ να μην έπιμένετε. Καταλάθετε;»

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΑΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΞΕΝΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΠΟΤΕ...

— Ένοχλώ;
— Τί λές!... Έσύ νά μ' ένοχλήσης!
— Τί έκανες άκουμπισμένος μπρός στόν καθρέφτη;
— Πρώτα - πρώτα ζέσταινα τά πόδια μου στή φωτιά, κι' έπειτα συλλογιζόμουν μήπως τά άσπρα μου μαλλιά πού πληθαίνουν κάθε μέρα, είνε ή αίτία πού άπομακρύνεσαι από μένα. Είνε πολύς καιρός πού δέν ήλθες νά με θρήξ στο γραφείο μου τό θρόνυ, την ώρα πού εργάζομαι. Γιατί;
— Φοβούμαι μή σ' ένοχλήσω.

— Γιατί ήλθες λοιπόν τώρα;
— Μή με ρωτάς μ' αυτό τόν τρόπο! Δέν μ' άπομακρύνουν από σένα τ' άσπρα σου μαλλιά. Όχι... Μά τό βλέμμα σου μέ φοβίζει. Μή με κυττάξεις έτσι... Κάθισε, στό γραφείο σου, θά καθήσω κι' εγώ έδω στή φωτιά κοντά, όπως άλλοτε. Γράφε σύ και άφησέ με νά σκέφτωμαι.

— Καλά, θά σκαλίσω μόνο ή φωτιά. Πρόσεχε! Τράβηξε μόνο τό φόρεμά σου νά μή καθί.

— Γιατί μου φέρνεις με τόσο καλωσύνη; Γιατί δέν είσαι κακός;... Σε παρακαλώ, γράφε...
— Πολύ καλά... Νά, ετοιμάζω τό χαρτί μου. Δέν σ' ένοχλεί τό γρατζουνισμα της πέννας;
— Μά πώς θέλεις νά σκεφθώ άν εξακολουθής νά μιλής διαρκώς;

— Μά έχεις μεγάλη ανάγκη νά σκεφθής; Δέν κάνεις τίποτε άλλο έδω και μερικέες βδομάδες. Στο τραπέζι δέν άνοίγεις τό στόμα ούτε γιά νά μιλήσης, ούτε γιά νά φάς. Έχεις άδυνατίσει. και τά μάτια σου κρύβουν πολλά.

— Άγάπη μου...
— Ά! Όχι! μή με λές έτσι!
— Η καρδιά σου είνε θαρεία, καυμενούλα μου. Γιατί;
— Έχεις θάρρος;

— Είνε τώρα περισσότερο από τρεις μήνες πού δείχνω πώς έχω. Έχω και θάρρος και έγωισμό και δέν είμαι γι' αυτό μετανοισμένος.
— Δέν είσαι μετανοισμένος; Άκουσε...

— Στάσου νά σου εξηγήσω. Δέν μετανοιώνω θέβαινα πού δέν κατέβηκα στο ταπεινό επίπεδο της αντίληψης. Θά έβγαίνα νικημένος και τώρα δέν θά μπορούσα νά σου χρησιμεύσω ως καταφύγιο.

— Έχεις λάθος. Έξ αίτίας άκριβώς πού φαντάζεσαι τόν έαυτό σου τόσο ύψηλά είνε πού...
— Πού έχεις έμπιστοσύνη σ' έμένα και πού ήλθες άπόψε γιατί δέν υπορούσες νά θασάξης περισσότερο.

— Ναι, αυτό είνε αλήθεια. Κουράστηκα νά υποκρίνομαι, κουράστηκα από ή ζωή μου αυτή... από την υπεροχή σου...

— Βαρεία καρδιά! Έχεις ανάγκη συντροφιάς στή δυστυχία σου. Νομίζεις πώς δέν τά κατάλαβα όλα; Είνε περιττόν δι τήν θά μου πής. Τό ξέρω. Δέν είχες παρά ν' άκουμπήσης στόν ώμο μου τό κεφάλι σου και νά μου πής: «Είμαι δυστυχισμένη»...

— Όχι, δέν φθάνει... θά σου διηγηθώ...
— Όλα από την αρχή; Νά σε βοηθήσω. Η ζωή μας ήταν μονότονη. Πρωί-βράδυ, όλο τά ίδια. Καμιά φροντίδα... Δέν είμαστε πολύ πλούσιοι, άλλ' είχαμε αρκετά γιά νά ίκανοποιηθαι κάθε έπιθυμία σου, άφού εγώ άτομικώς χρειάζομαι τόσα λίγα.

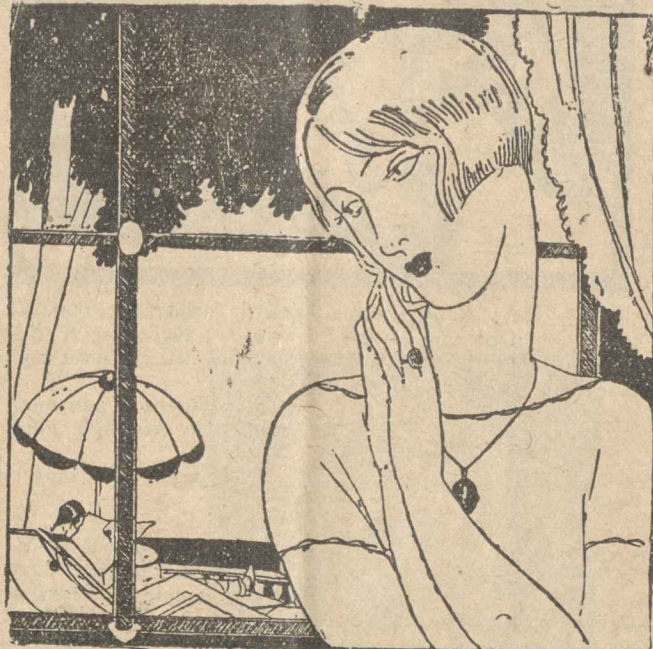
Τά παιδιά έχουν εξαίρετη ύγεια, ή παραπάνω και ή δασκάλα σε άπάλλασαν από κάθε φροντίδα γι' αυτά. Φυσικά στενοχωριόσουν...

— Καί φταίς εσύ γι' αυτό... Έπρεπε...
— Νά μιν είμαι όπως είμαι; Νά μοιάζω ίσως μ' εκείνον... Μά είσαι θέβαινη ότι άν τοιμοιάζα, δέν θ' αγαπούσες έναν άλλο;

— Σε παρακαλώ!... Άφησέ με νά μιλήσω... Ήλθα νά εξομολογηθώ και κάνεις πώς τά ξέρεις όλα... Μάθε, λοιπόν, πώς έγινα έρωμένη του!... Καταλαβαίνεις; Δέν ήταν άλλη έρωτοτροπία. Έγινα δική του και ποτέ άλλοτε δέν ήμουν τόσο ευτυχισμένη.

— Τό νομίζεις;... Οτωγή εύτυχία! Έξακολούθησε. Ήλθες φουσκωμένη. Πές τα όλα από την αρχή. Σε ακούω...
— Σε μισώ γι' αυτή σου την ψυχραιμία. Όταν εγώ σου εξομολογούμαι...

— Λέγε, λέγε... Θά σωπάσω.
— Λέγε, λέγε... Θά σωπάσω.

— Αυτός έχει ό,τι λείπει από σένα: εύστροφία, χάρη, ώραιό πρόσωπο σαν κορίτσιού.
— Τόν γινώριζω, ώστε είνε περιττές ή λεπτομέρειες.

— Είπες πώς δέν θά με διακόπητες. Θά εξηγηθώ κι' έπειτα θά φύγω. Όταν πρωτοσυναντηθήκαμε ήμουν δυστυχισμένη, τόσο πού κάθε μέρα εύόμουν νά πεθάνω. Τόν συνάντησα όμως και θέλησα νά τόν ξαναδώ. Έγώ τόν παρακολούθησα, εγώ έζήτησα νά τόν κατακτήσω. Αυτός ήταν άδιάφορος. Μην πής πώς τώκα-νε έπίτηδες... Ναι. Ξέρω πώς δέν ήμουν ούτε ή πρώτη, ούτε ή δεύτερη γι' αυτόν. Με αγάπησε όμως... Ύπηρεα ό μεγάλος έρωας της ζωής του. Και μόνον αυτό έφτανε γιά νά με κάνη νά σφάλλω.

— Μ' άλλα λόγια, έπειδή έσφαλές θέλεις νά παρουσιάσης τόν έρωτά σου μεγάλο;
— Πώς!... Δέν είνε μεγάλος έρωας ένα πάθος πού σου άπορροφά κάθε στιγμή της σκέψέως σου, πού σου παίρνει τόν ύπνο, πού σε τρώει;

— Δηλαδή, σε τρώει άφότου εκείνος έφυγε.
— Θά πάω νά τόν συναντήσω. Κ' έπειδή είμαι ειλικρινής, ναι, ειλικρινής παρ' όσα κι' άν έγιναν μεταξύ μας, δέν θέλω νά δρα-πετεύσω. Θά φύγω αύριο... Χλωμιάζεις; Τόν αγαπώ... Όταν ή-ταν έδω, δέν καταλάβαινα πόσο τόν αγαπούσα... Μή με κυττά-ζεις έτσι, σε φοβούμαι.

— Πάθος γι' αυτόν δέν είχες ποτέ σου. Έγυρίζεις στίτι χωρίς κανένα κόπο. Μόνο τά ψέμματα πού αναγκαζόσουν νά έφευρί-σκης, σε στενοχωρούσαν. Πρίν φύγει, ούτε άδυνατίζεις, ούτε ά-πελπισίες είχες, δέν είν' έτσι; Άν προλάβαινα θά σε είχα προ-στατεύσει... αλλά τό άντελήφθην πολύ άργά! Δέν μου έμενε, παρά νά έλπίζω πώς θ' άργούσε πολύ ή άποψινή θραυδιά, ή έ-ξομολόγησίς σου. Έκαμες ένα σφάλμα, αλλά δέν αγαπάς... Δέν σε καταδικάζω, θά σου άποδείξω μόνο πώς άπόψε δέν θέλεις νά φύ-γης, θέλεις νά γυρίσεις πύ σ' ω. Άκούσε με, δέν σ' έκλίν-σε αληθινό πάθος... άπλώς ή μου-ξιά σ' έφερε στήν κοινή, στήν πά-τετριμμένη συζυγική άπιστία πού ή φαντασία σου ήβέλησε νά την κάνει μυθιστόρημα. Ό παραστικός έρα-στής, ό άνθρωπος της άδυναμίας σου, ό συνεργός του σφάλματός σου άπέναντι τών παιδιών σου και άπέναντί μου, τό όργανον της δια-σκεδάσεως πού ή παρουσία του δέν ένωχλούσε τις συνήθειές σου, αλλά άπεναντίας είχε καταστήσει μία άπ' αυτές, έγινε μέσα στήν εξημέρη φαντασία σου μυθιστορηματικός έ-ρωας. Άν μ' όλο τό σφάλμα σου—πού μ' έφερνε στο θάνατο—ναί, στο θάνατο—άν δέν σου έμενε ή ει-λικρίνεια, πού σ' έφερε άπόψε έδω, θά παρεσύρεσο από την αταπιάτη σου... Άλλά έχω λίγη ύπομονή. Μία βδομάδα μόνο λέγε μου ό,τι έχεις στήν ψυχή σου' λησιμόνησε πώς εί-μαι άνδρας σου. Κάθε βράδυ άνοίγέ μου την καρδιά σου. Θά συζητούμε μαζί... Ίσως και νά γελάσουμε.

Στό τέλος της βδομάδας θ' άποφα-ή βδομάδα δέν θ' άφήσης νά σε παρασύρη ή ζάλη της άπομο-νώσεως. Δός μου αυτή την ύπόσχεσι.

— Προς τί; Μ' έπάγωσες! Και άν δέν τόν αγαπούσα αυτόν, δέν θά μπορούσα πεινά νά σ' αγαπώ έσένα.

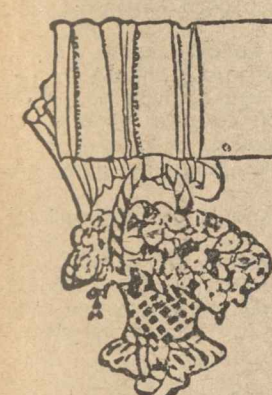
— Δέν σου ζητώ νά μ' αγαπάς. Φαντάζεσαι πώς θά ήμουν τό-σο θιαστικός νά πάρω την θέσι εκείνου;
— Έλεγα πώς θά με σκότωνες!

— Όχι, δέν θέλω τά φίλα σου! Σ' νά ξαναγίνης, όπως άλ-λοτε, γυναίκα, έρωμένη μου, σ' ή άσήμαντη έλαφριά νυνάικα, πού σκεπασμένη με πυκνό θέλο άνέβαινες σαν κλέφτης στήν κα-μαρή μου; Όχι! Σο τό λέω και πάλι. Θά είμαι ό φίλος σου, ό πνευματικός σου, και τίποτε άλλο... Έλα, έλα, δέν είνε αλή-θεια... Ποτέ δέν τόν αγάπησες! Έλα έδω, σ'τά γόνάτα μου πά-νω, όπως άλλοτε... Ξυπνήσας έμένας μέγαλο πάθος εκεί πού δέν υπήρξε παρά μία τιποτένια άδυναμία... Έλα, δός μου τά χεράκια σου. Πώς καινε!

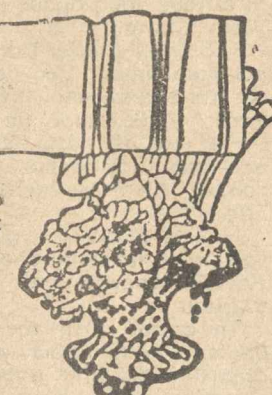
— Τά δικά σου είνε παγωμένα.
— Αγωνίσθηκα πολύ γιά νά νικήσω.
— Καί μ' ένίκησες... Δέν τόν αγαπώ πειά...
— Σώπαίνε! Σώπαίνε! Δέν τόν αγάπησες ποτέ!

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Και κάτω κεί, στο θάβος τό μακρυ-νό της ζούγκλας, άκούγόνταν άκόμη τό υπόκόφο θουητό της πυρκαϊάς, ή όπο'α εξακολουθούσε.

Τά έλωνα θάδιζαν με προσύλασι στο έδαφος εκείνο, τό πλούσιο από άπρόοπτα κινδυνώδη και κάθε τόσο «σκουντουφλούσαν» έπάνω σε άπαν-στη έπιβεξίότητα τό γαύγισμα του άγριοσκύλλου.

Τήν ίδια σχεδόν στιγμή, ή κραυγή αυτή επαν'αλήφθηκε κι' έ-νας άνθρωπος έδειξε ή, σκοτεινή σιλουέττα του σε άπόστασι δέκα δημάτων.

Ό άνθρωπος αυτός ήταν ό γαμβουζίνος, ό όποιος τρεις ήμέ-ρες προηγουμένως είχε δραπετεύσει άπ' τόν καταυλισμό τών Μεξικανών, μόλις πρωτοφάνηκε ή πυρκαϊά!

ΤΟ ΑΤΙΜΟ ΠΑΖΑΡΕΜΑ

Οι Έρυθρόδερμοι, καθώς κι' οι κάθε είδους πλάνητες νομά-δες της πάμπας και τών δασών της Βορείου Αμερικής, έχουν δυό γλώσσες τις όποιες μεταχειρίζονται διαδοχικά, σύμφωνα με τις περιστάσεις:

Τή φωναχτή γλώσσα και ή γλώσσα τών κινημάτων.
Ό Πολυλογός κι' ό γαμβουζίνος του, μόλις συναντήθηκαν, έρχισαν νά συνηνοοούνται με ή γλώσσα τών κινημάτων, σαν δυό κοφάλαλοι.

Η πικρή πείρα τούς είχε διδάξει ότι ιστά μέρη εκείνα—τά σπαρμένα από κάθε λογής κινδύνους—τό κάθε δένδρο, ή κάθε λόχη κι' ή κάθε πτυχή του έδάφους έκρυβαν κι' από μία ένέ-δρα ή από ένα προδοτικό ατί έχθρο.

Οι δυό αυτοί άνθρωποι, λοιπόν, από στοιχειώδη φρόνησι, τά είπαν άναμεταξύ τών με ή βουδή αυτή γλώσσα, περισ-σότερο από μισή ώρα. Τόσο πολύ δέ τούς ενδιέφερε ή πα-ράδοξη συνδιάλεξι των, τόσο είχαν άπορροφηθί σ' αυτή, ώ-στε δέν πρόσεξαν καθόλου—παρ' όλως τις εξαιρετικές προ-φυλάξεις τών νά συναντηθούν κρυφά τό άκόλουθο άσυνη-τικό γεγονός: «Ότι κοντά τους κι' άπ' τά θάθη μιάς λόχμης, ένα ζευγάρι φλογερών νυκτι-ών ήταν κορφακουλός έπάνω τρους και παρακολούθουσε με έπιμονή κατανόησι τό σι-ωπηλό τους κινήσινολόγι.

Πρώτος ό Πολυλογός έπι-τέλους, κι' άποψί θεσπασθήκε πειά ότι κάθε κίνδυνος ήταν άπόσπαστος, ριψοκινδύνεψε νά μι-λήσει φωναχτά:

—Λοιπόν, Κένεδου, ψιθύρισε, έσάστωνα με σένα... Ένώ κρά-τησας τις ύποσέσεις σου ως τώρα... Νά δώ μονάχα, άν θά κρά-τησες και σύ τις δικές σου.

—Αυτό θά τό θεσπασήσες σέ λίγα, άποκρίθηκε ό Κένεδου. Μο-νάντα νιά παρατήρησι ένω νά σου κίνη... Ότι θά υποσέσεις νά άδηνύσης απ'όσο τότε διάβολο-Μεξικανός με καμιά άλλη ταπτοθεσία. Άνι τόσο άνοηή άπασ αυτή... Θά μιάς δυηκόλωση νά τούς αλφινιδάσουμε με την έπίθεσί μας, εκεί πού τούς κουβά-λησε.

—Όσο γι' αυτό, καίτε κ' άν είς τώρα, είπε ό Πολυλογός με σαρκαστική ναυόνηλα. Άπό δώ και πέρα άφορούν όλα έ-σας... Ξεπτεοδέψτε τα, όπως μπορείτε.

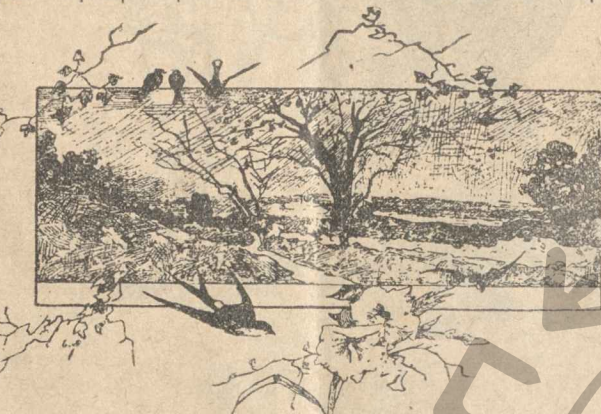
Ό συνουλητής του τόν κύτταξε νιά μία στήν ή προσεκτικά κι' ήπτεσε τού είπε, είσωνικά ν' άνδ κ' άπειλτικά:

—Άκούσε νά σο πώ, κομπάδρε (συμπέθερε)!... Κάνε μου ή χάρη και φυλάξου... Άσε τις διποσώπτες στήν άκρη, όταν παζαρεύεις με σατανάδες σαν κ' έμάς!

—Δέν παίζω διπλό παιχνίδι, Κένεδου. Μονάχα παίρνω τις προφυλάξεις μου. Γνωρίζωσας από πολύν καιρό, με έρείς κα-λά και σε έρώ έπίσης τί παλαιά άνθρωπος είσαι, και φυλάγομαι νά μην πάθω εκείνο πομπάκι κι' άλλες φορές...

—Τί σκοπεύεις, δηλαδή;... Ν' άφήσης ή δουλειά στή μέση ή νά μιάς προδώσης;...
—Τίποτε από αυτά, Κένεδου... Γιά νά σάς παραδώσω όμως

Βέβαιος ότι άπέχει αρκετά άπ' τόν καταυλισμό, σηκώθηκε

την κοπέλλα που μου ζητάτε, έχω κι' εγώ τους δρους μου... Κι' αν δεν παραδεχτήτε ελίκρινά και με προκαταβολική έγγυση αι αυτούς τούς δρους μου, σας το δηλώνω από τώρα ότι δεν γίνεται τίποτε.

—Σωστά μιλάς, Πολυλογά... Δεν μπορώ, παρά να συμφωνήσω μαζί σου... Πές μου λοιπόν τούς δρους σου, για να δοūμε αν είναι παραδεκτοί ή όχι... Ξέρω κι' εγώ... Έσυ μπορεί να μάς ζητάς τη θάλασσα με τὰ ψάρια της.

—Τί να σέ κάνω ξένα, Κένεδυ... Έγώ με τόν λήσασρχό σου έχω νταραβέρια... Μήπως είσαι τουλάχιστον πληρεξούσιός του;... Άν ήταν εκείνος παρών, θα κλείναμε τη συμφωνία κιάλας.

—Μίλα ελεύθερα, φίλε μου... Ό Ουακτέγνο σέ άκούει! φώναζε τότε κάποιος θρονιτέρας πλάι τους, ενώ ο Πολυλογάς κι' ο Κένεδυ τρομαγμένοι απ' το ξαφνικό αυτό σκιρτούσαν κατάχλωμοι.

Τη φράσι αυτή την άπροσδόκητη, τη διαδέχτηκε τώρα ένα θροιστικό ξερόκλαδων στην κοντινή λόχη. Καί μ' ένα πήδημα όρμητικό θρέθηκε μπρός τους ο άόρατος ως τότε εκείνος μάρτυς της θουβής συνομιλίας τους, ο όποιος θα έκρινε, φαίνεται, κατάλληλη τώρα τη στιγμή να δηγή απ' το καρτέρι του και να παρουσιάσση.

—Ω, ά... Κρυφακούγατε λοιπόν τόση ώρα, άρχηγέ Ουακτέγνο; είπε ο Πολυλογάς ξαναβρίσκοντας έντωμεταξύ την ψυχραιμία του.

—Γιατί ;... Σού κάκοφαίνεται αυτό, μήπως;... άποκρίθηκε ο λήσασρχος με ασκραστικό κι' άπειλητικό συγχρόνως ύφος.

—Όχι, μά...

—Γιά να σου πώ, Πολυλογά... Κάνε μου τη χάρι κι' έλα στην ούσία γρήγορα... Με άλλους όταν θρίσκεσαι, κλειδοστομαίζεις... Σ' έμένα θρέθηκε να ξεσπάσης τη φλυαρία σου;..Μπρός... Μίλα... Σ' άκούω!...

Τό άτομο αυτό, τό όποιο άνομαζόταν με τό τρομερό όνομα Ουακτέγνο (στη γλώσσα των Έρυθροδέρμων σημαίνει: Έκείνος που σκοτώνει) ήταν ως 30 χρόνων, τό πολύ. Παρ' όλο τό ίθαγενές όνομά του, ήταν Λευκός και μάλιστα άπόγονος ευπατριδών Λευκών καθαρωτάτου αίματος. Τό άνάστημά του ήταν εύλύγιστο, ψηλό, κανονικότατο και τά χαρακτηριστικά του ώραιου προσώπου του είχαν επάνω τους την άρχοντιά της εύγευδός καταγωγής του. Φορούσε τό γραφικό κουτούμι των κυνηγών, ήταν κομψός κι' οι άδρόι του τρόποι έβελαν φανερά τό άγέρωχο κι' άλλόκοτα σκληρό θάθος του χαρακτήρος του.

Κάρφωσε τώρα στον Πολυλογά τά μεγάλα μαύρα μάτια του, τά λαμπρά από σπινθες, ένα μυστηριώδες χαμόγελο μυστέντωνε τά χείλη του κι' άκούγοντας τόν άρχιγαμβούζινο να μιλά, τόν περιεργαζόταν συγχρόνως, άκουμπώντας όρθος στην ψηλή του καραμπίνα.

—Λοιπόν, άρχηγέ Ουακτέγνο, ξέρεις ότι οι Μεξικανοί που θα σου παραδώσω είναι πλουσιώτατοι... Πρέπει λοιπόν κ' ή άμοιθή μου να είναι άνάλογη μέ...

—Καλά... Καλά... διέκοψε ο λήσασρχος. Λέγε, πόσα θέλεις.

—Άλλωστε ή σενορίτα Λούθ, άρχηγέ, είναι τόσο άμορφη, ώστε να δικαιολογείται ή τόσων μηνών άγάπη σου γι' αυτή, καί...

—Ό διάολος να σέ πάρη, Πολυλογά!... μούγκρισε έξαλλος ο λήσασρχος, διακόποντάς τον. Μίλα, πόσα θέλεις;... Καράμπια!... Θα σου λυώσω τό ξεροκέφαλο με τόν ύποκοπανο της καραμπίνας μου, φλύαρη καρακάξα του διαβόλου!...

Ό Πολυλογάς τρώμαξε απ' την άπροσδόκητη έκρηξη της άργής του Ουακτέγνο κι' άφίνοντας στην άκρη τις περιφράσεις και τά προσχήματα άμολόγησε κυνικά:

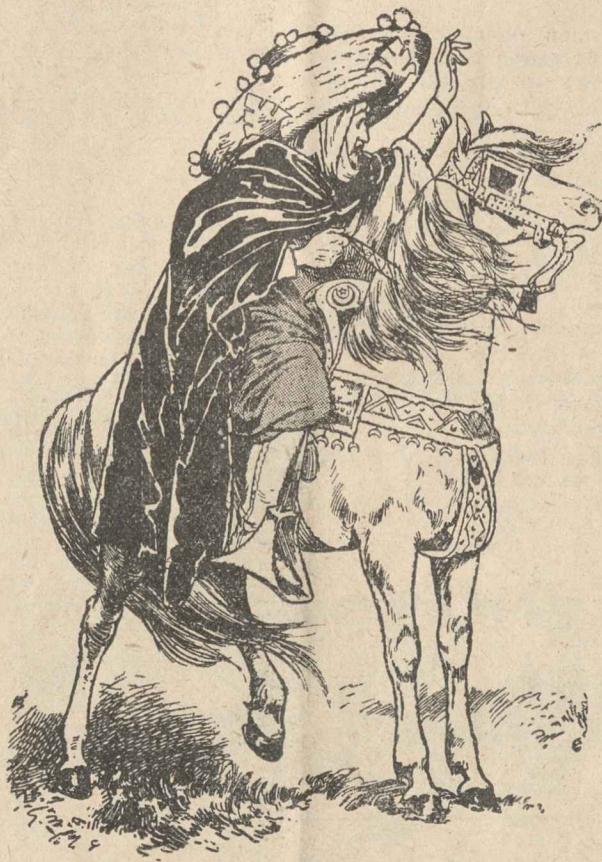
—Θέλω 5 χιλιάδες ίσπανικά πιάστρα και σέ μεταλλική μόνερα... Άλλοιώς, δεν γίνεται τίποτε!

—Όσο, που να σέ κομματιάσουν τά όβρια! ξανάπε ο λήσασρχος, ίκανοποιημένος τώρα. Μπήκες, θλέπω, στο ψητό και ξέρουμε τουλάχιστον που να θαδίσουμε... Λοιπόν, με τό ποσό αυτό αναλαμβάνεις να μάς παραδώσης τόν στρατηγό, την άνεψιά του κι' όλη τη συνοδεία τους;

—Μόλις μου τό άπαιτήσετε, άρχηγέ, και με προσωπική μου εδθώνη!

—Πάει καλά... Και τώρα άκούσέ με: Με ξέρεις καλά ποιός κι' από τι πάστα είμαι;

—Η φήμη σας, άρχηγέ, έχει εξαπλώθη παντού! είπε με πεποίθαι πραγματική ο Πολυλογάς.

Ληστής της Πάμπας

—Ξέρεις, ότι εσύ κι' ο καθένας μπορείτε να βασίζεστε άκλόνητα στο λόγο της τιμής μου;...

—Είπε από καθαρό χρυσάφι κι' άσάλευτος ο λόγος της τιμής σας, άρχηγέ!...

—Ευχαριστώ, Πολυλογά... Και τώρα πρόσεξε καλά: "Αν τηρήσης πιστά την ύπόσχεσί σου άπέναντί μου, δηλαδή αν μου παραδώσης όχι όλους τούς Μεξικανούς—καλοί άνθρωποι μά την αλήθεια, αλλά για τούς όποιους δεν μου καίγεται καρφι κι' όβτε τούς χρειάζομαι—μά μονάχα τη σενορίτα...τη δόνα Λούθ, δηλαδή, τότε... τότε, Πολυλογά, θα σου πληρώσω όχι μόνον πέντε χιλιάδες πιάστρα που ζητάς, μά...

—Μά; έκανε λαχανιασμένος από άπληστία, ο άρχιγαμβούζινος.

...Μά όχτώ δόλκληρες χιλιάδες πιάστρα, Πολυλογά!...

Πέρασαν λίγες στιγμές χωρίς να προσθέσει τίποτε ο Ουακτέγνο, έπίτηδες, για να φέρουν έντωμεταξύ τά λόγια του τό άποτελεσμα τους στον έκθαμβο Πολυλογά. Έπειτα του είπε:

—Είσαι σύμφωνος, τώρα;

—Με όλη μου την καρδιά, άρχηγέ.

—Και θα μου παραδώσης τη δόνα Λούθ;

—Χμ... Θα δυσκολευτώ να την τραβήξω μόνη της, έξω απ' τόν καταυλισμό.

—Αυτό είναι δική σου δουλειά.

—Βέβαια... Μά θα προτιμούσα, άρχηγέ, να σάς τούς παραδώσω όλους έτσι—πώς να τό έκφραστώ;—έτσι "γονδρικάς"... Όλους μαζί. Οδηγή.

—Στό διάολο να πάν οι άλλοι... Τί να τους κάνω. Πολυλογά;

—Τί θα πη όμως για μένα ο στρατηγός, αν γυρίσω στον καταυλισμό κατόπιν, χωρίς την άνεψιά του;

—Κί' αυτό έπίσης, δεν ένδιαφέρει έμένα... Κάνε καλά, εσύ... Δέχεσαι, λοιπόν, τη συμφωνία μας με λίγα λόγια, ή όχι;...

—Τη δέχομε, άρχηγέ... Ό στρατηγός θα μείνη έδω 10 ήμέρες, πριν ξεκινήσουμε για τό έσωτερικό της πάμπας... Έλπίζω, λοιπόν, στο διάστημα αυτό, να σάς παραδώσω τη σενορίτα με την πρώτη κατάλληλη ευκαιρία που θα μου τύχη!...

—Βασίζομαι στην ύπόσχεσί σου... Πάρε τώρα και νά άραβόδω τα συμφωνίας μας αυτή την άδαιματοστόλιστη και χρυσή καροφίτσα... Είναι θαυμάσια και σπάνιο κόσμημα κι' άξίζει τρεις χιλιάδες πιάστρα... Χωριστά, έννοείται, ή άλλες όχτώ χιλιάδες που θα σου μετρήσω όταν πρέπει!

—Ευχαριστώ θερμά, άρχηγέ!... Είστε εύγενικός και γεναιόδωρος κι' είναι εύτυχείς όσοι σάς έξυπηρετούν σέ κάτι! είπε ο Πολυλογάς χουρτσώνοντας με άπληστία τό πραγματικά θαρύτιμο κόσμημα.

—Μονάχα πρόσεξε, φίλε μου! Έξανάπε τραχεία ο λήσασρχος, καρφώνοντας τό άτσάλινο θλέμμα του στον άρχιγαμβούζινο. Ξέρεις ότι οι Έρυθροδέρμιοι κ' οι κυνηγοί με έχουν όνομάσει Ουακτέγνο... Σκοτώνω άμείλιχτα τούς προδότες κι' όσους με θλάπτουν... Σημείωσε τώρα, ότι αν μου σκαρώσης κανένα άσχημο παιχνίδι, δεν θα θρής γύρω σου—στην πάμπα ή στις ζούγκλες—σίγουρο καταφύγιο, για να γλυτώσης απ' την τρομερή έκδίκησί μου!...

—Βασιστήτε σέ μένα, άρχηγέ! μουρμούρισε ο άρνιγαμβούζινος άνατριχιάζοντας χωρίς να θέλη. Δεν θα σάς προδώσω.

—Τό εύχομαι... Και τώρα, άς χωριστούμε... Γύρισε στον καταυλισμό γρήγορα, μήπως προσέξουν την άπουσία σου κι' ύποψιαστούν.

Ό Πολυλογάς ύποκλήθηκε. Έφυγε, και σέ λίγη ώρα ξαναγύρισε πάλι, με τις ίδιες προφυλάξεις κι' άπαρητήρητος, στον καταυλισμό των Μεξικανών.

Μόλις έμειναν μόνοι, ο Ουακτέγνο κι' ο Κένεδυ, χώθηκαν άμυλπτοι στις λόγμες κι' άρχισαν να γλιστρούν προς τό θάθος του δάσους. Μόλις έφθασαν στις όχθες ενός μικρού ποταμιού, τό όποιο κυλούσε σχεδόν άόρατο κάτω απ' την πυκνή κι' άγριώδη έκείνη θλάσση, ο λήσασρχος σφύριξε δυο-τρεις φορές συνηθματικά.

Άόριστος στην άργη και καθαρότερος άργότερα θόρυβος άκούστηκε τότε, τά κλαδιά ενός θάμνου παραμείρισε σέ λίγο και στό άόρατο πριν μονοπάτι φάνηκε ένας έξιποδος άνδρας, κρατώντας απ' τά χαλινάρια άλλα δυο άλλα σελωμένα κι' έτοιμα.

—Πλησίασε ελεύθερα, Φράνκι! τοξ είπε ο Ουακτέγνο. Έγώ

κι' ο Κένεδυ είμαστε.

Ό καθάλάρης άναγνωρίζοντας τη φωνή του άρχηγού του, πλησίασε και χαίρετσε με εύλαδική οικειότητα.

—Κανένα καινούριο, Φράνκι, όση ώρα μάς περίμενες;...

—Τίποτε, άρχηγέ... Μόνο, για να σκοτώνω τόν καιρό μου, άνακάλυπα ψαχουλεύοντας ένα πέρασμα Έρυθροδέρμων...

—Πολλοί;... Και κατά που τράβηξαν; ρώτησε άνήσυχος ο Ουακτέγνο.

—Τά ίχνη τους δείχνουν άρκετούς... Τό πέρασμά τους είναι φρέσκο... Θα πέρασαν πρό 12 ώρων επάνω-κάτω... Ή κατεύθυν-στος είναι απ' την άνατολή προς τά θορειοδυτικά... Τά σκέρ-στα τους δείχνουν πως είναι Κομάγγα!...

—Όυφ, και τί μάς μέλλει επιτέλους; έκανε ο Ουακτέγνο κα-θηουάζοντας. Κανένα άπόσπασμα θα είναι, που θγήκε για πλι-ατοίκο... Έφόνον δεν άνταμάσαμε για να δουλέψη τουφεκίδι, άς πάν να κόψουν τό λαρόγγι τους... Και τώρα φέρε μου τό άλογο!...

Μ' ένα πήδημα θρέθηκε στη ράχι του άλόγου του κι' ύστερα είπε στους όπαδούς του:

—Φράνκι, κ' εσύ, Κένεδυ, θα στήνονισετε τά άλογά σας και θα πάτε στο κρυφό σταυροδρόμι του «Βουβαλιού»... Θα μείνετε στο σπήλαιο που έζρετε, κι' από κει θα κατασκοπεύετε διαρκώς τόν κοντινό καταυλισμό των Μεξικανών... Προσέξτε μόνον μήπως προδοθήτε!...

—Έννοια σας, άρχηγέ!...

—Ω, τό ξέρω πως είστε επιδέξιοι κι' άφωσιωμένοι σύντροφοι!... είπε με συγκίνηση ο Ουακτέγνο. Γι' αυτό έχω τυφλή έμπιστοσύνη σέ σάς... Επίσης να επιβλέπετε κι' αυτόν τόν διαβολομύδα, τόν Πολυλογά... Δεν έχει μπέσσα επάνω του και κρυφοδρακώνει τόσο τό Θεό όσο και τόν Έωσφόρο... Και τώρα, φίλοι μου, ώρεσθούρ... Γρήγορα θα σάς δώσω νέα μου!

Παρ' όλη τη σκοτεινιά, οι τρεις άνδρες χάρισαν καλπάζοντας και γάθηκαν στο δάσος, άκολουθώντας δυο κατευθύνσεις: Ό Ουακτέγνο προς τη μά κι' ο Κένεδυ με τόν Φράνκι προς την άλλη.

XII

Ο ΟΥΑΚΤΕΧΝΟ;

Ό στρατηγός είχε τηρήσει τόσο άπόλυτη μυστικότητα, σχετικά με τις άφορμές ή ό-ποιες τόν παρακίνησαν να έπιχειρήση τό μακρό αυτό ταξείδι του στις δυτικές των Ήνωμένων Πολιτειών άγανέες πάμπες, ώστε τά πρόσωπα που τόν συνόδευαν σ' αυτό, ούτε τις είχαν καν ύποψιασση.

Άς τώρα, πολλές φορές, σύμφωνα με τη διαταγή του και χωρίς καμιά φανερή αίτία, τό καραβάνι είχε σταθμεύσει σέ περιοχές έντελώς έρημες, όπου παρέμενε επί όχτώ ή δέκα ήμέρες, χωρίς τίποτε να δικαιολογή αυτές τις μυστηριώδεις σταθμεύσεις.

Κατά τό διάστημα των όχτώ ή δέκα αυτών ήμερών που καταυλιζόταν τό καραβάνι, ο στρατηγός έβγαίνει τό ποσό απ' τη σκηνή του. φώναζε έναν έμπιστο γαμβούζινο και καθάλκευοντας κ' οι δυο τους, έφευγαν νά δλη την ήμέρα, έπιστρέφοντας άργά κατά τό θράβυ πεία.

Τί έκανε ο στρατηγός κατά τό διάστημα των μακρών αυτών ώρων, κατά τό όποιο άπουσίαζε έτσι;

Γιά ποιά σκοπό γινόντουσαν ή άνιχνεύσεις του αυτές, απ' τις όποιες έπιστρέφοντας άπρακτος, φανόταν πιο σκυθρωπός και πιο θλιμμένος από πριν;

Κανένας δεν τζέρε!

Κατά τη διάρκεια των όλοήμερων αυτών έκδρομών του στρατηγού, ή δόνα Λούθ περνούσε μία ζωή άρκετά πληκτική, άπομονωμένη άνάμεσα στους τραγείς εκείνους ανθρώπους που την τριγύριζαν. Ή άδρες της κυλούσαν άνισρές, γιατί ή θα καθόταν διαρκώς μπροστά στη σκηνή της, μόν έ-ροντας τί να κάνει, ή θόκανε μικρούς περιπατούν-δάσκλους και χωρίς ένδιαφέρον κοντά και γύρω στον καταυλισμό—συνδυευομένη είτε απ' τόν λογαγό Άγκουιλάρ, είτε απ' τόν κοντόχοντρο Ια-τρό.

Και τη φορά αυτή, στον άχωρωμένο καταυλισμό τους, ή δόνα Λούθ έμεινε πάλι μόνη της.

Πιο μόνη, τώρα.

Γιατί ο στρατηγός έφευγε για τις συνηθισμένες άνεξήγητες έκδρομές του κι' ο Ιατρος πλανείονταν όλοήμερος στο δάσος για σπάνια θότανα. Έμενε μόνον στον καταυλισμό, για να της κάνει συντρο-φία, ο δόν Άγκουιλάρ.

Όστόσο, αν και νεαρότατος ο λοναγός μας, αν και κομψός και μαρφομένος, δεν ήταν ο κατάλληλος εύχάριστος σύντροφός της. Σωστός στρατιωτικός, προικισμένος με θάρρος λέοντας, ό-

λοκληρωτικά άφωσιωμένος στον γεροστρατηγό του—στον όποιο άφειλε τά πάντα—ο λοναγός Άγκουιλάρ έννοιωθε για την άνεψιά του άρχηγού του μία υπέρτατη εύλάβεια. Κί' άγρυπνούσε μέν σαν πιστό σκυλλί για την ασφάλειά της, μά άγνοούσε δλότελα τά μέσα και τόν τρόπο για να της καθιστά εύχάριστες και σύντομες τις μακρές άδρες της άνιάρης μοναξιάς της, με τις τρυφερότητες εκείνες και με τις γλυκές συνδιαλέξεις, στις όποιες τόσο τέρπονται ή νεαρές δεσποινίδες.

Κί' όμως, παρ' όλα αυτά, δεν άνιούσε τη φορά αυτή ή δόνα Λούθ. Απ' την τρομερή έκείνη νύχτα της πυρκαϊάς, από τότε που σαν ένας μυθικός ήρωας, άτρωτος και σεμνός, φάνηκε μπροστά της ή Μεγάλη Καρδιά για να σώση από φρικαλέο θάνατο κι' αυτή και τούς συνοδούς της, κάποια άλλόκοτη ψυχική μεταβολή παρατηρήθηκε στη νεαρή κοπέλλα: Ένα καινούριο αί-σθημα, τελείως άγνωστό της πριν, γλύστρησε μέσα στην ψυχή της και μεγάλωσε σιγά-σιγά.

Μάταια προσπαθούσε μόνη της να τό καθορίσει τί ήταν ά-κριβώς αυτό τό άσυνήθιστο ως τότε αίσθημά της. Δεν τό κατά-φερνε όμως. Ένοιωθε μονάχα διαρκώς έμπρός της τη μορφή του κυνηγού, στεφανωμένη από τη μεγαλειώδη έκείνη αήγη την ό-ποια χαρίζει σ' έναν άντρα ή άκατανίκητη δραστηριότης του, ό διαρκής στήθος με στήθος άγώνας του με τούς πιο τρομερούς κινδύνους κ' ή τελική ύπεροχή του εναντίον τους. Τίς άρεσε να ξαναφέρνη άκατάπαυστα στη σκέψι της τις γοργές εκείνες ή άγωνιώδεις περιπέτειες της τραγικής πυρκαϊάς, στις όποιες ή Μεγάλη Καρδιά είχε διαδραματίσει τόσο άποφασιστικών ρόλων.

Όπως είχαμε πη και προηγουμένως, ή δόνα Λούθ μεγάλωσε κι' άνατράφηκε σ' ένα άυστηρό μοναστήρι Καλογραϊών, στο κα-θόφι της πύλης του όποιου έφταναν και έσφυχούσαν οι θόρυ-βοι κ' ή άνεμοζάλες της κοινωνίας. Ή παιδική της ηλικία διέρ-ρευσε γαλήνια μέσα στο θρησκευτικό και γεμάτο από δεισιδαι-μονία και φανατισμό περιβάλλον των μοναστηριών τό Μεξί-κού, κατά την έποχή έκείνη.

Όταν ο θεός της την άποτράβηξε πεία απ' την περιορισμένη έκείνη ζωή της, ή νεαρή κό-ρη ήξερε από κόσμο τόσα, όσα σχεδόν κι' ένα άθώο νήπιο. Χάρης όμως στις τρυφερές φρον-τίδες με τις όποιες ο στρατηγός τριγύρισε ά-μέσως την άνεψιά του, ή δόνα Λούθ έννοιωθε τόν έαυτό της εύτυχισμένο.

Όστόσο, πρόλαβε να της συμβη κάτι τό μοι-ραίο, κάτι τό άπροσδόκητο και ρωμανικό, τό ό-ποιο κόστισε άργότερα άνείπτως άγωνίες κι' αίμα-τόβρεχτες περιπέτειες στους ήρώας της άφηγησούς μας.

Δεν πέρασαν δηλαδή όλίγες έβδομάδες, από τότε που απέσυρε απ' τό μοναστήρι την άνεψιά του ο στρατηγός κι' άμέσως άρχισε να οργανώνη τις λε-πτομέρειες του μακρού ταξείδιού του στις πάμπες, στρατολογώντας τό άπαιτούμενο προσωπικό και προ-μθευόμενος τό σχετικά εφόδια σέ τρόφιμα και πυρο-μαχικά.

Ή άναγλιες του αυτές, του άπορροπούσαν τις πε-ρισσότερες άδρες του ήμερονύκτιου. Όστόσο σκεπά-ταν και την άνεψιά του, ή όποια έπληττε θαλάσσια, μόνη όλες αυτές τις άδρες με την γρηή άπαλάμια της στο μέγαρό του, έκεί στην κ α λ α δ ε λ ο ς Π λ α τ ε ρ ο ς (όδος των Κοσμηματοπωλών). Γι' αυτό, κάθε θράβυ σγεδών την έστελνε στις οικογένειες-κές συγκεντώσεις στενών φίλων του—στις όποιες μαζεύονταν όλη ή άριστοκρατία της πόλεως—για να πειραχή την ώρα της κάπως εύχάριστα.

Μία θραυιά, λοιπόν, ή συνκέντρωσις έτυχε να είναι πολυαριθμότερη από κάθε άλλη φορά, ο χορός και τά τραγούδια διήρκεσαν περισσότερο και μόνον κα-τά τά μεσάνυχτα άποσπάσαν οι καλεσμένοι να άπο-τραβηγτούν στα σπίτια τους. Τό παλιό δρολόγι του μοναστηριού της Μεροπέ γτυπούσε δωδεκάμισυ πεία, όταν ή δόνα Λούθ κ' ή παραμύνα της ξεκίνησαν για τό μέγαρό τους. Ένας ένοπλος υπάργτης του στρα-τηγού τις συνόδευε για ασφάλεια, και κρατούσε συνηθώς κι' ένα άναμμένο φανάρι για να φωτίη τά βήματα τους στα σκοτεινά καλντερίμια της κομψής πόλεως.

Καθώς όμως κόντευαν να φθάσουν στην κάλλε δε-λός Πλατείας κι' έστρίψαν μάλιστα τη γωνία της γειτονικής όδου Σαν Άγκουστίν, τέσσερα ως πέντε κακοντυμένα ύποκείμενα πετάχτηκαν όλόγυρά τους ξαφνικά. Με ένα χτύπημα θορύ ύποκοπάνου καρα-μπίνας στο κεφάλι του, ο ύδυστος υπάργτης κυλί-στηκε στο λιθόστρωτο λιπόθυμος, ενώ μία άλλη κλω-ταιά από κάποιον θρυμμάτιζε κι' έσθληνε τό φανάρι του.

Ή φρίκη της νεαρής κόρης, μπροστά στην άπρο-σδόκητη αυτή έπίθεση ήταν κάτι τό ύπερβλητικό.

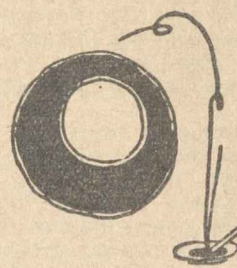
(Άκολουθεί)

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΣΤΕΠΑΝ ΧΟΒΑΤΣ

Η περιεργή διάλεξις του ραδιοφωνικού σταθμού της Βουδαπέστης. Μία μυστηριώδης συμμορία εγκληματιών. Ο άνθρωπος με τα ψεύτικα δακτυλικά αποτυπώματα. Η έρευνες του άστυνομικού Γίσεφ Ντόντσερ. Η τραγική δολοφονία μιάς πλουσίας χήρας. Το τελευταίο έγκλημα του μυστηριώδους κακοποιού της Βουδαπέστης, κτλ.

Ο ραδιοφωνικός σταθμός της Βουδαπέστης, που με τις εβδομάδες, εξέπεμπε προς όλες τις άστυνομικές της Ουγγαρίας μία συγχρονιστική δουλιά. Έπρόκειτο γὰ τον κανονισμένο χρόνο της μνήμης από τους πιο δραστήριους άστυνομικούς, του Γίσεφ Ντόντσερ, ο οποίος δολοφονήθηκε από τον άστυνομικό εγκληματία της εποχής μας, τον Στέπαν Χόβατς. Αυτή η δουλιά άκούσθηκε από τους Ούγγρους άστυνομικούς, έξαιρετική προσοχή. Κατά την διάρκεια της δέ ωλοι στεκόνοισαν σε στάσι προσοχής, όταν κι αν ενόσσαντο, άκόμη και στον πιο μικρό άστυνομικό σταθμό. Ήταν μία πολύ συγχρονιστική και πολλοί από τους κατοίκους της Βουδαπέστης έδειναν το βράδυ εγκατέλειψαν τις μουσικές άπολαύσεις των γιὰ να την παρακολουθήσουν. Άλλα πως συνέβη αυτή η παράδοξη ύπόθεση, που άναστάσε την Ουγγαρία; Πως έδολοφονήθη ο Ντόντσερ; Πρόκειται γιὰ ένα έγκλημα, η μάλλον γὰ το τελευταίο έγκλημα, ενός άποτρόπαιου δολοφόνου, ο οποίος επί πέντε χρόνια τρομοκρατούσε την Βουδαπέστη. Τα έγκλημά του ήσαν πάντα άριστοτεχνικά και ποτέ δεν άφηνε τα πραγματικά ίχνη του. Γιὰ να παραλύσει τους άστυνομικούς, έλεγε μία μεγάλη συλλογή γαντιών από ανθρώπινο δέρμα, τα οποία φυσικά άφηναν τα δακτυλικά αποτυπώματα του δέματος του πελαμένου, άπ' τον οποίο είχε αφαιρεθί! Το παράδοξο δέ εινε ότι πολλές φορές ο έγκληματίας αυτός είχε συλληφθί ως ύποπτος και είχε οδηγηθί μέχρι της Εισαγγελίας, εκεί όμως ήναγκαζόντο να τον άφήσουν ελεύθερο, γατί δεν ύπάρχον άνοχοποιητικά στοιχεία εναντίον του. Άλλωστε πάντα κάθε του έγκλημα φαινόταν, έν πρώτης όψεως, ότι είχε διαπραχθί από άνθρωπο εγκληματή φανότα, έν πρώτης όψεως, ότι είχε διαπραχθί από άνθρωπο πρώτοτερο, ο οποίος σε κάθε βήμα του άφηνε κι από ένα ίχνος. Πότε έαματωμένο και ι τσιγάρων στο πάτωμα και τότε το μαχαίρι του. Μά τις περισσότερες φορές άφηνε αδιάκριτα παντού τα δακτυλικά αποτυπώματά του, σαν να μην ήξερε ότι ήσαν άμολα που μπορούσαν να τον προδώσουν. Στην αρχή οι άστυνομικοί, μόλις έμπαιναν στο δωμάτιο του δράματος, έρευναν τα χέρια τους από τη χάρα τους. Ο δολοφόνος δεν μπορούσε να τους ξεγύμνη, γατί είχε άφήσει ένα σωρό ίχνη. Έπειτα όμως άναγκάζοντο να παραδεχθόν ότι αυτός ο έγκληματίας δεν ήταν πρω άπειρος, αλλά ένας άριστος τέχνης, ο οποίος θα έλεγε κανείς ότι δ ασκεδάσε μαζί τους. Μά μήπως ήταν ένας; Όλα τα εντυρακτικά έγκλημάτα, που είχαν σημειωθί τα τελευταία χρόνια στη Βουδαπέστη, ήσαν όμοια στην έκτέλεση, μά άφηναν πάντοτε διαφορετικά ίχνη. Ο δολοφόνος σκότωνε πάντα το θύμα του, ενώ κομύ αν. Έπειτα με την ήσυχία του το λήστευε κι έξηφανίζετο άδύνατα, όπως είχε έρδει. Τα λαγονικά της Γενικής Ασφαλείας είχαν πευματωθί.

Φαίνεται ότι αυτοί οι άπαίσιοι δολοφόνι θα έχουν βγί από τη σχολή κανενός μεγάλου κατεργάρη, ο οποίος τους δίδαξε ένα μόνο, μά άποτελεσματικό τρόπο να ξεκαθαρίζουν το θύμα τους, έλεγαν στις ασκήσεις τους οι άστυνομικοί.

Ο οποίος που δεν μιλούσε και δεν έλάβαινε μέρος στις συζητήσεις τους, ήταν ο άστυνομικός Γίσεφ Ντόντσερ. Με κατεβαμένη ή ορεμύτητα ως τα φρύδια, γύσαγε και ξεφύσαγε σαν φάλαινα, κάτιζε αδιάκοπα και τη νύχτα γυόριε στα ύψητα κέντρα της Βουδαπέστης. Όλοι οι κακοποιοί στην ευράνιο του έδωσαν με τρόπο κι άπέφευγαν να τον άναρτήσουν κατά πρόσωπο. Ο μόνος που δεν τον λογάριζε, ήταν ο Στέπαν Χόβατς. Καθόταν πολλές φορές στο ίδιο τραπέζι με αυτόν, άστυνεύονταν μαζί του και κάθε όο τον ρούταγε γατί ήταν στενοχωρημένος κι αν μπορούσε να τον βοηθήσει σε τίποτε. Αυτή η θρασύ ης του Χόβατς δεν άργησε να κινήσει την περιέργεια του Ντόντσερ. Φαινόταν καθαρά ότι τον κοροϊδευε. Άλλα γιὰ ποιά λόγιο; Ο Στέπαν Χόβατς δεν ήταν κανείς μεγάλος κακοποιός. Η μόνη εδουλειά του με την άστυνομία ήσαν κάτι άσημαντες κλοπές και μία ύπόθεσι λαθρεμπορίου. Τότε γατί του άρεσε να διασκεδάσει με τη στενοχώρια του άστυνομικού; Μήπως είχε καμιά σχέση με τ' άνατριχιαστικά έγκλημάτα;

Άκουσε, Χόβατς, του έλεγε τέλος μία μέρα ο Ντόντσερ, μ' ένα άπνευματικό ύφος. Νομίζεις, φαίνεται, ότι εσύ είσαι η γάτα κι εγώ το ποντίκι, γι' αυτό παίζεις και διασκεδάσεις μαζί μου. Μά πρόσφερε καλά μί συμβαίνει το αντίθετο! Σεχνάς λοιπόν ότι είμαι ο άστυνομικός Γίσεφ Ντόντσερ...

Ο κακοποιοός γέλασε δυνατά, με το συνηθισμένο ειρωνικό ύφος του, και του άπάντησε:

—Και τί μ' ενδιαφέρει έμένα; Έγώ έχω ξεφύγει από πολλού της λογαριασμούς μου μαζί σου. Γιὰ σου, κύριε Ντόντσερ. Μ' έμένα δεν μπορεί κανείς να κουβεντιάσει. Το μάτι σου έχει θαλώσει να ψάχνει για να ρυθί τους τελευταίους εγκληματίας...

Κι έκανε να φύγη από το τραπέζι. Την ίδια στιγμή όμως τον άρπασε από το χέρι ο άστυνομικός και κυττάζοντάς τον στα μάτια, του φώναξε:

—Θέλω να βρω τον εγκληματία! Γιατί ένας άνθρωπος έχει κάνει όλα τα έγκλημάτα πουήσαν τελευταία...

Ο Στέπαν Χόβατς έκανε μία νευρική κίνηση από την ταραχή του, πράγμα που δεν έφαινε την προσοχή του άστυνομικού, ο οποίος του κρατούσε το χέρι.

Ο δάδολος να με πάρη, έλεγε χτυπώντας τη γροθιά του με πύσμα στο τραπέζι, όταν έφυγε ο κακοποιός, άν δεν εινε σωστή η παρατήρησή μου. Δεν μπορούν ποτέ δέκα άνθρωποι να εγκληματούν πάντα με τον ίδιο ύποδειγματικό τρόπο. Κάτι συμβαίνει έδωπέρα... Άλλα τί σχέση έχει ο Χόβατς μ' αυτή την ύπόθεσι;

Αυτό ήταν το μυστήριο που βασάνιζε τον άστυνομικό. Πέρασαν μερικές άκόμη μέρες μάταιων άναζητήσεων. Όταν έντελός άπόστο α, συνέβη ένα άνατριχιαστικό έγκλημα. Μά πλουσία χήρα, η κ. Μαρία Τούντζ, βρέθηκε από την άνωρη κήρη της Μάρια δολοφονημένη μία νύχ α στο κρεβάτι της. Ο εγκληματίας της είχε κερφώσει το μαχαίρι του με μεγάλη επιδεξιότητα στην καρδιά και την είχε άρτήσει στον τόπο. Έπειτα άνοιξε τα διάφορα συρτάρι α της, πήρε όσα λεπ ά βρήκε εκεί μέσα κι έφυγε με την ήσυχία του.

Το έγκλημα είχε γίνει μεταξύ της 11ης και 12ης, την ώρα δηλαδή που η κήρη της μαζί με τον άρραβωνιαστικό της βοσώνοντοσαν στο θέατρο. Νωρίτερα άπεκλείετο να είχε γίνει, γιατί πάντα η πλουσία χήρα έφευγε στο κρεβάτι της στις δέκα, δά δαζε καμιά ώρα κι έπειτα την έπαιρνε ο ύπνος. Το παράδοξο εινε ότι κι αυτή η δολοφονία είχε γίνει με τον τρόπο των άλλων κι ο εγκληματίας είχε άφήσει πάλι ένα πλήθος δακτυλικά αποτυπώματα, τα οποία φυσικά δεν ταίριαζαν με τ' αποτυπώματα κανενός γνωστού εγκληματίου. Τόν λόγιο λοιπόν είχε πάλι ο μυστηριώδης άγνωστος...

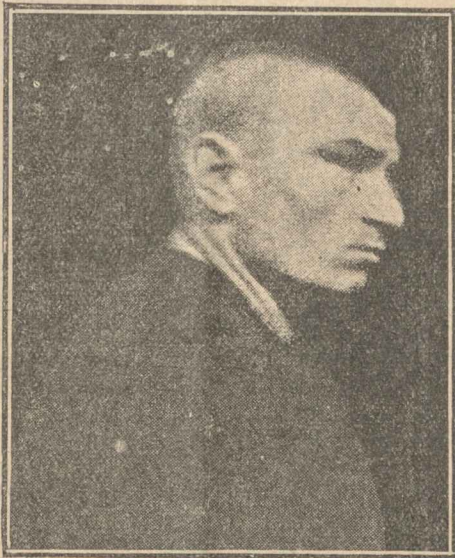
Όταν το έμαθε αυτό την άλλη μέρα ο Γίσεφ Ντόντσερ, έδεινε σκεπτικός. Είχε προσέξει ότι το περασμένο βράδυ ο Στέπαν Χόβατς είχε άρρήσει παραδόξως γὰ έρθη σ ο ύπνο νυχτερινό κέντρο, που συνήθιζε να πηγαίνει, κι ότι ήταν η μόνη φορά που άπέφυγε να ερωτηθί τον άστυνομικό. Αυτό παραξένευε κάπως τον Ντόντσερ, ο οποίος καθόρθως να μάθι ότι ο Χόβατς είχε έρθει στο κέντρο μετά τα μισάνυχτα κι ότι φαινόταν λιγάκι παραγεμένος. Δίχως να διατάξει λοιπόν, πήγε στο ύπαιτο ξενοδοχείο, όπου έμενε ο κακοποιός, και χωρίς πολλές κουβέντες του φέρεσε τις χροισπέδες και τον ώδηγησε σ η Γενική Ασφάλεια.

Αυτός εινε, έλεγε στους άστυνομικούς, ο μυστηριώδης εγκληματίας, ο οποίος δέσπερασε και την δολοφονία της κ. Τουντζ.

Οι συνάδελφοι του όμως, που ήξεραν τον Στέπαν Χόβατς γιὰ αφηλατιζή, δηλαδή μικροναυμική, άρχισαν να γελούν από την καρδιά τους, κι άφου του έκαναν μερικές έπιλόσεις έρωτήσεων, τον άφησαν ελεύθερο.

Ο Γίσεφ Ντόντσερ πηγαίνε α σάση από το κακό του. Γύριζε σάν τρελλός τη νύχτα στους έρημους δρόμους, κυττάζοντας με προσοχή τους ύπαιτους ειαδότες και τους έρευνούσε, μά δεν κατάφερε να συλλάβι τον άόρατο εγκληματία. Τότε άναγκάστηκε να μεταγεφυρώσει την άσυνήθη μέθοδο: Έγκατέλειψε τις διάφορες παρακολυθήσεις του κι άρχισε να έμνηρη άγρυπνα τον Στέπαν Χόβατς, ο οποίος έξαικολονθόσε την ίδια έκλυτη ζωή του. Έγινε η σκιά του. Όλη τη μέρα και τη νύχτα τον πρόσεχε, χωρίς ο κακοποιός να τον αντίληφθί, κι επί τέλους καθόρθως να διαφύγει το σκοτεινό μυστήριο του άγνωστου εγκληματίου.

Μά νύχτα, έδω και λίγο καιρό, είδε τον Χόβατς στις 12 ή ώρα να βγαίνει με χίλιες προσφύλαξεις από το παράθυρο του ξενοδοχείου του και να γυνοτράει άδύνατα στο δρόμο. Φορούσε κάτι παρμένα λασαχένα παπούτσια, έντελως άδύνατα. Ο Ντόντσερ τον παρακολούθησε άθεάτος κι ύστερ από λίγη ώρα τον είδε να πλησιάζι σ ένα μέγαρο, που ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Στάθηκε ένα λεπτό μπρος α του, φέρεσε κάτι μακριά γάντια κι έπειτα με άξοθαύταση ενάμνηση, πωτώντας στις προσέχες του τοίχους, σκαρτάλωσε ως το δεύτερο πάτωμα και πήδησε στο μπαλκόνι. Ο άστυνομικός δεν έλασε καιρό. Με ψευχαμία δέρεψε την έξωπορτα του μεγάρου, άνέβηκε τρέχοντας τις

Ο τρομερός Στέπαν Χόβατς

25 'Οκτωβρίου 1934

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

σκάλες, έφτασε στο δεύτερο πάτωμα κι άναψε το φώς του διαδρόμου, ενώ άρχισε να σφυρίζι με την άστυνομική σφυρίχτρα του. Άπ' όλα τα σημεία του δρόμου φανήκαν τότε να έρχονται μερκοί άστυνόμοι. Ο Ντόντσερ τους φώναξε από το παράθυρο να μην άφισουν κανέναν να βγί από το σπίτι κι έπειτα άρχισε ν' άνοιγι τις πορτες, ών διαφόρων οωματίων. Έπείσο οι ένοχοι, το μέγαρόν κι οι υπηρέτες είχαν πεταχθί έντρομοι από τα κρεβάτια τους κι είχαν βγί στους διαδρόμους για να δουν τί συμβαίνει.

Μην κινήθι κανείς από τη θέση του, άν θέλει τη ζωή του! τους φώναξε ο άστυνομός, βγαίνοντας το περισσό του.

Και με την ίδια ψυχραιμία κάθε δωμάτιο που έρευνούσε προσεχτικά, το κλείδωνε. Έτέλος έφτασε και στο δωμάτιο με το μπαλκόνι. Ήταν η κρεββα άκομαρα της υιοκτησίας του μεγάρου, μιάς αρκετά πλουσίας Γερμανίδος, της φραου Δωροεως Ίννομπεργκ. Η Γερμανίδα άριστοκράτισ, μόλις είδε τον άστυνομικό να μπαίνει με το πιστόλι στο χέρι, έβγαλε μία κραυγή τρόμου και λιποθύμησε. Και τότε συνέβη το όραμα. Ένώ ο άστυνομικός έρευνούσε προσεχικά πίσω από τις κουρτίνες γιὰ να βρη τον εγκληματία, την ίδια στιγμή δέχθηκε στην πλάτη πέντε σφαίρες και κλίστηκε καταγής νεκρός. Ο δολοφόνος, κρυμμένος κάτω από το κρεβάτι της Ίννομπεργκ, δεν είχε πυροβολήσει, με την έλπι α ότι θα καθόρθωνε να διαφυγή. Μά οι άστυνόμοι είχαν περικυλώσει το μέγαρο και πολλοί άπ' αυτούς, στο άκουσμα των πυροβολισμών, έτρεξαν κι άνέβηκαν ως τον τόπο, ού δώματος. Έτσι ο Στέπαν Χόβατς συνελήφθη, ενώ ο άστυνομικός Γίσεφ Ντόντσερ μετφερετο στο πλησιέστερο νοσοκομείο. Μά ήταν πιά νεκρός. Η έρευνα του δολοφόνου δεν άργησε ν' άποκαλύψη καταληκτικά πράγματα. Μέσα στις τσέπες του βρέθηκαν δέκα ξενιγάρα γάντια από άδιδωτικό δέρμα, των οποίων τα δακτυλικά αποτυπώματα ήσαν τα ίδια με τ' αποτυπώματα που εύρισκαν οι άστυνομικοί κατά τα τελευταία έγκλημάτα. Δεν ύπρχε, λοιπόν, καμιά άμφιβολία ότι ο άόρατος εγκληματίας ήταν ο Στέπαν Χόβατς κι δ είχε δειν ο άστυνομικός Ντόντσερ όταν τους έλεγε να τον συλλάβουν. Από τη λίσσα τους οι άστυνομικοί γὰ το θάνατο του συνάδελφου τους, έδωάναν τον καινούργιο και τέλος τον παρέδωσαν στο Κακοφυγείο, το οποίο τον κατέδιδε σε θάνατο.

Η έκτέλεσις του Στέπαν Χόβατς έγινε άμέσως μετά την άπόφασι του δικαστηρίου, προς παραδειγμαισμό.

Όσο γιὰ το νεκρό του ήρωικού άστυνομικού Γίσεφ Ντόντσερ, έτάφη δαπάνας του Κράτους και την κηδεία του παρακολούθησαν όλοι οι άστυνομικοί και ο πονηγός των Έσπερικων της Ουγγαρίας. Μ' αυτή τη θυσία όμως του γενναίου Ντόντσερ, η Βουδαπέστη απήλλγη από τον πιο έπικίνδυνο και τον πιο τρομερό εγκληματία της, τον άόρατο Στέπαν Χόβατς.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ

Ίδου και μία άνέκδοτη άφήγηση, που άφορὰ τον τρόπο με τον οποίο στις 5 'Ιουλίου του 1809, ο Μέγας Ναπολέων έκήρυξε έκπτωτο από την κοσμική έξουσία και έφύλακισε τον πάπα Πιον Ζ'.

Την εποχή εκείνη οι πάπα είχαν την έδρα τους στα σημερινά άκρόπορτα του Κορνηλιού. Έκει, λοιπόν, συνάντησε ο άπεσταλμένος του αυτοκράτορος, στρατηγός Ραβέ, τον πάπα Πιον Ζ' και τον έκάλεσε έκ μέρους του Ναπολέοντος να παραιτηθί από την κοσμική έξουσία του.

Δέν δύναμαι, άπάντησε στο Γάλλο στρατηγό ο πάπας. Άν παραιτηθί η άγιότης σας, όλα θα συμβιβαστούν, παραιτήρησε ο στρατηγός.

Δέν δύναμαι, δέν θείλω, δέν θέλω... Όρκίσθην εις τον Θεόν να διατηρήσω εις την Έκκλησίαν τα Κράτη της και δέν θα παραβώ τον όρκο μου! έτόνισε και πάλιν ο πάπας.

Τότε, άγιο πάτερ, δέν θέλω άλλη λύσι, παρά να άπαγάγω την άγιότητά σας! του έλεπε όρθα-κορτά ο στρατηγός.

Πηγαίνομεν! Άς γίνη το θέλημα του Θεού! άποκρίθηκε ο πάπας.

Και άκόλουθησε τον στρατηγό, αιχμάλωτος πλέον του Μεγάλου Ναπολέοντος!

ΓΝΩΜΙΚΑ

Το δημιουργικό ταλέντο των γυναικών εινε άδιαφιλονέκτο. Η ικανότης του να δημιουργή κανείς έξαιρτάται από την ικανότητά του να αισθάνεται. Άν λοιπόν άρνιούνται την πρώτη ικανότητα στη γυναικεία θάπρεπε να της άρνηθουν και τη δεύτερη.

Κυρία Λουίζ α Κολ λ έ τ'

Τα πορθεία δέ, τα οποία έχει εισπράξει ως σήμερα το κράτος των Έταρεών που κατασκεύασαν την διώρυγα, άνέρχονται σε 68 εκατομμύρια Άγγλικές λίρες.

Στις 4 Σεπτεμβρίου του έτους 1882 ο λοχας Τζών Σοντράς απήλλγη από τα στρατιωτικά του καθήκοντα, επειδή υπέφερε από την καρδιά του.

Ο λοχίας αυτός ύπηρετούσε επί 18 χρόνια στο σύνταγμα των Λογχοφόρων, το οποίο άποτελούσε τότε την σωματοφυλακή της βασιλίσσας της Άγγλιας Βικτωρίας.

Σήμερα ο λοχίας αυτός εινε 93 χρόνων κι έξαικολοιθί να παίρνι τη σύνταξί του.

Ένας χειροτέρας της πλαστικής λατομικής, γιὰ να έπισκευάσει τον λάκκο ενός πελάτου του, μεταχειρίστηκε ένα κομμάτι δέρματος, το οποίο έγδαρε από το λαμό του ίδιου του πελάτη του.

Η έγγειρησις επέτυχε και η άφομύωσις του δέματος του λάκκου έγινε εύκολως, ταχέως και κανονικώς.

Δυστυχώς όμως, στο κομμάτι αυτό της έπιδεξιμίδος άρχισαν να φητράνουν τοιχές—η τοιχές των γενειών—και σήμερα ο άνθρωπος αυτός δυσκολεύεται να καταπνί τις τροπές.

Τον τελευταίο καιρό οι έπιστημονες καθόρθωσαν γ' άπομονώσουν το σπανώτατο μέταλλο, το γνωστό με το όνομα 'Ακτίτιον'.

Μά σ' αυτά τον πόλο του πολυτιμώτατου μετάλλου στοιχίζει 200.000 λίρες!

Το 'ακτίτιον' έκπέπει ραδιοενεργητικές ακτίνες, μεγαλειέτας μάλιστα δύναμεις από τις ακτίνες του ραδίου.

Η άτμομηχανή ενός έξοχού, σε κάθε μίλι που δανεί, καταναλίσκει δώδεκα γαλιόνια νερό.

Το σωμα ενός κανονικού και υγιούς ανθρώπου φτάνει στο μεγαλύτερο βάρος του στην ηλικία των 40 χρόνων.

Ένας υγιής άνθρωπος άναμνεί κανονικώς είκοσι φορές στο λεπτό, ή οι 1.200 φορές την ώρα.

Οι κάτοικοι της Ουαλίας άπαγορεύουν την φωτογράφιση των πουλιών.

Η άπαγόρευσις αυτή όφείλεται σε μία παράδοσι του τόπου, σύμφωνα με την οποία ο φωτογράφος φάκελ διασπείρει τον φτερωτό κόσμο και η δυσανεξία του αυτή προκαλεί...έπιλοπία!

Σο σι' προσδομικό σταθμό της Νισύ Στρή, στο Μπέρμινγχαμ της Άγγλιας, σταθμίζουν και άφείρονται κάθε 24 ώρες 700 τρένια!

Ένα τηλεγράφημα γιὰ να φτάσι άπ' το ένα άκρο ως το άλλο του Άτλαντικού Ωκεανού χρειάζεται τέτα λεπτά.

Άλλαθί, κατ' αναλογίαν, διανέι 700 μίλια στο δευτερόλεπτο.

Η μικρή πόλις Ουέρδα, στο βασίλειο Νεαχρέν των Ίνδιών, εινε περιήρη γιὰ το ναό των φειδών.

Ο πρωτότυπος αυτός ναός είχε ένα καιρό και έλικούλες κ' αρά, σε σχήμα φειδών, μέσα στο οποίο οι Ίνδοι έέρεις διατηρούν 1.000 γείδια, διαφόρων μεγεθών.

Τα γείδια αυτά εινε έέρα και τα τάζουν με πουλιά και βατράχια, τα οποία κουβαλούν ως άμεινώματα οι ύθαγενείς.

Σ' όλο τον κόσμο υπάρχουν έν ενεργεία—περί τις 100.000 άτμομηχανές.

Στα θάλασσα του περιήριου Σινχου Τείχους εινε χτισμένοι 5.000 άνθρωποι, κακοποιοί του καιρού εκείνου, έπικαιρινότατοι!

Ένας ταχέως άναγνώστης μπορεί να δαβάσει 400 λέξεις στο λεπτό.

Στο Σινδόν τ' άλλα πεταλόνων—αι με το δέμα της καμίζας.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΑΝΘΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ "ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ"

Η εύθυμη ζωή των Βρυξελλών. Πώς ζή ο έγκληματικός υπόκοσμος των. Το άριστοκρατικό ανθοπωλείο της λεωφόρου 'Αν-σπας. Ο γάμος του Βάν Ράμπεν με μια όμορφη ανθοπώλιδα. Η τραγική αποκάλυψη. Η αυτοκτονία του Ράμπεν. Πώς ξεγλύφεται η Γερμανίδα κατάσκοπος Βέρθα Βάντερμπεργκ, κτλ.

ΙΧΑΜΕ καθίσει με τον φίλο μου, τον αστυνομικό Γιαν Ντελινέ, στην ταράτσα του «Κάρλον», και πίναμε ήσυχα την μπύρα μας. Ήταν ένα υπέροχο βράδυ. Τα φώτα της λεωφόρου 'Ανσπας σχημάτιζαν παράξενες γιγαντίες μέσα στη νύχτα κι' ως τ' αυτιά μας έφτανε ο θόρυβος των διαφόρων οχημάτων. Ένας πανύψηλος πόλιμαν μ' άσπρη κάσκα κι' άσπρα γάντια οδήμει την κυκλοφορία τους.

— Όμορφη πόλις ή Βρυξέλλες... είπα στον αστυνομικό Ντελινέ. Έχει μεγάλους και καθαρούς δρόμους, πολλά αυτοκίνητα και πολύ χαριτωμένες γυναίκες...

Ο φίλος μου έριξε μια διάφορη ματιά γύρω του κι' έπειτα χαμογέλασε αινιγματικά.

— Έβλεπες αυτά που λές, μ' απάντησε. Η Βρυξέλλες έχουν γίνει αγνώριστες. Ακόσμο υπάρχουν άσκη πάρα πολλοί στενοί δρόμοι και λαϊκές συνοικίες, στις οποίες τα σπύτια είναι τόσο κοντά, ώστε μόλις χοράς να περάσεις ανάμεσά τους. Έκεί είναι η φοιλής των λωποδυτών, των έγκληματιών και των κατασκόπων...

— Τών κατασκόπων; απόρησα.

— Μα βέβαια, φίλε μου. Έδώ οι διάφοροι πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας δεν κάθονται σε μεγαλοπρεπή ξενοδοχεία και δεν κάνουν ποτέ μόνοι τις δουλειές τους. Προέπει να ξέρεις ότι έχουμε έναν επινάνδιννο υπόκοσμο, ο οποίος τους βοηθάει στις επιχειρήσεις τους.

Κι' επειδή εγώ δεν μπορούσα να καταλάβω τί ήθελε να μου πη, ο Ντελινέ μου διηγήθηκε την ακόλουθη ιστορία:

— Πριν να γίνει αστυνομικός, όπως ξέρεις, υπηρετούσα στο Β' Γραφείο Πληροφοριών του υπουργείου των Στρατιωτικών. Έκενον τον καιρό μ' άρεσαν η δραματικές περιπτώσεις και για μένα το επάγγελμα του κατασκόπου ήταν ένα ευχάριστο σπόρ. Το Βέλγιο, εκείνη την εποχή, ήταν το κέντρο των μυστικών πρακτόρων. Παρά τ' αστήρα μέτρα της αστυνομίας, ή οποία φρουρούσε άγριονα τις εισόδους των Βρυξελλών, οι κατάσκοποι κατώρθωναν να περνούν με πλαστά διαβατήρια και να εδράζονται για λογαριασμό της χώρας τους. Είχατε υποχρεωμένοι, λοιπόν, να επιτηρούμε τα μεγάλα ξενοδοχεία και τους ξένους, που μένουν στην πρωτεύουσα. Γι' αυτό οι κατάσκοποι αναγκάστηκαν να ζουν μια φτωχή ζωή και να κάθονται στις λαϊκές συνοικίες. Κανείς, βέβαια, δεν μπορούσε να υποπτευθεί έναν μικρό έμπορο ή έναν υπάλληλο καταστήματος.

Η Βέρθα Βάντερμπεργκ

Έτσι κατώρθωναν να κάνουν τη δουλειά τους περίφημα.

Στις Βρυξέλλες ήταν τότε πασίγνωστο για τον άριστοκρατικό κόσμο που συγκέντρωνε, το νυχτερινό κέντρο «Γαλάζιος Άγγελος». Όλοι οι νέοι της Βελγικής πρωτεύουσας και οι κομμωσι αείωματικοί ερχόντουσαν κάθε βράδυ εκεί πέρα, για να διασκεδάσουν. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Βάν Ράμπεν, ο γνός ενός ανώτερου υπαλλήλου του υπουργείου των Έξωτερικών. Ο Βάν Ράμπεν ζούσε μια πολυδάπανη ζωή άσπτον κι' ήταν ικανός να κάνει τα πιο άπαιθνα πράγματα. Η τρέλλες του ανστάσαν τις Βρυξέλλες, μα ήταν καλός αείωματικός, κι' έτσι του χωρούσαν τις ερωτικές περιπέτειές του.

Ένα βράδυ στον «Γαλάζιο Άγγελο» έκανε την εμφάνισή της μια υπέροχα όμορφη ανθοπώλις, στη θέσι της παλιάς, που ήταν κι' γυναίκα δίχως κανένα ενδιαφέρον. Όπως είπε, λεγόταν 'Ανζέλ κι' ήταν εξαδέλφη της πρώτης, που είχε αρραστήσει βαρεία. Στην άρτη ανείς δεν έδωσε σημασία σ' αυτό το όμορφο, μα δυστυχισμένο αίσμα, που ήταν ντυμένο μ' ένα απλό φόρεμα και που σ' ας πουλούσε λουλούδια του με μια σιγανή και φοβισμένη φωνή. Σιγά-σιγά όμως διάφοροι γλεντζέδες, κάτι ήλικοσμένοι στρατηγγοί και μερικοί αδιόλητοι γερασμένοι...

Ζονάν, άρχισαν να την βοίσκουν πολύ σιωπηλώς, να την περιπατούν και να την παρακαλούν να τους φέρει λουλούδια και στο σπίτι για τις γυναίκες τους. Έτσι η όμορφη 'Ανζέλ έκανε την τύχη της. Έγινε ένα πολύ κομψό και χαριτωμένο κορίτσι, που όλο γελούσε ευχαριστημένο από τις εξαιρετική εύνοια της μοίρας του. Τώρα κι' η άριστοκρατία των Βρυξελλών την γνώριζε κι' αγοράζε από την λουλούδια. Ένας από τους ήλικοσμένους φίλους της, μάλιστα την βοήθησε ν' ανοίξει ένα μεγάλο ανθοπωλείο στη λεωφόρο 'Ανσπας κι' ακριβώς εκεί που πηθός βλέπεις, υπάρχει κινηματογράφος «Εξοδός». Η μικρή ανθοπώλις του «Γαλάζιου Άγγελου» ήταν τότε σπουδαία επιχειρηματίας. Λάμβανε μέρες στις γιορτές των Άνθων, πήγαινε στους χορούς των άριστοκρατικών ξενοδοχείων και έξακολουθούσε να διασπεί τις παλιές γνώμες της. Μεταξύ των άλλων κι' ο Βάν Ράμπεν, ο γνός του διπλωματικού υπαλλήλου, που σ' ας άνεργονόταν μάλιστα ένα υπέροχο έργο για την όμορφη 'Ανζέλ και πηλές φορές της είχε πει την πρόταση να νη γυναίκα του. Έτσι νη όμως το άπαιθνο άνηγικά.

— Είσα, του έλεγε γεννημένος για φίλων γυναικών και για σύζυγος. Όπως παντρευθεί, θα μεση την ίδια μέρα...

νοή η το πρόσωπο ενός κοριτσιού δεκάτη χρόνων, που έκλαψε από μια πρώτη και μικρή ερωτική θλίψη. Άρθηκε το φινιστρίνι και πήγε και κάθισε μπροστά στο τραπέζι των αδελφών. Μερικά σκίτσα θρισκότουσαν εκεί. Τα ξεφύλλισε και ψιθύρισε:

— Πη!

Και, σπρώχνοντας τα σκίτσα, πρόσθεσε:

— Είχα άλλοτε ταλέντο. Μοι μένει λίγο ακόμα...πολύ λίγο...

Κύτταξε τους τέσσερους τοίχους τους επενδυμένους με σπάνια έβλα. Η κόρη ήταν πολυτελής κι' έζηπια διαφουβισμένη για να έχη κανείς μέσα σε λίγο χώρο, μια άνεση πολύ φηνα.

— Φυλακή, είπε ο Φέλις.

Χωρίς να σκηκοθεί, γύρισε τα μάτια του προς το φινιστρίνι:

— Νά που θρίσκομαι σε μια πολιτεία έξωτική και χαριτωμένη, ανάμεσα σ' ένα λαό που παλεύει για την έλευθερία του και που τα χαρίσματα της ανδρείας και της ευγενείας μεγάλωνουν όλοένα και εκδηλώνονται υπέροχα μέσα στον ένθουσιασμό αυτό του αγώνος...

Η τύχη μάλιστα μ' έκανε να δώ από κοντά την άριστοκρατία αυτού του λαού και να θαυμάσω άνετα το ενδιαφέρον θεαμάτων ενστικτών του που παρελθόντος που παλαίουν με τη σύγχρονη μόρφωσή του. Μι' άλλη τύχη μ' έκανε να ξαναβρω τον Τσέου Πέ-ι, το φιλόσοφο που δείχνει όλη τη μαγική όμορφιά της 'Ασίας. Και σ' αυτές τις τρεις καλές τύχες, που άλλοτε θα με μεθούσαν, σήμερα δεν θα τις απολάσο.

Χαμήλωσε το κεφάλι του.

— Δεν θ' απολάσο τίποτε, γιατί τα μάτια μου θα βλέπουν να μπαίνει πάντοτε ανάμεσα απ' τον έξωτερικό κόσμο κι' από μένα, επιθητική ή ειδικά μιας γυναίκας.

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

Σηκώθηκε. Ξεδίπλωσε την «Εφημερίδα του Νανγκάκι» που ένας υπαίτης είχε φέρει. Και διάβασε έπιμεφής τον τηλεγραφήμα των τηλεγραφικών μέρας:

Στήριξε το μέτωπό του στο χέρι του και πρόσθεσε:

— Η εικόνα μιας γυναίκας ανήστη, σχολαστικής και στριμμένης, με όρασις και που έέρει, διαδοχικά να μου άρνηται και να μοι δίνει το στόμα της...

— Έτσι που μ' έκανε ένα δυστυχισμένο ήλιο...

χτυλό του προς μια άλλη πίπα, από μπαμπού μαύρο, στολισμένη με ίσσι. Κ' έξακολουθούσε να σιωπάει.

Ο Ζαν-Φρανσουά Φέλις άναμήκωσε τότε απ' τις φέδες τους δυο ώμους του κι' άκούμπησε στους άγκυλούς, απέναντι στον οικοδεσπότη:

— Πέ-ι Τά-Τζέν, είπα, κάπνια άπόψε περισσότερες πίπες απ' όσες θα μπορούσα να μετρήσω. Και ίσως το όπιο άνάσσει τη φτωχή μου διάνοια ως την κατανόηση πολλών πραγμάτων που στην καθημερινή ζωή μου φαίνονται άξεδιάλυτα...

Ναι, είδα σήμερα ένα σπίτι απ' το οποίο έχει διαωθή το πνεύμα της παραδόσεως. Μα δεν είνε γραμμένο ότι πρέπει να κρίνει κανείς τους ανθρώπους από τους σκοπούς τους και όχι από τις πράξεις τους. Όποιος ταπεινώκεται, όποιος εξευτελίζεται άκόμα, για να υπαίτηση και να δοέση την αυτοκρατορία, δεν πρέπει να συγχωριέται:

Η πίπα από το μαύρο μπαμπού ήταν έτοιμη. Ο Τσέου Πέ-ι τράβηξε απ' αυτή μια μακρυνά ρουφιζιά και τολύχηκε από ένα πακινό σύννεφο, δυνατό εύνο- διαμέρι...

— Έτσι, με σοφάριστα, είπε:

— Έννε προτιμώτερο να μη κρίνουμε πεία τους ανθρώπους. Όύτε λοιπόν θα καταδικάσουμε ούτε θ' άθαλάσουμε τον μαρκήσιο Γιορίζακα Σαντάο. Ούτε θα καταδικάσουμε, ούτε θ' άθαλάσουμε την μαρκήσια Γιορίζακα Μισαόκο. Μα ο φιλόσοφος Μένγκ Τζέου, άπαντώντας μια μέρα στις έρωτήσεις του Βάγκ Τσέγκ, διακήρυξε ότι δεν είχε άκούσει ποτέ να λένε ότι ένας άθροπος θα μπορούσε ν' άταμορφάση την αυτοκρατορία, παραμορφώνόμενος ο ίδιος κι' άκόμα λιγότερο, ότι ένας άνθρωπος θα μπορούσε ν' άναμορφάση την αυτοκρατορία, άπαιμίζοντας ο ίδιος.

— Νομίζετε, λοιπόν, ότι η προσπάθεια των 'Ιστώνων είνε μάταιη; κι' ότι το κράτος του 'Ανταέλλοντος 'Ηλιου θα υποκύψει άναπόφευκτα στον άγωνα του προς τους 'Ορος;

— Δεν ξέρω τίποτε, απάντησε ο Τσέου Πέ-ι. Απτό άλλωστε δεν έχει καμιά σημασία.

Έλασε αλλόκοτα και δυνατό και ξανάειπε:

— Καμιά σημασία. Θά κουβεπιάσουμε εύχαρίστως γι' αυτό το άσημαντο πράγμα όταν θάρη ή ώρα του.

Το παλληκάρι το γονατισμένο κοντά στο Φέλις, κόλλησε ένα λεπτό κύλινδρο όπίου στο στόμιο της πίπας από μπαμπού.

— Εύρεστηθήτε να καπνίζετε, έπείε σάν συμπερασματικά ο Τσέου Πέ-ι. Απτό το μαύρο μπαμπού ήταν άλλοτε λευκό. Και μόνο το καλό φέρμακο το χρομάτισε έτσι όπιο το θέλετε, έπειτα από χιλιάδες χιλιάδων καπνίσματα. Κανένα σύμφως άετο, κανένα φλάντι, κανένα όστρακο, κανένα πολύτιμο μετάλλο δεν συγκρίνεται μ' αυτό το μπαμπού...

Κάπνισαν ο ένας κι' ο άλλος για πολλήν ώρα.

Πάνω από την καταγιά του όπίου που πύκλωνε όλοένα και πολύ, τα έννεά θιάλε φανάρια έλαμπαν τόσα σάν άστρα στον ούρανό του Νοέμβρη.

Και το ταπειρίσμα του όπίου που διαλύόταν πάνω απ' τη λάμπα, έκανε άκόμα πιο άσθητή την άπύλητη σιωπή.

Το κρύο που έρχεται πριν απ' την αύγη, άπλώνόταν κύλας πάνω απ' την έξοχη, όταν ένας πετεινός μακρυνός λάλησε.

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

Τότε ο Φέλις απέφτηκε και φώναξε με δυνατή φωνή:

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪ'ΝΕ

I

"Αχ, τί καλοί οί καλοθεληταί μου!
Μουδωκαν συμβούλες με προθυμία,
μου είπαν, να μη θιάζωμαι ποτέ μου,
Καί θάχω όλη τους την προστασία.

Τί προστασία! Θάμουν πεθαμένους,
θά είχ' από την πείνα μου φοφήσει,
άν δεν θρικόταν κάποιος, ό καυμένος,
να με κυττάξη και να με φροντίση.

Καλή του ώρα! Μουδωσε να ζήσω,
να φάω και να πιώ. Δεν τό ξεχάνω!
Κρίμα που δεν μπορώ να τόν φύλσω...
Γιατ' είμ' εγώ ό ίδιος που τό κάνω.

II

Σά μαύρο στέκει δνειρο
όρθό στο δρόμο κάθε σπίτι,
κ' εγώ περνώ ανάμεσα
κουκουλωμένος ως τί μύτη.

Τό φεγγαράκι τό χλωμό
μου φέγγει έμπρός μου σά
(φανάρι.
"Εφτασα είς τό σπίτι της,
γουρίζω, λέω στο φεγγάρι:

"Η ώρα στή Μητρόπολι
άργά μεσάνυχτα σημαίνει'
και με φιλιά και μ' άγκαλιά
με καρτερεί ή έρωμένη.

Ευχαριστώ σε, σύντροφε,
που έπερπάτησες έμπρός μου!
Τώρα δεν σε χρειάζομαι,
πήγαινε, φέξε και τού κόσμου

Κι' άν θής κανεναν έραστή,
να κλαίη με στήθια πονεμένα,
δός του κι' αυτού παρηγοριά,
καθώς μου έδωσες έμένα.

III

Μου πλήγωσες άπ' τό φιλι τ' άχείλι'
φιλά το πάλι... φιλά να τό γιάνης,
κι' άν δεν τελειώσης, μάτια μου, ως τό δειλι,
Έχεις καιρό, μη θιάζοσαι, προφτάνεις!

"Έχεις καιρό. "Η νύχτα είναι δική σου,
δική σου όλη, γιάτραίνα χρυσή!
Τί δεν μπορεί να γιάνη τό φιλι σου
σε μία νυχτιά! Τό ξέρω εγώ και σύ.

IV

"Έχεις διαμάντι, μαργαριτάρι,
τού κόσμου όλου έχεις τη χυρί.
"Έχεις και μάτι μαύρο, μεγάλο,
χρυσή μου αγάπη, τί θέλεις άλλο;

Τραγουδία άόανατα, φλογισμένα
έχω χυλάδες τραγουδημένα
γι' αυτό τό μάτι σου τό μεγάλο,
χρυσή μου αγάπη, τί θέλεις άλλο;

Μ' έχαιό ψη... τυρανισμένο,
που δεν είξερα, άν ζώ, πεθαίνω,
μ' αυτό τό μάτι σου τό μεγάλο,
χρυσή μου αγάπη, τί θέλεις άλλο;

V

"Όποιος προπαγάει είναι θεός,
κι' άς αγαπάει άπελπισμένος.
"Όποιος ανέλπιστα έαναγαπώ,
είνε τρελλός...είνε δαιμονισμένος.

Τέτοιος τρελλός εγώ, έαναγαπώ
χωρίς αγάπη, τά προσμένω
φίλος, φεγγάρι, άστρα με γελούν,
κ' εγώ γελώ μαζί τους...και πεθαίνω!

VI

"Ηθελα ή λύπη μου όλη
να γεμί μια λέξι, μία...
να την πάρη ό αγέρας,
να σ' τη φέρη μακριά.

Και τό μάτια σου ό ύπνος
όταν κλη, σιγά-σιγά,
Πάλ' ή λέξι μου στόν ύπνο
πάλι να σε κυνηγά.

ΜΕΤ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

28

Η ΜΑΧΗ

—Ναι, άπάντησε ό ζωνράφος. Και σάς παρακαλώ να με συγχωρήσετε. Μά ξερετε ποδ ήμουν και φονταζόμενυ πος όπτε θ' άνησυρήσετε, όπτε θά θυμάστε.

—Εκείνη τόν εξέταζε πολύ προσεχτικά.

—Καταναστε προσημικά όπιο:

—Ναι. "Ολόκληρη τή νύχτα.

—Αυτό δέν φαίνεται καθόλου... Δεν είν' έτοι, μίς Βέιν!

—"Η μίς Βέιν, σιομηγή, άπάντησε καταστατικά μ' ένα γνήσιμυ.

—"Η μίσες Χόκευ έξακολουθώσε να εξέταζε τό πρόσωπο τοδ φέλι, όπως έ-

νας φουλόδος μελέτα ένα ζωολογικό φαινόμενυ.

—Καί όμως ναί! Αυτό φαίνεται λίγο...όπό την ίρδα τών ματιών σας, που

είνε ποδ λαμπρή και άπληγή...καθώς και όπό την έπιδερμίδα σας, που είναι ποδ

παλιδή...πνευματώδης θά έλεγα...

—Ευχαριστώ...

—Γιατ' «ευχαριστώ»: Αυτό δέν σάς θυμάνε, φαντάζομαι. Είνε μόνο μιά πα-

ροτήρησι...μιά περιεργή παροτήρησι... Θά ήθελα να ήξερα γιατί ή έπιδερμίδα

σας έχει αυτό τό χρώμα. Τό όπιο δέν έξασει καμιά έπιδερση στήν κυλόφο-

ρία τοδ αίματος, δέν είν' έτοι: Προσβάλλει άποκαϊστικά τό νευρικό σύστημα

και τό παραδίν... Τότε δέν καταλαβαίνω... Μπορείτε να μου έξηγήσετε:

—"Όχι, είπε ό φέλι.

—Δέν καταλαβαίνετε και την αίτια:

—Καθόλου.

—Μά δέν είστε περίεργος να τή μάθετε:

—Καθόλου.

—Τί παραδόξοι... Είστε καταληκτικά Γάλλος. Οί Γάλλοι δέν έχουν ποτέ

καμιά έπιδερμή να καταλαβαίνουν τά πράγματα... Πές μου: τί φύσεως είναι ή

ήθου τοδ καμπιού όπιο;

—Ο φέλι, έξαργισμένος, σπκώθηκε.

—Μοδ είναι έντελώς άδύνατο να σάς τό έκφράσω, είπε.

—Γιατ'!

—Γιατ' αυτή ή ήθου, για να να χρησιμοποιήσω την ίδια λέξη με σάς, δέν θά

ήταν καθόλου προσιτή σε μιά Άμερικανίδα. Καί σεις είστε καταληκτικά Άμε-

ρικανίδα!

—Ναι, είμ' έτοι, πραγματικά. Μά πώς τό άνακαλύψατε αυτό ξαφνικά.

—Με τίς έρωτήσεις σας. Είστε τό άνθρωπο μίσε Γαλλίδας. Νοιάζετε μεγάλη

εύχαριστηση να καταλαβαίνετε τά πράγματα...κι' όχι να προσπαθήτε να τά γνω-

ρίσετε.

—Μά αυτό είναι φυσικό ένστικτο ενός πλάματος που έχει τό χάρισμα να σκέ-

φτεται!

—"Όχι, είναι μάλλον ή μανία ενός πλάματος που δέν έχει τό χάρισμα να

αισθάνεται.

—"Η μίσες Χόκευ δέν θύμωσε. Τά θάξασά της, έλαπαρά μεξέμια, έδειξαν

μιά έντονη σκέπη. "Η μίς Βέιν, άπλωμένη πάντα στή γυροστή πολυθρόνα της, έ-

σπασε έξαφνα σ' ένα θρασυ γέλιο.

—Τί πλάστε; πόπως ή μίσε Χόκευ, γυρίζοντας προς την άναγνώστριά της,

"Η μίς Βέιν άπάντησε κ' έξακολουθώσε κατόπιν να γελάει.

—Είπε πραγματικά κοιμώ να κατηγορού. Ένα πλάσμα εύδοκίητο σάν και

σάς όπτι δέν έχει τό χάρισμα να αιδώνεται.

—Σ' ός παρακαλώ! είπε ή μίσες Χόκευ. Μην διακόπτετε έτοι μ' ένα άστείο,

μιά σσοδρή συνομιλία!

29

Η ΜΑΧΗ

—Επειτα, έαναγυρίζοντας στο φέλι, πρόσθεσε:

—Πέστε μου όκίμα, άγαπητέ: αυτός ό Κινέζος, αυτός ό μαδαβόνος, που

είχατε γνωρίσει έλιντε και που τόν έαναφέρηκατε εδώ μ' ένα τρόπο τόσο ρο-

μαντικό...έν' έντελώς ένας άγριος;... Έθελω να πώ ένας πρότογόνος, ένας καθυ-

στερημένος άνθρωπος:

—Ο φέλι έόκνησε τό κεφάλι του μπροστά και κάρφωσε τό θάξημα του μέσας

στον μίσια της μίσε Χόκευ.

—Έντελώς, άπάντησε. Νά είστε θέσση, πώς δέν ύπάρχει όπτε μιά κοινή

ίδια σε σάς και στο Κινέζο αυτό...

—Άληθεια... Δεν έχει ταξείδευει καθόλου:

—Ανεκρίτας, έχει ταξείδευει πολύ.

—Έχει ταξείδευει! Και τώρα θροικείται στήν Ίαπωνία, δηλαδή σε μιά χώρα

που άνατινάζει την πωλή της θαρραλότητα... Πώς είναι λοιπό; δυοτόν αυτός ό

Κινέζος να είναι καθυστερημένος δυο λέξει; Τόσο έένος στόν πρσίοντι;... "Εδώ,

στο Νταγκάκι, π.χ., μέσας στο σπίτι του δέν έχει τηλέφωνο:

—Δεν έχει.

—Ανακαίνιτο! Και πώς μπορείτε να θροικετε εύχαριστοι με τή συντρο-

φία ενός τέτοιου ανθρώπου;

—Καθώς είσαστε, στο σπίτι του, έέχασα την ώρα.

—Ναι...

—"Η μίσες Χόκευ οκεφτόταν τώρα, όπως και πριν, με τά θάξασα έλαπαρά

μεξέμια.

—Οί Γάλλοι, δέκνομε με ύψος δικαστοδ ή μίς Βέιν, είναι κι' αυτοί άνθρωποι

που άγνωστο την όόχρονη πρόδο.

—Ναι, έπιδοκίμασε ή μίσες Χόκευ, έκατοποιημένη. Ναι, την άγνωστον και

την περιφρονούν. "Έχεις δικιο, "Ελσα.

Σηκώθηκε και, πλησιάζοντας την μίς Βέιν, τής έπιασε με δίκτυον τά δυο

χέρια. "Ο φέλι, γυρίζοντας όλοδ, άκούμπησε τό μέτωπό του σ' έν' άπό τά τζα-

μιανά που άνακαίνιτοδσαν τά φινιστρίνια.

—Εκείνη τή στιγμή, ένας ύπρητης έφερε δυο μίσιας όρχιδέας. "Η μίσες Χό-

κευ τό μνημεώδες τζάκι.

—Γιαμωλέκας; πόπως ή μίς Βέιν, δείχνοντας τά λαυλάδια.

—"Όχι, είναι πάντα άπό την προμήθεια τοδ Άνιου φραγκίσκου. "Ο πόνος τά

διαμπερ έπιφωτα.

—Ο φέλι ήπρε ένα κοράλλι που είχε πέσει κάτω κι' άρχισε να τό ξεφυλάζει:

—Δέν έχει καθόλου όρομα, είπε.

—Αν ήθελε έξαφνα τό λαοο τών Πιλαργών και πρόσθεσε:

—Αυτή την εποχή, όλας οι κεραίες τοδ Νταγκάκι είναι άθροισμένες. Δεν θά

προσπαύοσσε τά ώρατα κίονάρια τους, τά ριανταφωλάκινα και ζωντανά, άπ' α-

πές τίς όρχιδέας που είν' σάν τεχνητές.

—"Η μίσες Χόκευ δέν καταδέχτηκε ν' άπαντήση στήν έρώτησή του. Είπε μο-

νόχα:

—Σ' ε' άλήθεια, είναι καταληκτικό πώς ένας μεγάλος ζωνράφος σάν και σάς

έχει τόσο λακίς άπληγής.

—Ο Ζαν-Φρανσουά φέλι άνοίξε τό στόμα του για ν' άπαντήση. Μά ή μίσες

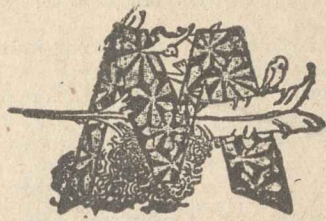
Χόκευ όμωσε εκείνη τή στιγμή προς τά μπροστάνα θάξα τά δυο της χέρια γε-

μιά λαυλάδια.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΩΝ

ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΩΝ ΠΕΘΑΜΕΝΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Μιά άπεκαλυπτική έρευνα σέ μιά κλινική γιά άριστοκράτες τοξικομανείς. Πώς ζούν εκεί μέσα οι άρρωστοι. Οι έφιάλτες τού όπιου. Οι μυστηριώδεις κόσμοι τής μορφίνης. Μιά άπρέσπι δοκιμασία. Ή κοκκίνη τής νέας άρρώστου. Ή χαρά μιζής ήθεποιού τού θεάτρου. Τό πείραμα τού γιατρού, κλπ.

Απ' έξω, αυτή ή μυστηριώδης οικοδομή, έχει κάτι τό μελαγχολικό και τό πένθιμο. Μά μόλις μπή κανείς στό πόρκο τής, βρίσκει σ' έναν έπίγειο παράδεισο. Παντού, τό μάτι ξεκουράζεται έπάνω στην καταπράσινη χλόη και στά πολύχρωμα άνθοκήπια. Μακρύνες, άτελείωτες δέντροστοιγίες, θγαζουν σέ ρωμαντικές γωνίες, σέ μικρές λίμνες, σέ στέρνες με άναθρυτηρία, σέ ώμορφες παλαικές θρύσες.

Κι' ώστόσο, εκείνοι που ζούν εκεί πέρα, περνούν μιά αυστηρή «καλογεριστική» ζωή: μιά ζωή φυλακισμένων. Κλεινονται πίσω από τούς ψηλούς τοίχους που τούς χωρίζουν από τόν άλλο κόσμο, γιά νά ξεχάσουν τά άλλόκοτα κι' άρρώστα δνειρά τους. Μέσα στους κάτασπρους διαδρόμους, θλέπει κανείς ένα σωρό φαντάσματα νά περνούν άθόρυβα και με άργό θήμα. Αυτό τό μοναστήρι είνε μιά κλινική γιά τούς τοξικομανείς και τά φαντάσματα τών διαδρόμων είνε άρρωστοι που πήγαν εκεί γιά νά γυαρευτούν.

Νά, ή θαρεία πόρτα τής εισόδου άνοίγει κι' άφίνει νά περάσει μιά πολυτελής λιμουζίνα που στέκεται μπροστά στις μαρμαρινές σκάλες τής κλινικής. Από τό αυτοκίνητο κατεβαίνει ένας «τζέντλεμαν» και δίνει τό χέρι του σέ μιά κυρία, τυλιγμένη σέ μιά βαρύτιμη γούνα. Ή κυρία θαδίζει με κόπο, στηριγμένη στό μπράτσο τού συνοδού τής. Πρόσεξα τό πρόσωπό τής. Ήταν κατάχλωμο, με μιά περίεργη διαφάνεια που προκαλούσε τόν τρόμο. Τά μάτια τής ήσαν κουρασμένα κι' είχαν γύρω τους δυό μωβ κύκλους. Τά χείλη τής ήσαν μελανά κι' έτρεμαν από τό κρύο κι' από τήν ταραχή τής.

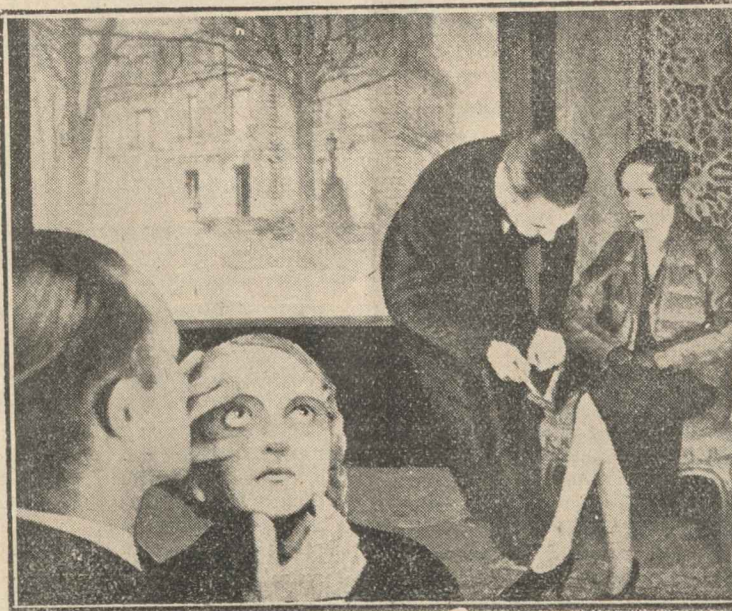
«Ένας γιατρός τής κλινικής, μ' άσπρη μπλούζα, έσπευσε νά τήν ύποδεχθί. Έκείνη τόν ρώτησε με άγωνία:

—Γιατρέ μου, θά μωρεσω νά γίνω καλά; Μω δίνετε τό λόγο σας ότι δέν θά με κάνετε νά ύποφέρω; Μά, τώρα παιδιά, τί με νοιάζει γιά τούς πόνους! Δέν θά είνε πιο μεγάλοι από αύτούς που με τυραννούν σήμερα. «Α! Τί μαρτυρικό που είνε τό όπιό! Γιατρέ μου, σώστε με! Αυτάρωστε με από τούς φρικτούς έφιάλτες του!...»

Ή κυρία ήταν ταραγμένη. Καταλάβαινε ότι από τή μιά στιγμή ως τήν άλλη θά τήν έπιανε μιά νευρική κρίσις. Μιλούσε με μιά θορυβή φωνή. Άξαφνα, άρχισε νά κλαίη με λυγμούς. Δυό νοσοκόμες τήν θήθησαν τότε νά μπη στην κλινική. Κ' ή πόρτα έκλεισε άθόρυβα πίσω τους.

Ο διευθυντής τής κλινικής με δέχτηκε στό γραφείο του. «Άκουσε ότι ήθελα νά κάνω μιά έρευνα γιά τή θεραπεία των τοξικομανών και τ' άποτελέσματά τής κι' άπ' αύτά νά μω δώσω μιά άπάντηση, μ' ώδήγησε στις αίθουσες τών άρρώστων.

Έκει πέρα βασίλευε μιά άγωνιώδης σιωπή. Άπότομα, άνοίξε μιά πόρτα και μιά νοσοκόμα, με τό δάχτυλο στό χείλη, μιά έκανε νόημα νά σιωπάσουμε. Έρριξα μιά ματιά από τή μισανοιχτή πόρτα, μπροστά στην όποία στεκόταν ή νοσοκόμα. Τό δωμάτιο ήταν έπιπλωμένο με πολυτέλεια: πίνακες ζωγραφικής, θάα με λουλούδια, ώμορφα χαλιά. Δίπλα, ή σάλλα τού υπάνιου άστροφτε από τά νίκελ και τις άσπρες ποσελάνες. Μά, ένας στεναγμός τράβηξε τήν προσοχή μου. Πάνω στό κρεβάτι ήταν εξαπλωμένη μιά γυναίκα. Τό πρόσωπό τής μόλις έσγώριζε άνάμεσα στό κάτασπρα σεντόνιο. Μόνο δυό μεγάλα μάτια ζούσαν σ' εκείνο τό κενό πρέσωπο. Αύτά τά μάτια έκορόζανε τήν άγωνία και τόν πόνο. Ήταν ή νεοφερμένη άγνωστος.

Ίατρική εξέταση τοξικομανών γυναικών

ΕΡΙΚΑ χιλιόμετρα μακριά από τό Παρίσι, διάφορα πολυτελή αυτοκίνητα στέκονται κάθε τόσο μπροστά στη θαρεία σιδερένια πόρτα ενός παράξενου πύργου που μοιάζει σάν μοναστήρι.

Απ' έξω, αυτή ή μυστηριώδης οικοδομή, έχει κάτι τό μελαγχολικό και τό πένθιμο. Μά μόλις μπή κανείς στό πόρκο τής, βρίσκει σ' έναν έπίγειο παράδεισο. Παντού, τό μάτι ξεκουράζεται έπάνω στην καταπράσινη χλόη και στά πολύχρωμα άνθοκήπια. Μακρύνες, άτελείωτες δέντροστοιγίες, θγαζουν σέ ρωμαντικές γωνίες, σέ μικρές λίμνες, σέ στέρνες με άναθρυτηρία, σέ ώμορφες παλαικές θρύσες.

Κι' ώστόσο, εκείνοι που ζούν εκεί πέρα, περνούν μιά αυστηρή «καλογεριστική» ζωή: μιά ζωή φυλακισμένων. Κλεινονται πίσω από τούς ψηλούς τοίχους που τούς χωρίζουν από τόν άλλο κόσμο, γιά νά ξεχάσουν τά άλλόκοτα κι' άρρώστα δνειρά τους. Μέσα στους κάτασπρους διαδρόμους, θλέπει κανείς ένα σωρό φαντάσματα νά περνούν άθόρυβα και με άργό θήμα. Αυτό τό μοναστήρι είνε μιά κλινική γιά τούς τοξικομανείς και τά φαντάσματα τών διαδρόμων είνε άρρωστοι που πήγαν εκεί γιά νά γυαρευτούν.

Νά, ή θαρεία πόρτα τής εισόδου άνοίγει κι' άφίνει νά περάσει μιά πολυτελής λιμουζίνα που στέκεται μπροστά στις μαρμαρινές σκάλες τής κλινικής. Από τό αυτοκίνητο κατεβαίνει ένας «τζέντλεμαν» και δίνει τό χέρι του σέ μιά κυρία, τυλιγμένη σέ μιά βαρύτιμη γούνα. Ή κυρία θαδίζει με κόπο, στηριγμένη στό μπράτσο τού συνοδού τής. Πρόσεξα τό πρόσωπό τής. Ήταν κατάχλωμο, με μιά περίεργη διαφάνεια που προκαλούσε τόν τρόμο. Τά μάτια τής ήσαν κουρασμένα κι' είχαν γύρω τους δυό μωβ κύκλους. Τά χείλη τής ήσαν μελανά κι' έτρεμαν από τό κρύο κι' από τήν ταραχή τής.

«Ένας γιατρός τής κλινικής, μ' άσπρη μπλούζα, έσπευσε νά τήν ύποδεχθί. Έκείνη τόν ρώτησε με άγωνία:

—Γιατρέ μου, θά μωρεσω νά γίνω καλά; Μω δίνετε τό λόγο σας ότι δέν θά με κάνετε νά ύποφέρω; Μά, τώρα παιδιά, τί με νοιάζει γιά τούς πόνους! Δέν θά είνε πιο μεγάλοι από αύτούς που με τυραννούν σήμερα. «Α! Τί μαρτυρικό που είνε τό όπιό! Γιατρέ μου, σώστε με! Αυτάρωστε με από τούς φρικτούς έφιάλτες του!...»

Ή κυρία ήταν ταραγμένη. Καταλάβαινε ότι από τή μιά στιγμή ως τήν άλλη θά τήν έπιανε μιά νευρική κρίσις. Μιλούσε με μιά θορυβή φωνή. Άξαφνα, άρχισε νά κλαίη με λυγμούς. Δυό νοσοκόμες τήν θήθησαν τότε νά μπη στην κλινική. Κ' ή πόρτα έκλεισε άθόρυβα πίσω τους.

Ο διευθυντής τής κλινικής με δέχτηκε στό γραφείο του. «Άκουσε ότι ήθελα νά κάνω μιά έρευνα γιά τή θεραπεία των τοξικομανών και τ' άποτελέσματά τής κι' άπ' αύτά νά μω δώσω μιά άπάντηση, μ' ώδήγησε στις αίθουσες τών άρρώστων.

Έκει πέρα βασίλευε μιά άγωνιώδης σιωπή. Άπότομα, άνοίξε μιά πόρτα και μιά νοσοκόμα, με τό δάχτυλο στό χείλη, μιά έκανε νόημα νά σιωπάσουμε. Έρριξα μιά ματιά από τή μισανοιχτή πόρτα, μπροστά στην όποία στεκόταν ή νοσοκόμα. Τό δωμάτιο ήταν έπιπλωμένο με πολυτέλεια: πίνακες ζωγραφικής, θάα με λουλούδια, ώμορφα χαλιά. Δίπλα, ή σάλλα τού υπάνιου άστροφτε από τά νίκελ και τις άσπρες ποσελάνες. Μά, ένας στεναγμός τράβηξε τήν προσοχή μου. Πάνω στό κρεβάτι ήταν εξαπλωμένη μιά γυναίκα. Τό πρόσωπό τής μόλις έσγώριζε άνάμεσα στό κάτασπρα σεντόνιο. Μόνο δυό μεγάλα μάτια ζούσαν σ' εκείνο τό κενό πρέσωπο. Αύτά τά μάτια έκορόζανε τήν άγωνία και τόν πόνο. Ήταν ή νεοφερμένη άγνωστος.

Ο άνδρας τής καθόταν κοντά στό κρεβάτι και κρατούσε τό χέρι τής.

—Ή θεραπεία άρχίζει...μω λέει ό γιατρός. Τής έκαναν τώρα τήν πρώτη ένεσι. Σιγά-σιγά, θ' άρχισή νά ξεχνάη τό όπιό και τά παράξενά δνειρά του...

Σέ λίγο άκούγεται ένα καμπανάκι.

—Είνε ή ώρα τού φαγητού, μω έξήγησε μιά νοσοκόμα.

Στή μεγάλη τραπεζαρία, καμιά είκοσαριά άρρωστοι, άνδρες και γυναίκες, κάθισαν γύρω στό μεγάλο τραπέζι. Οι γιατροί, ήρθαν κι' αύτοι νά καθίσουν τελευταίοι. Τρώνε μαζί με τούς άρρώστους. Όλοι αύτοι οι τοξικομανείς θρίσκονται στό πρώτο στάδιο τής θεραπείας. Όλοι τους άνήκουν στην Παρισινή άριστοκρατία. Τά έξοδα αυτής τής μεγάλης κλινικής δέν είνε γιά όλες τις τσέπες. Είδα άνάμεσα σ' αύτούς τούς άρρώστους γνωστούς τραπεζίτες τής κοσμοπόλεως, καλλιτέχνες τής όθόλης και τό θεάτρο, κυρίες των «κοσμικών» σαλονιών και περιήμους γλεντζέδες τής Μονμάρτρη.

Τά ναρκωτικά είνε πάντα τό θέμα των συζητήσεών τους. Κανένα δέν προσπαθεί νά κρύψη τις τοάλες του.

—Στήν άρχή, μω λέει ένας γνωστός Παρισινός καλλιτέχνης, τό όπιό νάρκωκε όλους τούς πόνους μου: τούς πόνους τού σώματος και τής ψυχής. Μω έδινε άνέκφραστες χαρές, μω στό τέλος άρχισα νά δηλητηριάζη κι' αυτές τις άπερίγραπτες χαρές. Δέν ύπόρεσα, θλέπετε, νά σταματήσω όταν έπρεπε... «Άλλωστε, με τά ναρκωτικά αύτό είνε άκατόρθωτο! Δέν μπορεί κανείς νά σταματήσει ποτέ... Στήν άρχή, άνεβαίνει σ' ένα ρόδινο παράδεισο. Μά ύστερα πέφτει στην πιο μαύρη κόλασι! «Α! Δέν άντέχω νά σάς διηγηθώ τούς έφιάλτες μου: όλες έκείνες τις άπαίσιες μορφές, όλα έκείνα τά τρουαχτικά μάτια, όλους έκείνους τούς σκελετούς που με βασάνιζαν. Τά έφιαλτικά δνειρά μου είνε άπερίγραπτα.

Έκείνη τή στιγμή, μιά γοητευτική «θεντέττα» τής όθόνης, έλαβε μέρος στη συζήτσή μας.

—Τούς πρώτους πέντε μήνες που έκανα ένεσίες μορφίνης, ύπέφερα από φρικτά δνειρά που με παρώσαν σέ μυστηριώδεις κόσμους γεμάτους από αίμόθυρα πτώματα και άπαίσιους λαφύρους. Κάθε τόσο ύπνυχθα από τά ούρλιασματα των θυμάτων! «Έπειτα έσανκοιμόμουν και τό έφιαλτικό δνειρό μου συνεχιζόταν, σάν νά μ'ήν ελε διόλου διακοπή. Σας θεβαίνω ότι δέν ύπάρχει μεγαλύτερο μαρτύριο, από τούς έφιάλτες τής μορφίνης!...

«Ένας άλλος άρρώστος μ'άς έξωμολογήθηκε ότι ήρθε μέρα που πλήρωσε χίλια φράγκα ένα γραμμάριο ήρωίνης. «Ένας τοξικομανής μπορεί νά κάνει τά πάντα γιά νά θωρή τό δηλητήριο που θέλουν ή αίσθήσεις του, μ'άς είπε. Ξέρω στη Μονμάρτρη μιά γρηά αλήτσια που μένει νηστική τρεις μέρες γιά νά μωρεσή νά μαζέψη, από τούς έφιάλτες τής μορφίνης!...

«Ένας άλλος άρρώστος μ'άς έξωμολογήθηκε ότι ήρθε μέρα που πλήρωσε χίλια φράγκα ένα γραμμάριο ήρωίνης. «Ένας τοξικομανής μπορεί νά κάνει τά πάντα γιά νά θωρή τό δηλητήριο που θέλουν ή αίσθήσεις του, μ'άς είπε. Ξέρω στη Μονμάρτρη μιά γρηά αλήτσια που μένει νηστική τρεις μέρες γιά νά μωρεσή νά μαζέψη, από τούς έφιάλτες τής μορφίνης!...

Μετά τό φαγητό, πήγαμε στό μεγάλο σαλόνι. Όλοι αύτοι οι τοξικομανείς, τούς όποιους έφανταζόμουν πολύ διαφορετικά, είχαν κάποια σχέση στις κινήσεις τους που τούς έκανε ύπερβολικά συμπαθητικούς. Ή γυναίκες έπαίζαν πάνω ή διάβαζαν τά βιβλία τής μόδας. Οι άνδρες έπαίζαν πόκερ ή μπριτζ. Ένα παιδάκι τεσσάρων ως πέντε χρόνων έπαίξε με τό τσίτσι που σέ μιά γωνιά τού σαλονιού.

—Σας σκανδαλίζει αύτό τό παιδί! μω είπε γελώντας ένας από τούς άρρώστους. Θά αναρωτιέστε πώς βρίσκεται δω πέρα. Ή Ιστορία του είνε πολύ περίεργη. Όταν ήρθε στον κόσμο, οι γιατροί διεπίστωσαν με

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσομπολιό)

ΤΟ τελευταίο καιρό, ή τροχαία κίνησις τού Χόλλυγουντ έχει γίνει ύπερβολικά επακίνδυνη. Οι άτυχείς διαδότες δέν τολμούν νά περάσουν από τό ένα περδρόμιο στό άλλο. Καμιά φορά δέ και τ' αυτοκίνητα άκόμη, μόλις κάνει μιά άπότομη κίνησι ό οδηγός των, βρίσκονται σπρωγμένα στην προθήκη ενός καταστήματος! Οι πόλισμοι δέν κραταίνουν νά κάνουν μηνύσεις και νά κρατούν άρμυούς. «Όλος ό κόσμος έγινε άπόσεκτος! Θά έλεγε κανείς ότι έπαθαν τ' αύτιά του! Κι' όμως, αύτό τό φαινόμενο τής άσηρημάδας έξηγήθηκε περίφημα από τή Μάτι Ήθαν, που είνε μιά από τις καλύτερες οδηγούς τού Χόλλυγουντ.

—Οι κάτοικοι τής φιλμοπόλεως, είπε, έσπινθήσαν νά προσέχουν. Στο βουνό ή στη θάλασα, που παραβρίζαν, έχσαν τή συνείδησι τού κινδύνου. Δέν άκούγαν εκεί πέρα τίποτ' άλλο από τό θρόισμα των δένδρων και τό φροσίο των χιματών. Με τό όπνο τους, κοπάν, όταν βρέθηκαν πάλι μέσα στην κόψη τού Χόλλυγουντ, νά χύσουν γιά λίγες μέρες τά...νερά τους και νά ήλπιουν νά προφυλαχθούν από τ' αυτοκίνητα...

Κι' αλήθεια, καθημερινώς τό άστυνομικό δελτίο άναφέρει πολυάριθμα άτυχεύματα δυστυχήματα. Τά περισσότερα όφελονται στις γυναίκες! Νομίζουν ότι τό τιμούν που κρατούν στά χέρια τους είνε τιμόνι βενζινακού με μηχανή αεροπλάνου! Έτσι έσκολοθούν νά τρέχουν μ' ένατό χιλιόμετρο στις λεωφόρους, όπως έτρεχαν πάλιν στην έπαφεία τής θάλασας. Δέν είχαν, βλέπετε, συνείδησι άκόμη από τ' άμωρο δνειρό του καλοκαιριού...

Η χαριτωμένη Ντόροθι Τζόρνταν πέρασε τελευταίως μιά πολύ επακίνδυνη έρωτική περιπέτεια και παρ' όλγυ νά παραμορφωθεί από τήν έκδησι του παραδόξου φίλου τής. Αύτός ό άνδρας ελε κάνει τήν εμφάνισι του στό «σοιούντιο» τού Χόλλυγουντ με ένα καρδίνι περιηγητών. Ήταν ντυμένος σάν Μαρκωνός φίλαρχος και τά κάναμε σανδάλια του έλαμπαν από τά πολύτιμα πετράδια! Όλες ή έβεντέστες είχαν άναστατωθί από τή σπινθηρική όμορφιά του και τούς παραδόξως τρώσαν. Ήταν, καθώς είχαν πληροφορηθί, ό Άμιόρ Έλ Χανό, ό γνός ενός σείχη τής έρήμου. Ό Μαρκωνός

κατάπληξε ότι μωρούσε νά μείνη άπντο δυό και τρεις μέρες. Ήταν ένα φαινόμενο! Μά δέν άργησαν νά μωσουν, ότι κατά τή διάρκεια τής έγκυμοσύνης τής, ή μητέρα του έπαρινε κοκκίνη. Αύτό τό παιδί, λοιπόν, πριν γεννηθί, ήταν ένας τοξικομανής! Δίχως άλλο, είνε ό πιο μικρός τοξικομανής τής Εύρώπης...

Σέ λίγο σερβίρισαν τό τσάι. Ό γιατρός τής ύπηρεσίας τότε ήρθε από τούς σαλόνι κρατώντας στό χέρι του μιά κατελλίερα. Όλος ό κόσμος λοιπόν έτρεξε γύρω του περιέροε.

—Νά τί θήκα στο δωμάτιό τής νεοφερμένης! φώναξε χαμογελώντας.

Κι' έβγαλε μέσα από τήν κατελλίερα μιά κοντόχοντρη ιπποτίλεια γεμάτη άσπρη σκόνη. Οι άρρωστοι, κατάπληκτοι, άρχισαν νά ψιθυρίζουν:

—Μά είνε κοκκίνη!... Είνε περισσότερη από ένα κιλό!...

Κ' ή κοκκίνη πέρασε από χέρι σέ χέρι. Ό καθένας ήθελε νά τή δ' από κοντά, νά τήν μυρίση... Ό γιατρός κ' οι όσθοι του παρακολουθούσαν άγρυπνα τις κινήσεις τους. Δυό-τρείς άρρωστοι, μόλις άγγιξαν τήν κοκκίνη, άνατρίχισαν. Άξαφνα, ένας νέος, έστρεψε όλο τόν κόσμο κι' έκανε ν' άρπάξη τήν ιπποτίλεια. Δυό νοσοκόμοι τότε τού έπιασαν τά χέρια. Έκείνος άρχισε νά ούρλιαζε και νά τούς δαγκώνει σάν τρελλός...

Όταν τόν έβγαλαν από τό σαλόνι, άπλώθηκε μιά νεκρική σιγή. «Υστερα, μιά χαριτωμένη ήθοποιός τού θεάτρου, που καθόταν δίπλα μου, μ' άγκάλιασε έξαφνικά και με φίλησε!

—Α! Γιατρέυτκα! Γιατρέυτκα!... φώναξε δλόχαρη. Ή κοκκίνη τώρα δέν μω έκανε καμιά έντύπωση!... Δέν έξήγησε μέσα μου καμιά έπιθυμία! Αύτό είνε μιά άπόδειξις ότι δέν είμαι πιά τοξικομανής!...

Ό γιατρός τότε μω έξήγησε:

—Όπως είδατε, τού πείραμα πέτυχε. Όλοι οι άρρωστοι, εκτός από έναν, έμειναν άδιάφοροι μπροστά στην κοκκίνη. Έγουν μπη όλοι στό στάδιο τής τελικής θεραπείας. Καί, φυσικά, είμαι πάρα πολύ ευχαριστώμενος.

Κι' αλήθεια, όπως διεπίστωσα μόνος μου, δέν έχουν δίκιο εκείνοι που ύποστηρίζουν ότι δέν γιαιτρεύονται οι τοξικομανείς!

PENE ΚΑΣΤΕΛΟ

πρίγκη, ώστόσο, φαινόταν ότι ελε σ'αγαπή μόνον από τή γνωριμία τής μικρούλας Ντόροθι και φρόντιζε πάντοτε νά βρίσκεται κοντά τής. Ή όμορφη «βεντέττα» ήταν τρελλή απ' τήν εύτυχία τής. Μιά μέρα όμως διεδόθη στό Χόλλυγουντ ότι ό Άμιόρ Έλ Χανόρντ ελε άναχωρήσει έξαφνικά γιά τή μακρινή πατρίδα του, κι' ότι ή Ντόροθι Τζόρνταν βρισκόταν στό νοσοκομείο! Οι γιατροί προσπαθούσαν νά τήν σώσουν, γιάτ' ελε πάθει δηλητηρίασι. Ό παράδοξος φίλος τής, καθώς έξαφνικά δόθηκε, τής ελε χαρίσει ένα δαχτυλίδι γιά νά τόν θυμάται, τοίλαχιστον, αφού δέν ήθελε νά τόν άκολουθήσει στην πατρίδα του. Αύτό τό δαχτυλίδι όμως έκρυβε κάτω από τό διαμάντι του ένα τρομερό δηλητήριο, τό όποιο θά κατέστρεφε τήν όμορφιά τής. Εύτυχώς ότι οι γιατροί κατόρθωσαν νά τήν γιαιτρεύουν κι' ή Ντόροθι, κλεισμένη τώρα στη βίλλα τής, κλαίει από τό πείσμα τής, που άφησε τόν εαυτό τής νά πέσι στό δόχημα ενός θηρίου τής ζούγκλας!...

Στά «σοιούντιο» τής «Μέτρος, ύστερ' από λίγο, πρόκειται νά «γυροσθί» ένα περίφημο φίλμ τής Νόρας Σήρε, ή «Μαρία Άντουανέττα», στό όποιο πρωταγωνιστούν επίσης ό Χέρμπερτ Μάρσαλ κι' ό Τσάρλ Λάουτον, ό πασίγνωστος «Άγγλος ήθοποιός.

Ένα καινούριο «άστρο» άνεκαλήφθη δω και λίγες μέρες από έναν διευθυντή τής «Μέτρος», στη Νέα Υόρκη, και μετεφέρθη άμέσως στό Χόλλυγουντ. Ελε ή έξαρετικής όμορφιάς Ρουθ Γκρόντν, που ελε μεγάλη έπαυχία στό θεατρικό έργο «They Shall not Die». Ή νέα «βεντέττα» άρχισε κώλας τά είδικά καθήκοντα γιά τήν εμφάνισι τής στον κινηματογράφο και γρήγορα οι λάτρες τής όθόνης θά τήν άκολουθούν στις καινούριες δημιουργίες τής «Μέτρος.

Ή Μάντυ Κρίστιαν, ή μεγάλη γόησσα τής Βιέννης, άρχισε τ' «γύρισμα» τού πούτου «Αμερικανικού» φίλμ τής, μαζί με τόν Σάμλ Μπραβέν. Αύτό τό έργο είνε τό «Wicked Woman» κι' είνε παρμένο από τό γνωστό μυθιστόρημα τής Άννυ Όστεν.

Ό Νιλ Άστερ, ό όποιος, ως γνωστόν, παντρεύτηκε τήν Βίβιαν Ντρίγκαν, άν πιστένομε τις αγκές γλώσσες τού Χόλλυγουντ, άρχισε νά βαριέται τήν οικογενειακή ζωή και νά ζητά νά λησιονήση τις παριές τής, με τή συντομία των θαυμαστικών του. Συγκεκριμένως άναφέρεται ότι έχει πολύ στενές σχέσεις με τήν μς Έλβιν Ρέσεντλν, τήν «ξανθή νεράδα» με τά μαύρα μάτια, όπως τήν λένε στό Χόλλυγουντ, τήν κόρη τού «Βασιλέως των Λυγών». Κι' έτσι άποδεικνύεται άλλη μιά φορά σωστή ή παράτησις ότι οι μελαγχρόνοι άνδρες προτιμούν τις ξανθές! Ή άγνη Βίβιαν Άστερ έχει βλέπετε τό έλάττωμα νά είνε μελαγχρόνη!...

Επίσης ό σκηνοθέτης Έντμουντ Μόρτμερ, που βαρέθηκε τό επάγγελμα του, έαναγορεύει στην παλιά τέχνη του. Γίνεται ήθοποιός. Προς τό παρόν όμως ασχολείται με τό «γύρισμα» ενός άστυνομικού φίλμ, τού «Evelyn Prentices». Σ' αύτό τό έργο πρωταγωνιστεί ή χαριτωμένη Μίνα Λού.

Υστερα από δυό χρόνια, ή Όικα Ό' Κόννορ, ή περίφημη Άγγλίδα ήθοποιός, κατόρθωσε νά πραγματοποιήσι τό μοναδικό δνειρό τής ζωής τής: Ν' άγοράσι μιά όμορφη βίλλα στη Σάντα Μόνικα. Οι φίλοι τής, που τήν έπισκέφθηκαν γιά νά τήν συγχαρούν, έμειναν κατάπληκτοι γιά τήν πολυτέλεια και τήν μοντέρνα διακόσμηση τής βίλλας. Είνε ένα μυθικό παλάτι, μ' όλες όμως τις σημερινές άναπαύσεις. Όσο γιά τόν χώρο τής, σμίζεται γιά τά σπάνια λουλούδια του και τούς ύπεροχους πιδές του.

Και τώρα, ως σ' άναφέρουμε τήν τελευταία τραγωδία τού Χόλλυγουντ. Τό θίμα τής είνε μιά όμορφη Γαλλίδα, δεκαοχτώ χρόνων, που ελε ξεκίνησε δω κι' έξη μήνες από τήν πατρίδα τής, με τήν έπιθυμία νά παίξη στον κινηματογράφο. «Αλ' ή φιλοπόλις, ως γνωστόν, πείσο από τήν άγλη και τήν μεγαλοπρεπή εμφάνισι των «άστέρων» τής, κούβει μιά τρομαχτική δυστυχία. Χιλιάδες φτωχών κοριτσιών βρίσκονται χωρίς δουλειά και πεθαίνουν από τις στερήσεις και τήν πείνα. Όλες αυτές μοιάζουν με τις χρυσόπλιδες, που κάνει τά σφερά τους στό φως. Μιά τέτοια κοκκίνη ήσαν κι' ή Λουσι Φάμπα, ή όμορφη Γαλλίδα που άναφέρουμε. Ατυχεύοντας στό φτωχικό δωμάτιό τής, έαγοητευμένη από τήν τύχη τής κι' αφού κάποιον προσπάθησε νά βοή έστω και μιά θεία κομπάρσας στό «σοιούντιο» τού Χόλλυγουντ. Μά κανείς δέν προσέχε αύτά τά δωμάτια. Όλοι ένδιαφέρονται γιά τήν «επιντηρή» ζωή των μεγάλων «άστέρων», που άναστατώνουν τόν κόσμο με τις ίδιες τους και τά σκάνδαλά τους.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΥΠΑΛΛΗΛΟ

(Τὰ ἐρωτικά καηπρίτσια καὶ ἡ ἀπογοητεύσεις τους)

ματα τῆς μόδας, με μιά ἀνόητη ἀφέλεια τοῦ συγγραφέως.

—Εἵμαι εἰκοσιπέντε χρόνων, μοῦ εἶπε ἡ Μανίς, καὶ δουλεύω ἀπὸ τῆς μέρας ποὺ τελείωσα τὸ σχολεῖο. Τότε ἤμουν δεκάεξη χρόνων. Ἡ οἰκογενεία μου σ-γὰ-σ-γὰ σκόρπισε τριγύρω μου. Ὁ μπαμπὰς κ' ἡ μαμά δὲν ἰσχύουν πιά. Ἡ δὴ ἀδελφὲς μου παντρεύτηκαν κ' ἔχουν τὸ σπῆτι τους καὶ τὰ παιδιά τους. Ἀλάεινα μονάχη, γιατί δὲν θέλησα νὰ δεχθῶ τὴ φιλοξενία κανενός.

—Ἀπὸ ἡμερησίαν ; Ἀπὸ ἐγγονιά ; τὴ ρώτησα.

—Ἰσως... Ἐπειτα, καμιά ἀπὸ τὶς ἀδελφές μου δὲν θὰ μπορούσε νὰ μὲ πῶσι στὸ σπῆτι τῆς. Πάντα γίνεται κανὴς βάρος σὲ μιά οἰκογένεια. Σινηθισα, λοιπόν, νὰ μὴ ἐπιδρομῶ κανένα. Ζῶ μονάχη... δλομόνη...

Ἡ φωνὴ τῆς Μανίς εἶχε ὅλη τὴν πίκρα τῆς μοναξιάς.

—Δὲν ἀρραβωνιάστηκα ποτέ μου, ἐξακολούθησε ἡ φίλη μου. Κι' ὁ μωός, εἶχα ἕνα σωρὸ μικροῦς ἐρωτες με τοὺς συναδέλφους μου. Σινατά-θεις, τσινατά-θεις, μερικὰ φίλια δταν εἴμαστε μόνοι στὸ γραφεῖο, μερικὰ ρομαντικοὶ περιπατοῦν, τὴν ἀνοιξί, κάτω ἀπὸ τ' ἀνθισμένα δένδρα. Μὰ τίποτα σοβαρὰ, τίποτα ποὺ θὰ μπορούσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ νὰ μοῦ δώσῃ ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ μέλλον. Πότενα δυὸ φορὲς στὸν ἔρωτα. Μὰ καὶ τὶς δυὸ φορὲς ἀπογοητεύτηκα. Δοκίμασα νὰ γίνω κ' ἔ-γὼ φιλάρεσκῃ, ὅπως τότες καὶ τότες συνάδελφοί μου, προσπάθησα νὰ τοὺς κερῶ, ἔβλεπα νὰ λάβω μέρος σὲ διασκεδάσεις ποὺ δὲν ἦσαν διόλου ἀ-θώες : Εἶχα πολὺ ἄδικο, γιατί τὴν τελευταία στιγμὴ ἄλλαξα γνώμη καὶ ὑπερῶσπισα με κάθε τρόπο τὸν ἑαυτὸ μου. Ἀπὸ τότε, παραισιόστηκα.

—Ἐγὼ νὰ ὑπάλληλος ποὺ ἀξίζει μισθὸ γιὰ τὴ δουλειά της. Μοῦ δίνουν τὶς πὸ μπερμένους δουλειές, τοὺς πὸ δύσκολους λογαριασμούς, τὶς πὸ σοβαρὲς ὑποθέσεις. Ὡς γυναίκα δὲν ὑπάρχω πιά. Κι' ὅμως, μοῦ φαίνεται πὸς τώρα ποὺ μὲ συντρίβει σι-γὰ-σ-γὰ ἡ ζωὴ, μονάχα γυναίκα εἶμαι. Μοῦ φαίνεται πὸς εἶμαι γεμάτη ὕγια, ζωὴ, δνεια. Νομίζω πὸς ἀνθίζω... Ἀ ! Δὲν μπορείτε νὰ φαντασθῆτε πόσο μ' ἀρέσουν τὰ λουλούδια, τὰ παιδιά, οἱ ἔρωτες ποὺ εἶνε μέσα στὰ μυθιστορήματα. Καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀοχίζω νὰ πιστεῦω ὅτι αὐτοὶ οἱ ἔρωτες ὑπάρχουν !

—Ναί, ὑπάρχουν, Μανίς. Συχνὰ μάλιστα εἶνε πὸ ὁμορφοί, πὸ ἀλη-θινοί, πὸ περιπαθεῖς...

—Ναί... Μοῦ φαίνεται πὸς ἔχετε δίκιο. Εἰρετε ; Εἵμαι ἐρωτευμένη με τὸν προσημαμένο μου, γιατί αὐτὸς θέλησε νὰ τὸν ἀγαπήσω. Μιά μέρα με προσέβη γιὰ πρώτη φορὰ. Μὲ κῆταξε προσεχικά, τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπόγραφε τὴν ἀλληλογραφία, καὶ μοῦ εἶπε μ' ἕνα χαϊώγειο : «Μὰ τὸ ἔξερεις, λοιπόν, ὅτι εἶσαι πάρα πολὺ χαριτωμένη ;» Ἐγὼ ἔγινα ταπεινὴ. Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατὰ.

—Γιατί ποὺ κάνετε αὐτὰ τὰ κολλημένα, ποὺ εἶνε τόσο περιττὰ ; τοῦ ἀπάντησα. Ἐργάζομαι τόσα χρόνια τώρα κοντὰ σας καὶ σήμερα μονάχα εἶδατε ἐπ'...

—Ἡ φωνὴ μου ἦν σοβαρὴ καὶ μ' ἔτρινε στὸ λαμπρὸ.

—Ναί, μοῦ ἔκανε. Σήμερα μόνο τὸ πρόσβα. Καὶ βλέπω ὅτι ἔχω ἄδικο !...

—Κι' ἄρχισε πάλι νὰ ὑπογράφῃ τὰ γράμματα. Ἐπειτα, δταν τελείω-σε, ἔβγαλε μετὰ τὴν σφραγίδα καὶ μὲ μιά πίκρα στὰ χεῖλη. Τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια. Ὑστερα μοῦ χάρθηκε τὰ μαλλιά... Ἐ-γὼ πῆγα νὰ λιποθυμῶ ἀπὸ τὴ συγκίνησή μου. Τὸ βράδυ, δταν τὸ πῆγα τὰ ἔτοιμα γράμματα, ἐξακολούθησε τὰ τριφερά χάδια του. Μὲ φί-λησε στὸ χεῖρ, εἶπειτα μ' ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ μὲ τραβήξε κοντὰ του, καὶ μοῦ εἶπε :

—Γιὰ δὲν θέλεις νὰ εἶσαι καλὴ μαζὶ μου ;

—Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτα. Ἦθελα μόνο νὰ κλάψω, δὲν ἔχω ἂν ἦταν ἀπὸ χαρὰ ἢ ἀπὸ πίκρα. Ἦθελα νὰ φωνάξω κ' ἔγὼ δὲν ἔχω τί, νὰ

λυτρωθῶ ἀπὸ τὶς πηγμένες αὐτὲς κραυγὲς τοῦ ἔρωτος, ποὺ μὲ βασ-νίζουν. Καὶ τώρα, ἐπιμένει, τώρα θέλει, τώρα δὲν ἔχω πῶς νὰ ἀπα-ρασπασθῶ τὸν ἑαυτὸ μου... Ἐγὼ δὲν θέλω ἂν καὶ τὸν ἀγαπῶ. Φοβό-μαι... Φοβάμαι καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ κείνον. Καὶ ἦρθα σ' ἐσάς, γιὰ νὰ μὲ συμβουλευέστε, νὰ μὲ σώσετε, πρῶτα ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μου κ' ὕστερ ἀπὸ κείνον. Εἶνε παντρεμένος : Ἐχει δυὸ παιδιά, ποὺ θὰ ἐγγραφῶ ὕστερ ἀπὸ ἕνα χρόνο στὸ Πανεπιστήμιο. Μὰ εἶνε ἀκόμη νέος καὶ ἰ-αρόσει. Ἐχει γριζα μαλλιά καὶ δυὸ μεγάλα ὄμορφα γαλανὰ μάτια. Ὅταν μοῦ μιλάει γιὰ τὸν ἔρωτά του, ἡ φωνὴ του φτάνει ὡς τὰ κατὰ-δαθα τῆς ψυχῆς μου. Κι' ἂν ὡς τώρα δὲν τὸν φίλησα, ἂν ὡς τώρα σὺν-κρατήθηκα... Τώρα φοβάμαι, γιατί καταλαβαίνω πὸς θὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά του, νικημένη...

—Ποτέ, μὰ ποτέ, δὲν πρέπει νὰ φοβάσαι κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του. Πέ-πει νὰ νικήσῃ, Μανίς, αὐτὸ τὸν φόβο. Ὁ προσημαμένος σου δὲν σ' ἔ-γαπᾷ, ἀκόμη κ' ἂν σοῦ μιλάει γιὰ τὸν ἔρωτά του. Πολλὲς φορὲς κείνους ποὺ ἔχουν γυναίκα καὶ παιδιά, νομίζουν πὸς ἀγαποῦν : Ὁ ἕως-τους εἶνε ἕνα καριότσι, δταν βρίσκουν κοντὰ τοὺς μὴ ὁμορφῇ, κ' καὶ ἀγνή γυναίκα. Μὰ εἶνε εἰλικρινεῖς, γιατί δὲν μποροῦν νὰ ἔξαρ-σουν καὶ νὰ καταλάβουν τὸ αἰσθημα τους. Ὁ προσημαμένος σου, Μανίς, σ' ἐπιθυμᾷ, καὶ σ' ἐπιθυμᾷ ἀκόμη περισσότερο, γιατί εἶνε ἀνόητος π-ῖσως καὶ πειραγμένος, γιὰ δὲν εἶχε προσέβη μέχρι σήμερα στὴν ἑρ-στὸ γραφεῖο του ἕνα τόσο ὁμορφὸ κορίτσι. Καὶ τώρα θέλει νὰ κερδίσ-τὸν καρὸ ποὺ ἔχασε. Τί θὰ γίνῃ, λοιπόν ; Κάποτε θὰ μείνετε ἀγαπᾷ, ἂν δυὸ σας, σὸ ὄρατιο, κάποτε θὰ πάτε σ' ἕνα ἐξοχικὸ κέντρο, γιὰ νὰ ἔσκαψετε λιγὰ κ' εἶπειτα ; Ὅθ μείνῃς πάλι μόνη, Μανίς, δίχως ἑ-ρωτα, μετὰ τὴν ταπεινότητά σου ; Ὑπεχώρησε καὶ μετὰ τὴν ἀνιάρτητη μελαγχ-λία ὅτι δὲν πιστεύεις πιά στὸν ἔρωτα. Ἐπειτα, ἡ ζωὴ σου σὸ ὄρα-φείο, θὰ γίνῃ ἀντιπάρση. Πρέπει νὰ ἔξερη κανεὶς ἀπὸ πρῶτα ὅτι μετ-κὲς σχέσεις δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν καμιά συνέπεια. Τὸ ἄδικο λαπ-θὰ εἶνε μετὰ τὸ μέρος σου.

—Μὰ μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ μ' ἀγαπᾷ πάντα... Μοῦ λέει ὅτι ὁ ἔρ-ς του δὲν εἶνε ἕνα καριότσι...

—Τὸ λέει κ' ἴσως τὸ πιστεύει. Μὰ βλέπει κανεὶς πάντα ὅρα ἂν ἔ-χανε λάθος, Μανίς, ἔχει γυναίκα. Ἐχει δυὸ μεγάλα παιδιά. Γιὰ αὐ-τοὺς ! Ἄν ἦσαν ἐξὸ ἡ γυναίκα του, ἂν ἦσαν ἐξὸ ἡ μητέρα αὐτῶν τῶν παιδιῶν ;

—Μὰ ἂν τὸν ἀποκρούσω ἐγὼ, ἔ-βρεθῇ μὴ ἄλλῃ.

—Ἐγὼ, Μανίς, ἀξίζεις περισσ-τερο ἀπὸ μὴ ἄλλῃ. Ἐγὼ δὲν εἶπα ἀπὸ ἐκείνης ποὺ ἔχουν νὰ ἐπωφ-λοῦνται ἀπὸ τέτοιες σχέσεις. Ἐπ' ὅθ θυσιάσῃς τὰ πάντα στὸν ἔρωτά σου ; Τὸν ἑαυτὸ σου, τὸ μέλλον σου κ' ἴσως κ' αὐτὴ ἀκόμη τὴ θέσ σου.

—Ναί... Μπορεῖ νὰ εἶνε ἀλήθεια. Μὰ τί νὰ τοῦ πῶ τώρα ;

—Νὰ τοῦ μιλήσῃς, Μανίς, γιὰ τὴν γυναίκα του καὶ γιὰ τὰ παιδιά του. Κι' εἶπειτα νὰ τοῦ πῇς ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσουν τέτοιες ἐφήμερες πε-ριπέτειες κ' ὅτι δὲν θέλεις νὰ χῶ-σῃς τὴ θέσ σου. Πές του ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἦθελες νὰ κοκκινίξῃς ἐ-τ' αὐτιά, κάθε φορὰ ποὺ θὰ τύχανε νάρθη σὸ γραφεῖο ἡ γυναίκα του. Καὶ θὰ δῇς, Μανίς... Ὅθ καταλάβῃ... ὅπως κατάλαβες τώρα κ' ἐπ' ἀγαπητῇ μου φίλη...

—Κι' ἂν ἐπιμένει ; ρώτησε ἀνίσχυρ ἡ Μανίς.

—Ὅχι, δὲν θὰ ἐπιμένει. Οἱ ἄνδρες ποὺ γυροῦν μὴ ἐρωτικῇ περ-πέτεια, εἶνε ἀνυπόμονοι, δὲν τοὺς ἀρέσει ἡ ἡδονή. Ὅθ συλλογισθῇ ὅθ πὸν δὲν ἔχεις δίκιο κ' ὅθ αὐτὰ ποὺ εἶπες εἶνε σωστά. Καὶ θὰ ἔλτῃς μὴ παρῶντα περιπέτεια μετὰ τὴν ἄλλη γυναίκα... Μὰ, γιατί κλάεις, Μανίς ;...

—Ἐλα, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο...

—Κι' ὅμως... Πὸς ἔξερει... Ὅθω νὰ κλάψω γι' αὐτὴ τὴν καυσ-ρια μου ἀπογοητευσι...

Κι' ἡ Μανίς ἔβγαλε τὸ μυρμιχὸ μαντηλάκι τῆς καὶ σκούπισε τὰ μάτια της.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΓΕΝΕΙΑΔΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Ἐνας γαυκὸν κῆρυκα ἀπ' τὸ Νόρφολκ τῆς Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος εἶχε π-ράσια γενεαδία, δταν πέθανε τὴν κληροδοτήσε τὴν γυναίκα του.

Ἐμὲςως μὴς πεθάνω—ἔγραφε σχετικῶς στὴ διαθήκη του—νὰ μὴ ἔξορῃτε καὶ κατόπιν μὴ ἱς τριχὲς τῆς γενεαδίας μου, ἡ γυναίκα μου νὰ γεμίσῃ ἕνα μαζιλάρι, τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμοποιῇ γιὰ προσκεκλητὰ ἐπ' ὄρου ζωῆς.

Τὸ μῆκος τῆς γενεαδίας τοῦ ἐκκεντρικοῦ αὐτοῦ Ἀγγλοῦ ἔφτανε τοῦ 73 πόντους. Τόσο πικρὴ ἔδ ἦταν, ὅς κ' ἡ γυναίκα του, μετὰ τὸν θάνα-τον, γέμισε ὅχι ἕνα, ἀλλὰ τρία μαζιλάρια...μετὰ τριχὲς !

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

λυπημένος, μετὰ τὸ θάνατο τὴν ψυχὴ, προχώρησα κάτω ἀπ' τὸν μισοστράτι.

Ἡ ὥρα εἶχε περάσει. Ὅθ με περίμενε ὁ πατέρας στὸ σπῆτι.

Στὴ σκέψι αὐτὴ στάθηκεν στὸ ἑρσίο καὶ κατέβηκα πρὸ σταθ-μοῦ τοῦ ηλεκτρικοῦ. Πῆρα τὸ τραῖνο καὶ βγήκα στὴν Ὀμόνοια.

Ἀνέβηκα ἐκεῖ σ' ἕνα ταξὶ καὶ γύρισα στὸ σπῆτι.

Ὁ πατέρας μου με περίμενε στὴν τραπεζαρία.

Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο.

—Ἀργήσει, Λεάνδρε ! μοῦ εἶπε.

Βρήκα κάποιον δικαιολογία, τοῦ εἶπα πὸς συνάντησα κάποιον φίλο μου τυχαῖως στὸ δρόμο καὶ με χάσασα.

Κάθησα κατόπιν στὸ τραπέζι καὶ ψευτοφάγα.

Προσημαίνον πὸς τρώω, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν ἔ-φαγα μπουκιά στὸ στόμα μου. Πασιπᾶνα στὸ φαγητὸ μου ἀφη-ρημένος καὶ τὸ μυαλὸ μου ταξίδευε, ταξίδευε...

Ὅταν σηκώθηκα ἀπ' τὸ τραπέζι, μπήκα στὸ δωμάτιό μου κ' ἔκρυψα τὸ πιστόλι ποὺ εἶχα ἀγοράσει.

Ἐτοίμα ἦσαν ἔτοιμα.

Μὰ ἐπιθυμία εἶχα ἀκόμα. Νὰ πάω, γιὰ στερνὴ φορὰ, καὶ νὰ προσευχηθῶ στὸν τάφο τῆς μητέρας μου καὶ τὸ ἔκαμα τὸ ἴδιο ἀπόγευμα.

Ὅταν ὁ πατέρας μου βγήκε νὰ πάη στὸ γραφεῖο του, ἔφυγα ἀμέσως κ' ἔγὼ ἀπ' τὸ σπῆτι. Πέρασα ἀπὸ ἕνα ἀνθοπωλεῖο, ἀγόρασα ἕνα μπουκέτο δροσερὰ λουλούδια, πῆρα ἕ-να ταξὶ καὶ τράβηξα γιὰ τὸ Νεκρο-ταφεῖο...

Ἦμουν θέβαιος πὸς αὐτὸ ποῦκανα, ἡ ψυχικὴ αὐτὴ ἐπικοινωνία μετὰ τὴ μη-τέρα μου, θὰ μ' ἀνακούφιζε καὶ θὰ μούδινε θάρρος...

Θάρρος ὅχι πιά γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὰ δάσανά της.

Θάρρος γιὰ τὸ θάνατο.

Τὸ Νεκροταφεῖο ἦταν σχεδὸν ἔρημο.

Ἐφτασα στὸν τάφο τῆς μητέρας μου, τοποθέτησα τὰ ἀνθὰ καὶ κατόπιν γονάτισα καὶ προσευχήθηκα ἀρκετὴ ὥρα.

—Μητέρα!... Μητέρα μου!... Σὺ ποὺ με βλέπεις ψηλά ἀπ' τὸν οὐρανὸ ὅπου βρίσκεσαι, σὺ μονάχα καταλα-βαίνεις τὸν μεγάλο μου πόνο... Ἡ ζωὴ μου πιά μοῦ εἶνε ἕνα βάρος. Τίποτα δὲν με τραβάει στὴ ζωὴ αὐτὴ ποὺ ἐλπίζα ὁστό-σο νὰ εὐτυχίσω... Ἀγάπησα... Κ' ἡ πρώτη μου ἀγάπη στάθηκε ἄτυχη κ' ἄδικη γιὰ τὸν πατέρα μου. Ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπῶ δὲν μοῦ ἀνήκει... Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα ἀπάνω της. Ἐλπίσα στὴν ἀρχὴ πὸς ὁ ἔρωτάς μου αὐτὸς θὰ τελείωνε ὅπως ὀνει-ρευόμουν. Μὰ δὲν ἀργησα νὰ δῶ τὴν ἀλήθεια, νὰ καταλάβω ποῖες ἦσαν ἡ ὑποχρεώσεις μου. Ἀγάπησα, μητερούλα, ἐκείνη ποὺ σ' ἀντικατέστησε στὸ σπῆτι. Δὲν λέω πὸς σ' ἀντικατέστησε καὶ στὴν καρδιά τοῦ πατέρα. Γιατὶ ποτέ δὲν σ' ἀγάπησε ὁ πα-τέρας μου. Ποτέ δὲν σ' εἶχε στὴν καρδιά του. Εἵμαι θέβαιος, μητέρα, πὸς δὲν εἶσαι λυπημένη γιὰ ἐλ' αὐτὰ ποὺ συνέβησαν. Ἡ γυναίκα ποὺ πῆρε τὴ θέσ σου εἶνε ἕνας ἄγγελος, σάν καὶ σένα, μητέρα. Εἶνε τόσο νέα καὶ τόσο καλὴ!... Μὰ, παρ' ὅθ αὐτὰ, ὁ πατέρας τῆς φέρθηκε σκληρὰ στὴν ἀρχὴ. Καὶ τὴν συμ-πάθησα καὶ τὴν ἀγάπησα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Μ' ἀγάπησε κ' αὐτὴ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Τὸ δνείρο μας ἦταν νὰ ἐνωθοῦμε. Μὰ ὁ πόθος μας αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐκπληρωθῇ. Γιατὶ ὁ πατέρας τῆς ἀγαπάει καὶ θέλει νὰ ἐξελιχθῇ ἀπέναντί της, γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔκαμε. Ἡ Φλώρα δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα γι' αὐτὸ. Μὰ μοιραῖα τὰ πράγματα θὰ καταλήξουν ἔτσι, ὅπως τὰ ποθεῖ ὁ πατέρας. Κι' ἐγὼ!... Ἐγὼ δὲν θέλω πιά νὰ ζήσω! Συγχώ-ρησέ με, μητέρα!... Παρακάλεσε τὸ Θεὸ γιὰ μένα. Παρακά-λεσε τὸν νὰ με λυπηθῇ καὶ νὰ με συγχωρήσῃ. Δὲν ἔχω δικαίω-

Εἶσα ἕνα ἀλλόκοτο ὄνειρο...

αἷμα τῆς καρδίας μου, ποῦθαμε πένθιμο τὸ λευκὸ μου φόρεμα, εἶνε μὴ προσειδοποίησις ποὺ μοῦ στέλνεται ἀπὸ πολὺ μακριά, ἀπ' τοὺς μακρινούς κόσμους τῶν ἀγαπημένων μας νεκρῶν. Ὅθ ἦμουν μοταταῖα εὐτυχισμένη, θὰ ἦμουν εὐχαριστημένη ἂν τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἐπραγματοποιεῖτο εἰς θάρος μου.

Ναί, Θεέ μου... Ρίξε ἀπάνω μου τὴν ὀργή σου. Στείλε μου κ' αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατο, ἀφοῦ με στερήσῃς ἀπὸ κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς...

Ὁ Λεάνδρος ἐξακολουθεῖ νὰ μ' ἀποφεύγει.

Ἐγὼ τόσες μέρες νὰ τὸν δῶ!...

Γιατὶ μ' ἀπαρνήθηκε ἔτσι ;

Τί κακὸ τοῦ ἔκανα ;

Ὁ καὶμός μου εἶνε πολὺ μεγάλος. Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα λῶ-νω. Ἐγὼ γίνε τὸ φάντασμα τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Ἡ καὶμένη ἡ μητέρα μου καταλαβαίνει τὸν πόνο μου καὶ προσπαθεῖ με κάθε τρόπο νὰ με διασκεδάσῃ. Μοῦ πρότεινε νὰ πάω νὰ μείνω στὴν ἐξοχή, νὰ ταξιδεύω...

Μὰ ὅχι. Δὲν ἔχω κουράγιο, δὲν ἔχω κέφι γιὰ τίποτε.

Ἐνα μόνον αἰσθημα με κατέχει ὁλοκληρῶς : Μισὸ τὸν Ἀρ-τέμη, τὸν μισὸ θανάσιμα, γιατί αὐτὸς μοῦ στερεῖ τὸ Λεάνδρε.

Ναί, εἵμαι σίγουρη γι' αὐτὸ. Ὁ Θεὸς ἡ μάλλον ὁ διάβολος ἔξ-ρει με ποῖο μέσον τὸν ἔχω ἀναγκάσει νὰ μ' ἀπαρνήθῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ "ΚΕΡΑΣΦΟΡΩΝ",

Η άφιξή μου στις όχθες του ποταμού Ν'Ζό. Τα τρομαχτικά πνεύματα του Γκουίλο. Η ανατριχιαστικές ιεροτελεστίες των ανθρωποφάγων. Η έκατο «γυναίκες» του λευκού μάγου. Τα έθιμα των Καννιβάλων. Η άπρεπαιχη «Γιορτή του Φεγγαριού», κτλ.

ΠΟΤΟΜΑ, ο Μαμαντού, ο μαύρος σωφέρ μου, έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου. Έμεινε απ' έξω κι' έπειτα με κύτταξε μ' ένα βλέμμα φοβισμένου σκύλου. Τα δόντια του χτυπούσαν κι' έτρεμε ολόκληρος από το φόβο του. Η νύχτα ήταν υπερβολικά ζεστή. Δεν κουνιόταν ούτε φύλλο. Και το δάσος με τα πυκνά φυλλώματά του, τις παράξενες φωνές των πουλιών του και τα μουγκρητά των θηρίων του, έμοιαζε σαν πραγματική κόλαση. Είχαμε φτάσει στις όχθες του ποταμού Ν' Ζό. Τεράστιες φοινικές ύψωναν τους κορμούς τους στον ορίζοντα κι' ένα μαγικό φεγγάρι έπαιζε με τα φυλλώματά τους.

—Τί έχεις, Μαμαντού; τόν ρώτησα περίεργος.

Ο μαύρος υπηρέτης μου έφερε το χέρι του στο κεφάλι του, δείχνοντας την τέλεια υποταγή του στις διαταγές μου, μά δεν μίλησε.

—Γιατί δεν ανεβαίνεις στ' αυτοκίνητο; του είπα.

—Ο κύριος είνε γενναίος... Ο κύριος έχει ύψος... Ο Μαμαντού όμως φοβάται, γιατί δεν είνε λευκός... Δεν μπορεί ν' ακολουθήση τ' άφεντικό του...

—Ωστε θά μ' αφήσης, Μαμαντού; του παραπονέθηκα.

Ο μαύρος άρχισε να κλαίη. Έπειτα φίλησε το χέρι μου και χάθηκε, τρέχοντας στο δάσος.

Άρχισα να βρίζω απ' το θυμό μου όλα τα κακά πνεύματα, που είχαν τρομοκρατήσει τον υπηρέτη μου και τον είχαν κάνει νά μ' εγκαταλείψη. Έπειτα, όταν μου πέρασαν τα νεύρα μου, σκέφτηκα πόσο διάστημα είχα να κάνω ως το πλησιέστερο χωριό. Δεν ήταν μακριά, γιατί άκουγόntonσαν οι μονότονοι ήχοι του τάν-τάν κι' η στριγγλιές των Ιθαγενών. Έτοιμαζόντουσαν να βάλω μπρός τη μηχανή του αυτοκινήτου, όταν διέκρινα μέσ' στο σκοτάδι μιά ανθρώπινη σκιά νά έρχεται πρὸς το μέρος μου. Ήταν μιά γυναίκα. Στη μέση της είχε δεμένο ένα περιδέραιο από κοχύλια του ποταμού και τα χείλη της ήταν χαραγμένα απαίσια, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της άμορφιάς της φυλής της. Στάθηκε άπότομα, τυφλωμένη από το φῶς των προβολέων, κι' έπειτα, βγάζοντας μιά σπαραχτική κραυγή τρόμου, εξαφανίστηκε πάλι μέσα στο παρθένο δάσος.

Κι' η μυστηριώδης σιωπή άπλώθηκε ξανά τριγύρω μου. Κατάλαβα ότι είχα πλησιάσει στο χωριό. Και για καλό και για κακό, έτοιμάσα το κυνηγετικό όπλο μου κι' έπειτα κύτταξα τον χάρτη του έξερευνητού θύσου. Βρισκόμουν κοντά στο Γκουίλο, στο περίφημο χωριό των ανθρωποφάγων, στα σύνορα της Λιμερίας. Ανατριχιάσα. Ίσως μόνο κατάλαβα πόσο τολημρό ήταν αυτό το ταξίδι: μου και πόσο δίκιο είχε ο υπηρέτης μου νά μ' εγκαταλείψη. Τώρα όμως δεν είχα πειρά καιρό για νά υποχωρήσω. Μόνος μου ξέν μπορούσα νά περάσω πάλι τ' αυτοκίνητό μου στην άλλη όχθη του Ν' Ζό κι' έπειτα άκουγόntonσαν πειά καθαρά τα κτυπήματα του τάν-τάν κι' η πολεμικές κραυγές των ανθρωποφάγων. Φαίνεται ότι έκείνη ή γυναίκα είχε γυρίσει πίσω στη φυλή της, είχε διηγηθή την άπρόοπτη συνάντησή μου κι' οι Ιθαγενείς έρχόντουσαν τώρα περίεργοι νά δούν το παράξενο θηρίο με τα μεγάλα μάτια, που παρουσιάσθηκε στο δάσος τους.

Πράγματι, έπειτ' από λίγα λεπτά της ώρας, απ' όλα τα σημεία του δάσους εξαύρωςαν κάτι παράξενα και τρομαχτικά τέρατα μ' ανατριχιαστικές μάσκες, με τεράστια κέρατα και τυλιγμένα με φύλλα φοινικιάς, που τους έκαναν να μοιάζουν σαν σκαντζόχοιροι. Ουρλιάζαν απαίσια και χτυπούσαν με δαιμονικό θόρυβο τα τάν-τάν, ενώ πίσω τους ακολουθούσαν όλοι οι Ιθαγενείς του χωριού, κρατώντας ρόπαλα και τόξα. Ήταν ένα μεγαλοπρεπές θέαμα, που θά το ζήλευε ο καλύτερος σκηνοθέτης φιλμ της ζούγκλας. Για

ν' ανακόψω την πολεμική όρμη αυτών των τρομαχτικών μάγων, άναψα όλους τους προβολείς τ' αυτοκινήτου μου κι' άρχισα νά κορνάρω αδιάκοπα με το ηλεκτρικό μου κλάεν. Και τότε συνέβη κάτι άπρόοπτο, που δεν μπορούσα νά φαντασθώ. Οι Ιθαγενείς έπαψαν άμέσως νά φωνάζουν και έπесαν μπρούμυτα στο χώμα. Μόνο ένας από τους μάγους πλησίασε άργά πρὸς το μέρος μου και σηκώνοντας το χέρι του πρὸς το φεγγάρι, μου φώναξε:

—Γκριότ;

Αναγκάστηκε νά έπαναλάβω αυτή την άκατάληπτη λέξη, που καθώς έμαθ' αργότερα, έσήμαινε «μάγος» και νά στολίσω το λαμό του, για νά δείξω ότι πήγαινα σαν φίλος, μ' ένα περιδέραιο από γυάλινες χάντρες. Ο παράξενος μάγος φάνηκε διίκανοποιήθηκε απ' αυτή τη χειρονομία μου. Γύρισε πίσω στους ανθρωποφάγους, τους μίλησε πολύ ώρα βάσταξαν αυτοί οι χοροί και τα ουρλιάσματα των ανθρωποφάγων. Ένοιωθα το κεφάλι μου σαν σθούρα από το θόρυβο. Τέλος, με τις πρώτες αχτίνες του ήλιου, οι Ιθαγενείς άποκαμωμένοι κυλίστηκαν καταγής, βγάζοντας άφρονές από το στόμα τους και τα τάν-τάν έπαψαν νά παίζουν. Η γιορτή για την ύποδοχή μου είχε τελειώσει. Τώρα έπρεπε νά φανώ κι' εγώ αντίξιος της έμπιστοσύνης τους.

Ανοιξα λοιπόν ένα κιθάτι, που είχα στ' αυτοκίνητο. Πήρα από μέσα μερικές ράβδους άλατιού και μερικά περιδέραια από ζωηρόχρωμες χάντρες, πλησίασα τον άρχηγό τους και του τα προσέφερα. Έκείνος έβγαλε ένα χαρούμενο γρυλλισμό πηθήκου, πέρασε τις χάντρες σ'ό λαμό του κι' άρχισε νά μασάη με λαμαργία τ' άλάτι που του έδωσα. Έπειτα ήρθε ή σειρά των μάγων και των πολεμιστών. Ένας-ένας με πλησίαζαν, έπαίρνοντας το δόρο τους, το έβαζαν πάνω στο κεφάλι τους κι' έφευγαν μ' έπίσημο ύφος.

Όταν τέλειωσε αυτή ή ιστορία, έτοιμαζόμουν νά ξεκουρασθώ, όταν είδα τους πολεμιστές νά ξαναγυρίζουν, κρατώντας καθένας τους από ένα νεαρό κορίτσι και νά τ' αφήνουν μπροστά στην καλύβα μου. Θυμήθηκα τότε ότι όλες ή άγριες φυλές όταν θέλουν νά περιποιηθούν έναν ξένο, του προσφέρουν τις γυναίκες τους ή τις κόρες τους για νά τον περιποιούνται. Τό ν' άρνηθή κανείς αυτή την προσφορά, είνε ή μεγαλύτερη προσβολή που μπορεί νά κάνει στους άγρίους και τιμωρείται πάντα με θάνατο.

Δέχτηκα λοιπόν όλες αυτές τις γυναίκες των ανθρωποφάγων, που είχαν σουθλαρά δόντια, βαμμένα πρόσωπα και κομματοποιημένα χείλη, για νά είνε άμορφες και άφοι ευχαρίστησα με νοήματα τον άρχηγό τους, έάπλωσα στην καλύβα μου νά κοιμηθώ. Η «γυναίκες» μου, είν ένδειξιν σεβασμού, είχαν εξαπλωθή έξω από την πόρτα κι' έμειναν άγρυπνες για νά με προφυλάν απ' τα πνεύματα του δάσους.

Όμολογώ ότι θά τρελλανόμουνα από τις προσπάθειές μου νά μαντέψω τη γλώσσα τους και νά τους δώσω νά καταλάβουν ποιός ήμουν, αν εύτυχως δεν άνεκλυπτα ότι ο βασιλιάς τους ήξερε καλά τη διάλεκτο των πολεμιστών Γκερέ, μιάς άλλης φυλής ανθρωποφάγων της Λιμερίας. Έτσι μπέρεσα νά συνειννοηθώ μαζί του και νά μάθω τά παράδοξα έθιμα αυτών των καννιβάλων, που ζούσαν στις

Μάγοι της φυλής των «Κερασφόρων», με την παράξη άμορφή τους.

όχθες του ποταμού Ν' Ζό.

Η φυλή του ήταν μιά από τις πιο άρχαίες και τις πιο πολεμικές κι' εξακολουθούσε νά διατηρή τά πατροπαράδοτα έθιμά της: Έτρωγαν δηλαδή τους πεθαμένους συγγενείς τους για νά μη τους φάνε τα θηρία, παρέδιδαν στους μάγους τις άπιστες γυναίκες τους για νά τις κάψουν ζωντανές κι' έτρωγαν την καρδιά και το μυαλό των πολεμιστών, όταν σκοτωνόντουσαν στη μάχη, για ν' άποκηρύσουν τη δύναμη και την φρόνησή τους!

Ός μόνη θεοτήτά τους λατρεύουν μιά τίγρι, που την έχουν κλεισμένη σ' ένα κλουβί, που μοιάζει περισσότερο με νάο και στην όποια προσφέρουν ανθρωποθυσίες.

Ένοιείται ότι αυτές ή ιεροτελεστίες γίνονται με άπόλυτη μυστικότητα, γιατί ή άρχής της Λιμερίας τους καταδιώκουν και τους κρεμούν για παραδειγματισμό!

Το άλλο βράδυ, καινούργια πάλι γιορτή πρὸς τιμή μου στην πλατεία του Γκουίλο. Οι μάγοι της φυλής των Κερασφόρων θά επεδείκνουν όλη την τέχνη τους και τις καταπληκτικές μαγειρίες τους. Και, με την αλήθεια, ακόμη δεν μπορώ νά φαντασθώ αν άνεیرهύοιαν ή αν όσα είχα δει εκείνη τη νύχτα ήσαν πραγματικά. Έχω διαβάσει πολλά βιβλία έξερευνητών, που μιλάν για τη Μαύρη Μαγεία και για τά διάφορα πειράματα των μάγων, αλλά πάντα άμφέβαλα ότι μπορούσαν δι' αυτά νά πραγματοποιηθούν. Ωστόσο, σήμερα μπορώ νά σάς πω ότι είνε τόσο τρομεροί αυτοί οι μάγοι, ώστε έχουν την ικανότητα ν' άποκεφαλίζουν έναν άνθρωπο, να του ξανατοποθετούν πάλι το κεφάλι στη θέση του και νά τον κάνουν νά ζωντανεύη! Είνε οι μεγαλύτεροί κι' οι πιο έξέτεροι ταχυδακτυλουργοί. Η παραμυθία μου στο Γκουίλο ήταν γεμάτη από παρόμοιες εκπλήξεις και μυστηριώδεις ιεροτελεστίες και θ' άργούσα νά έφευγα απ' αυτή τη φυλή των ανθρωποφάγων, αν δεν παρουσιάζονταν μιά μέρα ο Μαμαντού, ο υπηρέτης μου. Έφερνε μαζί του έναν δόκτορα λόγω στρατιωτών! Καθώς μου έξήγησε ο άξιωματικός, ο μαύρος σωφέρ μου είχε τρέξει ως τον πλησιέστερο καταυλισμό και τους είχε διηγηθή ότι με είχαν συλλάβει οι ανθρωποφάγοι και με κρατούσαν αιχμάλωτο ως την «Γιορτή του Φεγγαριού», όποτε θά με θυσίαζαν στους θεούς τους. Ήρθαν λοιπόν στο Γκουίλο για νά μ' έλευθερώσουν.

Ευχαρίστησα τον άξιωματικό και τους στρατιώτες γι' αυτή την προθυμία τους κι' άναγκάστηκα νά τους άκολουθήσω. Η αλήθεια είνε ότι είχ' άρχισει νά φοβάμαι τους παράξενους φίλους μου και τις έκατο «γυναίκες» μου, που κάθε πρωί τρώχζαν τά δόντια τους για νά φαίνονται άφάει! Είχ' άκούσει κι' εγώ ένα σωρό τρομαχτικά πράγματα γι' αυτή τη «Γιορτή του Φεγγαριού» και τις ανθρωποθυσίες της. Η «φυλή των Κερασφόρων», δηλαδή σέ κάθε χόσι φεγγαριού, θυσίαζε όλους τους έχθρους της κι' έκανε ένα πλήθος καννιβαλικών δείπνων, σύμφωνα με τ' άποτρόπαια έθιμά της. Κι' αυτός ήταν ο λόγος που έφυγα από τους ανθρωποφάγους, πριν ν' άρχίσουν νά βαρυνόνται τη φιλία μου και πριν κάνουν την σκέψη ότι θά ήμουν νοστιμότερος... ψήφός!

Η φυλή των Κερασφόρων είνε ή μόνη που εξακολουθεί νά μη φοβάται τις τιμωρίες των Ευρωπαίων και νά παραμένει πιστή στους άστυρούς νόμους της και σ'α καννιβαλικά έθιμά της.

ΟΥ'ΙΛΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΖΩΟΚΛΕΠΤΟΥ

Από έπαρχιακήν έφημερίδα αντιγράφουμε, λέξι πρὸς λέξι, την κατωτέρω είδηση:

—Είς μάτην μερικοί «νοικοκυρέοι» άνεξήτουν τους πρό ήμερων άπολεσθέντας γαϊδάρους των. Αίφνης εν τη αγορά παρουσιάζεται κήρυξ, άναγγέλλων την άνεیرهυσιν των άπολεσθέντων αυτών τετραπόδων παρά του «Αργυρίου Παπαδήμα, όστις και άπέδωσε εις τους κυρίους των αυτών, εισπράξας συγχρόνως και τά καθιερωμένα «βρετικία» δι' ένα έκαστον γαϊδάρον. Η Άστυνομία, μωρισθείσα το πράγμα, άπεκάλυψεν ότι ο Παπαδήμας έκλεπτε συστηματικώς τά ζῶα, παρουσιάζόμενος κατόπιν ως δήθεν εύρέτης των.

Ίδου ζωοκλέπτης εύφνης, τιμών το έπάγγελμά του!

Και ίδου κλαπέντες, άφελέστεροι των κλαπέντων γαϊδάρων των!...

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο περίφημος Γάλλος άστρονόμος Φλαμπαριόν είχε γοητεύσει τόσο πολύ—αν και περασμένος στα χρόνια—μιά όραιωτάτη Γαλλίδα κόμισσα, όστε αυτή του όρκίστηκε μιά μέρα πως δεν θά τον ξεχούσει...αν τύχαμε νά πεθάνη πριν απ' αυτόν.

Πραγματικά, μερικά χρόνια κατόπιν, ο Φλαμπαριόν έλαβε το άνώλουτο γράμμα:

«Κύριε, έκπληρώνοντας την τελευταία έπιθυμία της γυναίκας, ή όποία σάς άγαπούσε μ' ένα παράξενο τρόπο, σάς στέλνω το δέρμα των όμων της, το όποιον τόσον θαυμάζατε κάτω από το φῶς των άστεριών, για νά ντύσετε μ' αυτό ένα από τά καλύτερα βιβλία σας.

Ο Γκατρός της Κομήσης»

Και ο Φλαμπαριόν άνέθεσε σ' έναν καλλιτέχνη βυρσοδέψη νά κατεργασθή το δέρμα και νά ντύση μ' αυτό ένα αντίτυπο του βιβλίου του «Η Γη και ο Ουρανός».

Ίδου και μερικά τέρατα μνήμης:

Ο Μυθριδάτης, βασιλεύς του Πόντου και της Βιθυνίας, μίλουσε εύχερόστατα τις 23 διαλέκτους, που μιλούntonσαν στο βασιλείο του.

Ο Χαριμίδης είχε άποστηθίσει όλα τά βιβλία, τά όποια ύπήρχαν στην πλουσιώτατη βιβλιοθήκη του.

Ο Άγιος Άντώνιος είχε άποστηθίσει ολόκληρη τη Βίβλο.

Ο Άγιος Γερώνυμος μίλουσε κι' έγραφε την Έβραϊκή, την Χαλδαϊκή, την Έλληνική, την Περσική, την Άραβική και την Λατινική γλώσσα.

Ο Κινάις, ο άπεσταλμένος του Πύρρου στη Ρώμη, την έκαμένη της άφίσεώς του σ' αυτήν, ήξερε καλά όλα τά δνάματα των Ρωμαίων γεροντιστών και πατριών.

Κάποιος Άγγλος στατιστικός ζήτησε από 95 κοπέλλες, ήλικίας 15—17 χρόνων, νά του πούν ειλικρινώς γιατί θέλουν νά παντρευθούν.

Πέντε λοιπόν απ' αυτές άποκρίθηκαν ότι θέλουν νά παντρευθούν για νά είνε περισσότερο ελεύθερες, δέκα για νά διασκεδάσουν περισσότερο, πέντε για νά ταξιδέψουν, έπτά για νά έχουν ιδιαίτερο σπίτι, 61 δεν μπόρεσαν νά άρίσουν άκριδώς γιατί θέλουν νά παντρευθούν, 4 έδήλωσαν ότι έπιθυμούν νά βρεμολώσουν μιά οικογένεια και τρεις για νά πάρουν...διαζύγιο!

«Στην Άγορά άρκυτή κίνησι. Το βωδινό δρχ. 2.20 ή όκά, το άρνι 2.00, το μοσχάρι 2.60, το Γερμανικό μοσχάρι 3.60, το τραγόπουλο 1.60.

Ψάρια άφθονα. Μπαρμπούνια δρχ. 5, φαγγυριά 2.50, αστακοί ζωντανοί 2.80, λιβρίνια 2, γλώσσες 1.80, μπριέτες Φαλήρου 1—1.20, γόπες 2—2.40, κεφάλαι 2.40, χταπόδια 1.40 και καλαμαράκια 3 δρχ. την όκά.

Από γαλοπούλες έλλειψια. Οι γάλοι 10 δραχμές ο ένας. Η όρνιθες 2 δρχ. ή μία.

Οι λαγοί 5 δραχμές!...

Παρασκευασθε: Προσεται—άγαπτοι άναγνώσαι—για τιμές του παλιού καλού καιρού, που τις προσέφερε από μιά έφημερίδα της 20ής Σεβρουαρίου του 1900.

Ο Κάιζερ είχε στο βρεστάρν του 162 στρατιωτικές και ναυτικές σφαίρες, διαφορετική τη μιά από την άλλη. Είχε επίσης 12 σφαίρες επιτίμου διδάκτορος, διάφορων Πανεπιστημίων της Εύρώπης και 15 σφαίρες άσχηγού ή άνωτέρου τίτλου των τριάντων παρασημών.

Αλλ' έκτός αυτών, είχε κι' άλλες 35 σφαίρες, τις περισσότερες Μεσαιωνικές, που άντιστοιχούσαν με τους οικογενειακούς του τίτλους μαρκισίου, κόμητος κτλ. Συνολικώς είχε 225 σφαίρες, αλλά δεν τού έπρεσαν, φαίνεται, γιατί φόρεσε καποτε τη σφαίρη του...Καρολίνα...και τά σιδερένιο στέμμα του!...

Πρό έτών, στο Μπαμινγκου της Βύρτεμβουργ, ένα παιδί 6 χρόνων παίζοντας μ' ένα ζωντι άπείτα, έβαλε φωτιά κι' έκαψε 73 σπίτια. Στην άνάγκη ο μικρός έπείσθη κατέβει ότι δοξάσας βεβαίως ότι χάρι από το «μεγαλοπρεπές» θέαμα της φωτιάς κι' ότι σέ πρώτη ευκαρία έθαίκαγε όλα τά Μπαμινγκου!... Σωστός Νέρον!...

Σ' ένα Ίταλικο Ιστορικόμιο ο θρηοομαστής του λίγο έλειψε νά καταβροχθισθή τελευταία από μιά τίγρη. Βασίληκε δέ χωρίς στην έπέμβαση του χωματέρη, ο όποιος ήταν φίλος της τίγρης.

Ο θρηοομαστής είχε μνη μέσα στο κλουβί της τίγρης, ή όποια ενώ προσοχόνταν πως κοιμόταν, όμοιος άξαρνα έναντιον του. Ο άνθρας τάχασε, αλλά ο σκινόδς του χωματέρη πεταχτηκε άναμεσα σ' αυτόν και στην τίγρη κι' αυτή υπέκυψε και ξανακάθισε στη θέση της. Δεν είνε περίεργο; Φιλία μεταξύ θηρίων!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

Ζ'

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΕΡΕΥΝΗΣ ΜΑΣ.—Ο ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ. ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ, ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΝΑ ΤΟΥΣ ΓΟΗΤΕΥΣΟΥΝ Η ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΕΙΡΗΝΕΣ !... ΚΑΛΟΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ, ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΛΕΙΨΟΥΝ Η ΠΕΘΕΡΕΣ. — ΚΑΛΟΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΟΙ...ΒΛΑΚΕΣ ! — ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΑΥΤΟΙ — ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ. — ΓΟΥΣΤΑ, ΟΡΕΞΕΙΣ, ΚΑΠΡΙΤΣΙΑ, ΟΝΕΙΡΑ, κλπ. κλπ.

Ίδου και σήμερα συνέχεια των απαντήσεων των αγαπητών αναγνωστών μας στο ερώτημα του «Μπουκέτου» περί του ΙΔΑΝΙΚΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ. Όπως και σε προηγούμενο φύλλο εγράψαμε, ποτέ ερευνητική και εφημερίδα άσχημη, δεν πέτυχε τόσο. Βοηθά επιστολών ηφουδιστα στο Γραφείο μας. Όλες ή Έλληνίδες, εν συναγερμώ, έσπευσαν να στείλουν τις απαντήσεις των προθύμων, και ή περισσότερες μάλλον—αυτό είναι το σπουδαίο—χωρίς να κρύβονται υπό ψευδώνυμο, με το ίδιο το όνοματεπώνυμό τους.

Χίλια ευγε στις προσδεδειγμένες Έλληνίδες κόρες !...

Η Δις «ΚΑΠΟΙΑ ΝΕΑ» (Σατυρόν 1, Αθήνα), μας γράφει :
«Ως ιδανικόν τύπον συζύγου θεωρώ εκείνον τόν οποίον «άγαπάς». Γάμον δέ θεωρώ ευτυχίαν τόν εξ άγνης αγάπης, διότι τότε έχεις κοντά σου τόν μόνον άνθρωπον πού αγάπησες ή σως και περισσότερον από τόν έαυτόν σου. Τόν κρατάς στην άγκαλιά σου, τόν έχεις δικό σου, κατά δικό σου, και μοιράζεσαι μαζί του τις χαρές σου και τις λύπες σου και δεν φοβάσαι μήπως σου τόν πάρει παρά μόνο τόν άσπλαγχνό χέρι τού Χάρου, πού δέν λυπάται κανέναν.

Η Δις ΔΟΥΛΟΥ ΖΗΣΟΠΟΥΛΟΥ (Κων)πολς), απαντά :
«Ο ιδεώδης σύζυγος δι' έμέ είναι ο άνδρας πού θα με καταστήσει ευτυχισμένη υπό όλους τας απόψεις. Θέλω τόν άνδρα με χαρακτήρα σταθερό, να αγαπά τα σπόρ, να είναι μάλλον άσχημος, αλλά συμπαθητικός, να γνωρίζει καλά τη ζωή και να έχη την σύζυγόν του ως σύντροφο τού βίου του και να την εκτιμά. Αυτός ο άνδρας είναι ο ιδανικός σύζυγος, κατά την γνώμην μου, και θα καταστήσει και τόν γάμο μου ευτυχισμένον.

Η Δις ΘΕΩΝΗ ΔΙΑΠΙΔΟΥ (Πάτρα), μας γράφει :
«Αγαπητό «Μπουκετάκι» μου. «Όλοι οι σύζυγοι είναι ιδανικοί. Αρκεί... άρκεί να μην υπάρχει πεθερά ! Πώς ; Δέν έχω δική, ή καθεμιά σου»
Θεώνη Διαπίδου

Η Δις ΕΥΣΤΡΑΤΙΑ ΜΑΝΕΔΗ (Κων)πολς), μας γράφει :
«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Φαντάζομαι τόν άνδρα τόν όνειρων μου ως έξης : Από τη στιγμή πού θα συνδέση τόν μέλλον του, την ευτυχίαν και τας τύχας του με την κόρην πού τού προώρισε ή μοίρα, σφυροκοπώντας ακούραστα την ευτυχίαν της συζύγου του, να προσπαθήσει να χαρίσει την γαλήνην και τόν αύθρομιο χαμόγελο στην οικογενειακή του εστία. «Όσον άφορά τόν τύπον «Δόν Ζουάν» και τόν έρωτευμένο, τούς σκέπτομαι κατά δεύτερον λόγον, διότι και υπέρνω της μεγαλύτερας αγάπης στέκουν επιθλητικά τα προς την οικογενειακήν καθήκοντα. Για κάθε λογικό κορίτσι ιδού, κατά την γνώμην μου, ο τύπος τού ιδανικού συζύγου.

Μετά βαθυτάτης υπολήψεως, ταπεινή δουμάστριά σου.
Εύστρατία Μανέδη

Η Δις ΜΑΡΙΑ ΣΚΟΥΛΑΚΗ (Χανιά Κοήτης), μας γράφει :
«Αγαπημένο «Μπουκέτο», Δέν μπόρεσα ν' αντίσταθώ στον πειρασμό να λάθω κι' εγώ μέρος στον διαγωνισμό,

*Αγάπη !... *Αγάπη !... *Αγάπη !...

πού τόσο πετυχημένα προεκήρυξες, αν και φοβόμυαι πώς θα έχω πολύ λίγους οπαδούς... Και έρχομαι άμέσως στην πρώτη ερώτησι : «Ποιος είναι ο ιδεώδης σύζυγος ;» Πρώτα - πρώτα, άς πάρω την εξωτερική εμφάνισι. Πολύ ώραιος, ; Άλλοθινά όχι ! Σας όμολογώ πώς ή καρδιά μου δέν θα είναι διόλου ήσυχη, όταν θα βλέπω τις διάφορες σειρήνες να τόν κυττάζουν με...άρπακτικές διαθέσεις ! Ο άνδρας είναι πολλές φορές άνίκανος ν' αντισταθή στη γοητεία τους και τόν μαγνέτιο της ζήλειας όλοι γνωρίζουν πόσο είναι άνυπόφορο και για τούς δυό... Άλλά ή ψυχή, έκ φύσεως, άποστρέφεται κάθε τι μη άρμονικόν. Μακρύνει οι όμορφοι, λοιπόν ! Με φτάνει να είναι ύγιης, μέτριος στο άνάστημα, γλυκός στη φυσιογνωμία και με την σπιθαμή της εξυπνάδας στα μάτια. Άς σημειώθι πώς αυτό είναι συνήθως προνόμιο τών μαύρων ματιών—πρός μη κακοφανισμό τών άλλων. Γενικώς προτιμώ τούς μελαχροινούς, γιατί είναι πιο φιλογεροί. Θέλω να έχη θέλησι άνώτερη από τη δική μου, να είναι ευγενής, τρυφερός και φίλος της εργασίας. Κυρίως όμως θέλω να μ' αγαπά πολύ. Φτάσαμε στο...έπικίνδυνον σημείο... Στην αγάπη ! «Ω ! Σ' αυτήν στηρίζω άπόλυτα τη δεύτερη ερώτησι «Ο πού ευτυχισμένος γάμος είναι εκείνος πού έχει για θεμέλια άκλόνητα την άμοιβαία έμπιστοσύνη, εκτίμησι και αγάπη. «Όσο για χρήματα, φτάνουν όσα χρειάζονται για μία σχετικά άνετη ζωή, πού τα εξασφαλίζει κάθε τιμία εργασία. Υπάρχει τίποτε γλυκύτερο από μία όνειρεμένη φωλίτσα, πάντα νοικοκυρεμένη, πού στεγάζει ένα αγαπημένο ζευγαράκι ; Υπάρχει τίποτε πιο θείο από τόν φωτεινό χαμόγελο ενός άγγελουδιού, τού πρώτου παιδιού τούς ; Υπάρχει άλλη Ιερώτερη χαρά από κείνη πού δοκιμάζει ο σύζυγος από ένα τρυφερό χάδι κι' ένα στοργικό φιλή στο μέτωπο, όταν, κουρασμένος, γυρίζει από την εργασία του, σαν βραβείο για τόν σκληρό άγώνα της ζωής, πού βγαίνει νικήτης ; «Όχι ! Μόνο σ' αυτήν την άτμόσφαιρα της εργασίας και της όμόνοιας ή ευτυχία άπλώνει τις λευκές φτερούγες της...» «Όταν όμως τα βρίσκουν όλα έτοιμα, δέν δοκιμάζουν την άγνη χαρά τού ότι κάτι κατέκτησαν ακόμη, κάτι κι' αυτό έδημιούργησαν καινούριο. Γι' αυτό, μη φαντασθήτε, μην πιστέψετε ποτέ πώς ή ευτυχία στο γάμο είναι μόνον τα χρήματα. Γιατί όταν θα δοκιμάσουμε όλες τις απολαύσεις, πού μας προσφέρουν — πάντα εφήμερες — και έρθει ο κόρος, θα νοιώσουμε την ψυχή μας τόσο βαρεία, τόσο άπεραντα κενή... Και τότε, γεμάτοι άπογοήτευσι, θ' αναρωτηθούμε θλιμμένα : «Αυτό ήταν όλο ; Αυτό είναι ή ζωή ;»... Γι' αυτό, στο γάμο πρέπει να θέσουμε κάποιο σκοπό και γι' αυτόν ν' αγωνισθούμε. Κι' όταν τόν χύνει, πού σκορπεί ο χρόνος, άσπρίσουν τόν κεφάλι κι' άλλοι θα συνεχίζουν τόν έργο μας, θα μπορούσαμε να πούμε πώς εκτελέσαμε και μες τόν προορισμό μας στη ζωή. Κι' άκόμα πώς πολλές φορές λικνιστήκαμε άπολά στην άγκαλιά της γλυκειάς, όνειρεμένης νεράιδας, της Ευτυχίας...
Μαρία Σκουλάκη

Η Δις ΚΑΙΤΗ ΔΟΥΛΗΓΕΡΗ (Δαμόφως 85), μας γράφει :
«Αγαπητό μου «Μπουκέτο», Είναι πολύ δύσκολο να εδρ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΧΟΝΤΡΩΝ

ΤΑ ΚΟΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΧΟΥΣ, ΤΑ ΒΑΖΑΝΑ ΤΩΝ ΧΟΝΤΡΩΝ

Ο χοντρός επιβίβησε τού λεωφορείου. Πώς έφραξε την πόρτα. Τί τραβούν οι δυστυχισμένοι χοντρεί. Στο βαγόνι τών άποσκευών. Μία δίκη εξ αιτίας τού πάχους.

Το παρακάτω κομικοτραγικό έπεισόδιο συνέβη τελευταία σε μία πόλη της Άγγλιας :

Ένώ ένα λεωφορείο αυτόκίνητο ξεκινούσε, γεμάτο επιβάτες, για τόν σιδηροδρομικό σταθμό, έκανε την εμφάνισι του, στά σκαλοπάτια ενός γειτονικού ξενοδοχείου, ένας υπερβολικά παχύς κύριος, ο όποιος άρχισε να τρέχει προς τόν αυτόκίνητο. Τό πρόφτασε σε λίγο και με τη βοήθεια τών δύο θυρωρών τού ξενοδοχείου, οι όποιοι τόν έσπρωξαν μ' όλη τους τη δύναμη, κατόρθωσε να μπη μέσα. Μά όταν σε λίγο τόν λεωφορείο έφτασε στο σταθμό, ο παχύς κύριος τού κάλον προσάπτησε να κατέβη. Ο τεράστιος όγκος τού σώματός του δέν περνούσε με κανένα τρόπο από την πόρτα. Τό πιο άσχημο δέ ήταν, ότι ο χοντρός είχε...φρακάρει, και ούτε μέσα πήγαινε ούτε έξω, έμποδίζοντας έτσι την έξοδο τών άλλων επιβατών. Με άπότομα τότε σπρωξίματα, συνοδευόμενα από βλαστήμιες — τού τράινο σφύριζε έντονα μετάξυ, έτοιμο ν' άναχωρήσει — οι άποκλεισμένοι επιβάτες δοκίμασαν να μετακινήσουν τόν χοντράν από φράγμα, πού φράγγει και ξεφράγγει σαν φάλανα. Όλες τούς όμως ή προσπάθειες πήγαναν χαμένες και έπεδύνοναν τη θέσι τού διατυχημένου χοντρού. Έπιτέλους, έβαλαν τις φωνές κι' έφτασαν...έπακουσιες άπ' τόν σταθμό. Έκαστολόησε τότε μία άπεγνωσμένη ροιούλκισις τού κήτους, από μέσα και άπ' έξω, και στο τέλος ο χοντρός σωριάστηκε με πάταγο κάτω στο δρόμο, τη στιγμή άκριβώς πού ξεκινούσε τόν τράινο.

Τό τί επακολούθησε εις βάρος τού άτυχου χοντρού, δέν περιγράφεται. Έκτός τών άλλων, οι επιβάτες τού λεωφορείου τού ζητούσαν και άποζημίωσι, για τόν γάμο τού τράινο.

Έδώ κι' έξη χρόνια, στο Κορνέλ-λε-Βαλουά, έναν σιδηροδρομικό σταθμό έξω άπ' τόν Παρίσι, ένας πολύ άσχημος κροστώλης, ο όποιος είχε βγάλει εισιτήριο για τόν Γκρέν, θέλησε να μπη σ' ένα βαγόνι της τρίτης θέσεως. Μά επειδή ο όγκος του δέν χωρούσε να περάσει από την πόρτα, ή άνάστη έκείν ο σιδηροδρομικός υπάλληλος, οι όποιοι τόν μόνον πού μπόρεσαν να τόν κάνουν, ήταν να τόν πιάσουν τόν...από στο βαγόνι ! Φυσικά, ήταν άδύνατον να ταξιδέψει άπ' τη θέσι πού βρισκόταν ο άτυχός κροστώλης, και δοκίμασε να ξεπετάξει, βοηθούμενος κι' άπ' όλο τόν κόσμο, πού είχε τρέξει στο μεταξύ. Έτσι, στο τέλος, βρέθηκε ακουδής...

Ένας άλλος αυτοπαθής τού ενός άδιστάχτου περιοδεύον πλαισί, είχε λίστες τού πρόβλημά των ταξιδιών κατά τόν πιο ύψιλο και πρακτικό τρόπο : «Όσας έπισκεπτο να ταξιδέψω, συγγράφω, έβγαίνω μία φωτοτυπική και πήγαινε κατευθείαν στο βαγόνι τών άποσκευών.

Στό Λονδίνο, εδώ και λίγα χρόνια, ένας δυστυχής χοντρός παρουνίστηκε μία μέρα στο γκισσά ενός σιδηροδρομικού σταθμού και ζήτησε ένα εισιτήριο. Ο υπάλληλος όμως άσχημης με τού δόση εισιτήριο, με τήν διακαλοία ότι ή πόρτα τών βαγόνων δέν ήταν στα μέτρα του. Έντομεταξύ τού τράινο ξεκίνησε και ο ταξιδιώτης αυτός έμεινε στην Έπαρεία. Δυστυχώς όμως διασώθηκε έρήμην κι' έχασε τη δίκη, γιατί την ώρα πού θέλησε να βγί από τόν τσί, όταν έφτασε έξω από τόν διασώστη, ...φρακάρωσε στην πόρτα και έπειδή τόν κορόιδευε ο κόμος πού μαζεύτηκε, διάταξε τόν σωστό να τόν γυρίσει σπίτι του.

Άλλη μία φορά, σε μία μικρά πόλη πολιτιστικής στη Νέα Υόρκη, ένας χοντρός έντοκος έλασε της χρονιάς τού για τόν λόγο ότι είχε άποκλείσει με τόν όγκο τού σώματός του τήν έξοδο τών διακαλούμετων έντοκων. Έπιτέλους, μ' ένα ομαδικό σπρωξίμο, τόν μετάναν κάτω, τόν ποδοπάτησαν και τόν άρπασαν ανίστατο, ως όταν τόν μάζεψαν έπειτα από λίγη ώρα οι πυροσβέστες.

Η Δις ΜΑΙΡΗ Β. («Άργος»), μας γράφει, όρθά, κοφτά και σα-ζουφάτα κι' έξω τού έγκυος τών δόδων της, οι όποιοι άσφαλώς θα είναι πολύ άζημιοί :

Άπαντό προς τόν αγαπητό μου «Μπουκέτο», επί τού τεθέντος εις τας άναγνωστρίτσας τού ερωτήματος για τόν ζητήμα τού γάμου. Άλήθεια, μέχρι τούδε δέν έσκέφτην ποιος τέλος πάντας άνδρας θα είναι ο ιδανικός σύζυγος για μένα. Πώς θα πληρή όλα τα γούστα μου. Εάν με ρωτούσε κανείς άλλος, θα έδισαζα να τού φανερώσω τας ιδέας μου, όσον άφορά τόν συζυγικό ζήτημα, γιατί γνωρίζω έκ τών προτέρων ότι θα έδωκονε τά χείλη του από τόν κακό του. Τώρα όμως αλλάζει τόν πράγμα. Λοιπόν, άφού τόν έπαυμαι τόν αγαπητό μου «Μπουκέτο», τού άπαντώ : «Ο άνδρας πού θα με κάνει ευτυχισμένη και θα γίνη συγχρόνως ευτυχής κι' αυτός — γιατί πρέπει να έξερε ότι τα περισσότερα κλειδιά της ευτυχίας τού συζύγου τα κρατά εις τα χεράκια της ή σύζυγος του, γεγονός διά τόν ό-ποιον πρέπει να υπερηφανευόμθα μες οι όηλικόι...άνθρωποι — ο άνδρας λοιπόν αυτός πρέπει να έχη όλα τα κάτωθι προτερήματα και ... έλαττώματα : Να είναι κατά πρώτον όλίγον μωψ, ως προς τήν εξυπνάδα, τούτέστιν να έχη τιμητική λι-γάκι από τη βλακεία, για να μη βλέπη στο κάτω - κάτω και τα άκάφορα ιδιαιτερά μου, τά... ποικίλλουν τόν συζυγικόν μου βίον. Έπειτα πρέπει να είναι ό-λίγον άποκρουστικός εις τις γυναίκες, να ζή πλουσιοπαρόχως, να τόν οδηγώ έγώ εις τόν συζυγικόν δρόμον και όχι εκείνος έμένα, τού όποιου προϋποθέσις είναι ή πλήρης ύποταγη τού εις τήν θέλησιν μου, «ώσπερ...άκακον άρνίον» !... «Όλα τά άνω-τέρω είναι τα κέντρα, περίε τών όποιων περιστρέφονται και αι έξης μου απαιτήσεις, άποτελού-σα, τήν πον τινά, τας περιφε-ρείας — προς Θεού, δέν είμαι μαθηματικός — τών κύκλων τούτων : Να είναι γενναιόδωρος, περιποιητικός σε μένα, να μην είναι ζηλότυπος και τόν σπου-δαίωτερον, να μη μου λή ποτέ όχι !... Τώρα θέλετε και τόν γιατί έπιθυμώ και άπαιτώ τόν τρυφερόν μου ήμισυ να είναι έτσι ; Μά νομίζω είναι εύκολο να τόν καταλάβετε. Διότι έτσι θα ζήσω, έγώ τουλάχιστον, ευτυχισμένη και θα άποφευχθί τόν να παίζουμε τις της ήμερας τόν γνωστό βιολι τών...άγα-πημένων (;) συζύγων. «Όλα τά άνωτέρω άποτελούν, δυστυ-χώς, την καθαράν αλήθειαν. Και τώρα, άραγε, μπορώ να περιμένο συγχρητήρια από τας άπογόνους της Εύας ; ;...
Μαίρη Β.

Η Δις ΖΗΝΟΒΙΑ ΜΑΚΡΗ (Πειραιεύς), μας γράφει :
«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δέν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. Τούς ιδανικούς συζύγους τούς σφυρηλατούν τέτοιους και καλύτερους ή γυναίκες τους. «Όλα τά άλλα είναι έλαφρά φιλολογία. Δηλαδή : Καλή σύζυγος — καλός σύζυγος. Σύζυγος διεφθαρμένη και κακή — σύζυγος βάνουσος και έκδικητικός. Τίποτε άλλο πέραν αυτού.

Παρακαλούμεν επίσης τας αγαπητάς άναγνω-στρίτσας μας όπως άπαντούν σαφώς, όχι πολύ έκτε-νώς, και όπως καθαρουργάρον. Τέλος, τας παρ-καλούμεν όπως σημειώνουν στη γωνία τού φακέ-λου της άπαντήσεως των τη λέξι «ΚΑΜΠΑΝΙΑ».

Η Δις ΖΗΝΟΒΙΑ ΜΑΚΡΗ (Πειραιεύς), μας γράφει :
«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δέν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. Τούς ιδανικούς συζύγους τούς σφυρηλατούν τέτοιους και καλύτερους ή γυναίκες τους. «Όλα τά άλλα είναι έλαφρά φιλολογία. Δηλαδή : Καλή σύζυγος — καλός σύζυγος. Σύζυγος διεφθαρμένη και κακή — σύζυγος βάνουσος και έκδικητικός. Τίποτε άλλο πέραν αυτού.

Η Δις ΖΗΝΟΒΙΑ ΜΑΚΡΗ (Πειραιεύς), μας γράφει :
«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δέν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. Τούς ιδανικούς συζύγους τούς σφυρηλατούν τέτοιους και καλύτερους ή γυναίκες τους. «Όλα τά άλλα είναι έλαφρά φιλολογία. Δηλαδή : Καλή σύζυγος — καλός σύζυγος. Σύζυγος διεφθαρμένη και κακή — σύζυγος βάνουσος και έκδικητικός. Τίποτε άλλο πέραν αυτού.

Η Δις ΖΗΝΟΒΙΑ ΜΑΚΡΗ (Πειραιεύς), μας γράφει :
«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δέν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. Τούς ιδανικούς συζύγους τούς σφυρηλατούν τέτοιους και καλύτερους ή γυναίκες τους. «Όλα τά άλλα είναι έλαφρά φιλολογία. Δηλαδή : Καλή σύζυγος — καλός σύζυγος. Σύζυγος διεφθαρμένη και κακή — σύζυγος βάνουσος και έκδικητικός. Τίποτε άλλο πέραν αυτού.

Η Δις ΖΗΝΟΒΙΑ ΜΑΚΡΗ (Πειραιεύς), μας γράφει :
«Αγαπημένο μου «Μπουκέτο». Δέν υπάρχουν ιδανικοί σύζυγοι. Τούς ιδανικούς συζύγους τούς σφυρηλατούν τέτοιους και καλύτερους ή γυναίκες τους. «Όλα τά άλλα είναι έλαφρά φιλολογία. Δηλαδή : Καλή σύζυγος — καλός σύζυγος. Σύζυγος διεφθαρμένη και κακή — σύζυγος βάνουσος και έκδικητικός. Τίποτε άλλο πέραν αυτού.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Λαθαλλάντ πήρε τη θέσι του, μ' αὐτὸς, μ' ἓνα χτύπημα τῆς γενναίας γυναίκας, σωριάστηκε κάτω...

Ο Μονταμπέρ σηκώθηκε, αὐτὸς ἦταν ὁ πιὸ δυνατός. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀπὸ μὲθη καὶ πόθο...

Κι' ἀπλώσε τὸ χέρι του... Μὰ γρήγορα τὸ τράβηξε, ξεφωνίζοντας: Αἷμα κυλοῦσε ἀπ' αὐτό...

Ἡ Ζασέντα κρατοῦσε ἓνα μικρὸ καταλανικὸ ἔγχειρδιο, πού τὸ εἶχε τραβήξει ἀπ' τὴ μέση της.

Εἶχε τὰ χεῖλη της σφιγμένα, ἀστραπτὲς ἔβγαζαν ἀπ' τὰ μάτια της καὶ τὸ στήθος της χτυποῦσε μὲ δύναμι...

— Πίνετε λοιπόν, κύριοι! φώναξε μ' ἀπάθεια. Κανείς δὲν θὰ μὴ κρατήσῃ συντροφιά; Κι' ὅμως ἐγὼ διψῶ...

Καί, παίρνοντας ἓνα ποτήρι, τὸ γέμισε. Μὰ, καθὼς ὁ Λαθαλλάντ ἀνασηκώθηκε καὶ πιάστηκε ἀπὸ τὸ πόρεμά της, τοῦ τὸ ἔδειασε σὲ τὸ πρόσωπο.

Τὸ θέαμα ἦταν μοναδικό. Μιά γυναίκα, μιά μόνη, ἦταν ἐκεῖ ἀνάμεσα σὲ ὄλους αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες, πού τὴν ἤθελαν ὅλοι, κι' αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἀντὶ νὰ φύγῃ, τοὺς ἀψηφοῦσε ὄλους.

— Πίνετε, κύριοι! Πίνετε! Γιατὶ σταθήκατε;

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἡ Ζασέντα ἄρχισε νὰ τοὺς κερνᾷ ὄλους καὶ νὰ πίνῃ κι' ἡ ἴδια.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἓνα τραγούδι τοῦ τόπου. Μέσ' στὴν παραφορὰ τοῦ τραγουδιοῦ της, τὰ μαλλιά της λύθηκαν, τὸ κορμάκι της μισανοῖξε κι' οἱ ὅμοι της φάνηκαν πρὸ τριανταφυλένιο ἀπὸ τὸ χιόνι στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν, ὅταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

— Πίνετε, κύριοι! Ἐξανάλεγε κάθε τόσο. Ὁ τελευταῖος πού θ' ἀπομείνῃ ὁρθὸς, θὰ γίνῃ ὁ κύριος ἐδῶ μέσα! Ὅποιοι μένουν τελευταῖος, θὰ γίνῃ δικός μου!

Μὰ δὲν ἔχανε τίποτε ἡ Βασκέζα, κάνοντάς τους τὴν ὑπόσχεσι αὐτή. Γιατὶ τοὺς ἔβλεπε ὄλους, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, νὰ γλαιμάζουν καὶ νὰ σωριάζονται ἐπάνω στὶς καρέκλες τους ἢ νὰ κυλοῦν κάτω σὲ πάτωμα, ἀναίσθητοι. Κι' ὁ Γκονζάγκας ὁ ἴδιος κοιμόταν.

Ἐπειτ' ἀπὸ δέκα λεπτὰ, μονάχα ὁ Ὀριόλ εἶχε τὰ μάτια του ἀνοιχτά.

— Πιέτο στὴν ὑγεία μου! τοῦ εἶπε ἡ Ζασέντα, προσφέροντας ἓνα ποτήρι ἔχειλο.

Καί, συγχρόνως τὸν πλησίωσε, πέρασε τὸ χέρι της στὸ λαϊμό του κι' ἔκανε πῶς ἤθελε νὰ τὸ φιλήσῃ.

— Πιέ! τοῦ ἐξαναεῖπε. Πιέ! Καὶ σὺ θὰ εἶσαι ὁ νικητὴς!

Ὁ Ὀριόλ ὕψωσε τὸ ποτήρι του καὶ τὸ ἔδειασε. Κατόπιν θέλησε νὰ φιλήσῃ τὸ γυναιμὸ ὅμο τῆς νέας γυναίκας. Μὰ δὲν μπόρεσε.

Ἐνα σύννεφο θόλωσε τὸ μάτια του καὶ σωριάστηκε σὲ πάτωμα.

Ἡ Βασκέζα τότε ἀνορθώθηκε σ' ὅλο της τὸ ὕψος καὶ δρασκελίσαι τὰ σώματα τῶν φίλων τοῦ Γκονζάγκας, ξανακλείνοντας τὸ κορμάκι της, πού τότε ἀνοίξει ἐπιτήδως.

Ἐπειτ' ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς, ἔμπαινε μέσα στὴν κάμαρη, ὅπου βρισκόντουσαν ἡ δυὸ νέες αἰχμαλώτες.

— Τώρα μπορῶ νὰ σᾶς σώσω! τοὺς εἶπε. Μὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχω αὐτό, πρέπει νὰ γίνω ἔμπιστός σας... Ἄν ἔχετε θλίψεις, πρέπει νὰ μοῦ τίς πητέ...

Ὁ Ὀριόλ ὕψωσε τὸ ποτήρι του...

Πρέπει νὰ μοῦ ἀποκαλύψετε τὰ μυστικά σας...

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔκρινε ὑποπτα τὰ λόγια αὐτά... Τί συμφέρον μποροῦσε νὰ ἔχῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα, μαθαίνοντας τίς σκέψεις τους, τὰ δυνάμει τους, τὴ ζωὴ τους, τὸ σκοπὸ καὶ τὸ τέλος τῶν ταπεινῶν τους; Μήπως ἦταν ὄργανο τοῦ Γκονζάγκας, πληρωμένο γιὰ νὰ τὴν κάνει νὰ μιλήσουν;

Κι' ἔμως κυπιάζοντάς τὴν μέσα στὰ νύκτια ἡ Ἀτσιγγανὸ ποίλα κατέλαβ' πόσο ἄδικο εἶχε νὰ κινή τὴν σκέψιν αὐτῆς. Ἐβλεπε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν εἰλικρινὴς κι' ὅτι ἤθελε τὸ καλὸ τους.

Ἡ Ζασέντα, μαντεύοντας τὴ δυσπιστία τους, ἀπευθύνθηκε πρὸς τὴν Αὐγὴ καὶ τῆς εἶπε:

— Μιλήστε ἐσεῖς, δεσποινίς, καὶ κάμετε γρήγορα, γιατί δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε... Γιὰ ποῖο λόγο σᾶς ὁδηγοῦν στὴν Ἰσπανία;

— Μὰς ἀτήγαγαν...

— Ποιός... Καὶ γιατί;... Γιὰ νὰ ἐνεργήσω μ' ἐπιτυχία, πρέπει νὰ τὰ μάθω ὅλα...

Γρήγορα καὶ χωρὶς δισταγμό, ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεβέρ τὴν ἔκανε ἐνήμερη τῆς καταστάσεως. Ἡ ξενοδόχος ἄκουγε προσεχτικὰ τὰ λόγια της καὶ κάθε τόσο πῆγαινε καὶ κολλοῦσε τὸ αὐτὴ τῆς στὴν πόρτα, γιὰ νὰ δῇ μήπως ἔρχεται κανεὶς θόρυβος ἀπὸ κάτω.

Κατάλαβε ἔτσι ποῖος ἦταν ὁ Λαγκαρντέρ, γιατί ἔβλεπαν νὰ τὸν δολοφονήσουν καί, ἔξαφνα, παίρνοντας τὴν Αὐγὴ στὴν ἀγκαλιά της τὴν ἔσφιξε, μὲ τὰ μάτια της πλημμυρισμένα δάκρυα.

Κανείς ποτε ὡς τότε δὲν εἶχε δῇ τὴ Ζασέντα τὴ Βασκέζα νὰ κλαίῃ!...

— Φτωχὸ παιδί! ψιθύρισε. Ὅποια κι' ἂν εἶσαι, ἐλπίζω πῶς θὰ σὲ σώσω...

— Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Αὐγὴ, δὲν ξέρετε ἀκόμα οὔτε τὸν ὄνομά μου...

— Μὴ μοῦ τὸ λέτε... Φαντάζομαι πῶς θὰ εἶνε πολὺ μεγάλο. Πιστεύετε ὅτι δὲν ἐνεργῶ ἀπὸ συμφέρον, ἀλλὰ μόνο γιατί με συγκίνησε ἡ δυστυχία σας... Ὅσα ἤθελα νὰ μάθω, μοῦ τὰ εἰπατε... Αὐτὸ μοῦ φτάνει... Ὅστόσο, ἔχω κι' ἐγὼ νὰ σᾶς πῶ κάτι...

Πῆγε πάλι κι' ἀφογκράστηκε στὴν πόρτα.

— Φοβερότε λοιπὸν μήπως σᾶς ἀκούσουν; ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.

— Ποῦ εἶνε;

— Εἶνε μεθυσμένοι.

— Ὅλοι;

— Ὅλοι!... Δυσκολέτηκα ὅμως νὰ τοὺς φέρω στὴν κατάσταση αὐτή, παρ' ὅλο τὸ ναρκαωτικό πού τοὺς ἔριξε σὲ κρασί τους... Ἀκούστε λοιπὸν τί ἄλλο ἤθελα νὰ σᾶς πῶ... Δὲν πρόκειται μόνο νὰ σώσω ἐσᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους, δηλαδὴ τὸν ἱππότη Λαγκαρντέρ κι' αὐτοὺς πού τὸν συνοδεύουν...

— Ὡ! Ὁ Λαγκαρντέρ δὲν φοβόταν τίποτε ἀπὸ κανένα, εἶπε χαμογελώντας ἡ ντόνα Κρούζ. Αὐτὸς δὲν λογαριάζει τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀντιπάλων του. Τὸ ἴδιο δὲ συμβαίνει καὶ μ' αὐτοὺς πού τὸν συνοδεύουν...

— Καὶ ὅμως, θὰ ἔπρεπε νὰ φοβηθῶν τὰ πάντα, εἶπε ἡ Ζασέντα, γιατί σὲ πέρασμα Πάνκορμπο, δηλαδὴ σὲ τὸν ἐπικίνδυνον φαράγγι τῶν συνόρων τῆς Ἰσπανίας, θὰ τοὺς

παραμονεύουν πενήντα λησταὶ καὶ λαθρέμποροι γιὰ νὰ τοὺς δολοφονήσουν. Μὰ θὰ τὸ μάθουν αὐτὸ ἀπὸ μένα κι' ἔτσι θὰ σωθῶν.

— Σίγουρα ὁ Γκονζάγκας πλήρωσε αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους! ψιθύρισε ἡ Αὐγὴ.

— Ποιὸς εἶνε ὁ Γκονζάγκας; ρώτησε ἡ ξενοδόχος.

— Ὁ πιὸ μεγάλος ἄρχοντας ἀπ' ὄλους, αὐτὸς, μπρὸς στὸν ὁποῖο ὑποκλίνονται ὅλοι οἱ ἄλλοι.

— Ὁχι, δὲν ἦταν αὐτός... Μὰ ἓνας ξεραγκιανὸς ἡλικιωμένος ἄντρας, πού ἔχει ὑποῦλο μούτρο παλαιανθρώπου...

— Σίγουρα θὰ ἦταν ὁ Πεϋρόλ.

— Ἰσως νὰ λεγόταν ἔτσι, ἐξακολούθησε ἡ Ζασέντα. Πάντως, ἄκουσα ὅλες τίς συνειδησεις του μὲ τοὺς κακοποιούς καὶ γι' αὐτὸ ἦρθε νὰ φέρω σὲ δυὸ φτωχὲς νέες γυναῖκες πού ὑποφέρουν τὴν ὑποστήριξι μιάς ἄλλης γυναίκας, πού δὲν φοβήθηκε ποτε τὸν κίνδυνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ της.

Ἡ Αὐγὴ, μὲ τὴ σειρά της τώρα, ἔσφιξε τὴν ξενοδόχα μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

— Εὐχαριστῶ! Ὡ! Εὐχαριστῶ, κυρία! εἶπε. Ἡ εὐγνωμοσύνη μου εἶνε ἀπέραντη, ἀφοῦ, χάρις σὲ σᾶς, ὁ μνηστὴρ μου θὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ θάνατον...

— Αὐτὸ δὲν φτάνει, ἀπάντησε ἡ Βασκέζα. Δὲν πρέπει ὁ κ. ντὲ Λαγκαρντέρ νὰ προχωρήσῃ ὡς τὸ πέρασμα τοῦ Πάνκορμπο, γιατί ἐσεῖς θὰ εἰσάστε ἐλευθέρους πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτό...

— Εἶνε δυνατόν;

— Θὰ εἶστε ἐλευθέρους σὲ μιά ὥρα, ἂν ὁ Θεὸς μᾶς βοηθήσῃ! ἐξακολούθησε ἡ Βασκέζα. Ἀκούστε με... Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, ὅρισται ἓνα περιβόλι... Θὰ κατέβετε σ' αὐτὸ ἀπὸ μιά ἀνεμόσκαλα, πού εἶνε σ' αὐτὸ τὸ μπασούλο... Ἐχετε τὴ δύναμι νὰ τὴν κατεβῆτε;

— Ναί!... Ὡ! Ναί!... φώναξαν ἡ δυὸ νέες.

— Μέσα στὸν κῆπο, συνέχισε ἡ ξενοδόχος, θὰ βρῆτε τὸν ἀδελφὸ μου... Εἶνε κρυμμένος σ' ἓνα σιδεντρο, ἀπ' τὸ ὁποῖο θὰ βγῇ μόλις πατήσετε στὴ γῆ...

Ἀκολούθησάν τον, χωρὶς νὰ πητέ μιά λέξι, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσουν πού σὰς ὀδηγεῖ...

Ἰσως νὰ μένουν κρυμμένες μιά ὁλόκληρη μέρα, χωρὶς νὰ δῆτε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, γιατί ἡ πύλες τῆς πόλεως θὰ ἐπιτηρούνται καὶ πρέπει νὰ βγῆτε ἀπὸ ἄλλο δρόμο στὴν ἐξοχή. Μονάχα, πέστε μου, ἂν οἱ ἀπαγωγὲς σας, σᾶς ξαναπιάσουν ἔπειτα ἀπὸ μιά ἀποπειρά ἀποδράσεως, θὰ σᾶς κάνουν κακό;

— Δὲν πιστεύω, κυρία... Δὲν θὰ τολμοῦσαν... Μονάχα ἡ ἐπιθελεῖ τους θὰ γίνῃ πρὸς ἀντίστασιν.

— Θαυμάσια... Τότε θὰ σταθῇτε σὲ μιά βασκέζικη καλύβα καὶ θάρθω μόνη μου νὰ σᾶς συναντήσω καὶ νὰ σᾶς παραδώσω στὰ χεῖρα τοῦ κ. ντὲ Λαγκαρντέρ.

Ἡ Αὐγὴ κι' ἡ ντόνα Κρούζ ἔκλαγαν ἀπὸ χαρὰ. Φιλοῦσαν διὰ ἀδελφικὰ τὰ νέα γυναῖκα, γιὰ νὰ τῆς ἐκδηλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους.

Τὸ σχεδῖο μου, εἶπε ἡ Βασκέζα, μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ πετύχῃ. Μὰ πρέπει νὰ προβλέψουμε καὶ μιά ἐνδεχομένη ἀποτυχία. Τότε οἱ ἀπαγωγὲς σας δὲν πρέπει νὰ μάθουν ὅτι σᾶς βοήθησα ν' ἀποδράσετε, γιατί πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἱππότη γιὰ τὴν ἐνέδρα πού τοῦ ἐτοίμασαν.

Τὰ μάτια τῆς Αὐγῆς εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα, καθὼς ἀπαντοῦσε:

— Ὅτι κι' ἂν συμβῇ, θὰ σᾶς ἀγαπᾶ πάντοτε κι' ἂν ἡ εὐτυχία ξαναγυρίσῃ κάποτε σὲ μένα μαζί μὲ τὴν τύχη, δὲν θὰ σᾶς ξεγισσω.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ἡ Ζασέντα. Ἐντωμεταξύ, πηγαῖνε νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀδελφὸ μου, ὁ ὁποῖος σὲ πέντε λεπτὰ θὰ εἶνε στὴ θέσι του καὶ θὰ μείνῃ μόνη ἀνάμεσα σ' ὄλους αὐτοὺς τοὺς μεθυσμένους ἄνδρες, πού θὰ ἐξηγηθῶν ἰσως κατὰ τὰ χαράματα μὲ τὸ κεφάλι βαρύνει. Αὐτὴν τὴν ὥρα, ἀσφαλῶς θὰ ἔχετε σωθῇ.

Τράβηξε τὴ σχοινίονα σκάλα, τὴν στερῆσε σὲ παράθυρο καὶ τὴν πέταξε ἔξω.

— Καὶ τώρα, ὁ Θεὸς ἂς σᾶς προστατεύει, εἶπε. Ἰσως δὲν θὰ σᾶς ξαναβῶ... Μὰ θά'χω πάντα τὴ συνειδησί μου καθαρή ὅτι ἔκανα γιὰ σᾶς τὸ καθήκον μου, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ ξεφύγετε ἀπὸ μιά σπείρα ἀτίμων ἀνθρώπων καὶ νὰ γίνετε εὐτυχισμένες!

Τὰ μαῦρα μάτια της εἶχαν προσηλωθῇ στὰ γλυκὰ μάτια τῆς Αὐγῆς. Κρατιόντουσαν ἀπὸ τὰ χέρια κι' ἡ πρηνικητοῦλα κι' ἡ γυναίκα αὐτὴ τοῦ λαοῦ εἶχαν μιά μονάχα καρδιά.

Φιλήθηκαν μιά ἀκόμα φορὰ κι' ἡ ντόνα Κρούζ, ζηλεύοντας, ἔτρεξε νὰ πάρῃ κι' αὐτὴ τὸ μεριδί της ἀπὸ τὰ φιλήματα.

— Ὁρθεύα! φώναξε τέλος ἡ Ζασέντα. Θὰ ξαναβῶθεοῦμε ἰσως αὔριο σὲ βουνό...

Καὶ ξανακατέθηκε στὴ σάλλα, ὅπου ὁ Γκονζάγκας κι' οἱ φίλοι του κοιμόντουσαν πάντοτε...

VII

ΤΡΕΙΣ ΑΧΤΙΝΕΣ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Ὁλος ὁ κόσμος κοιμόταν, ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν. Ἡ Ζασέντα ὅμως δὲν ἀντέληφθη ὅτι κάποιοι ἔλειπε ἀπὸ τὴ σάλλα.

Κι' αὐτὸς ὁ κάποιος, ἦταν ὁ Πεϋρόλ.

Μολοντοῖ ὁ Πεϋρόλ εἶχε κλείσει ἀπὸ τοὺς πρώτους τὰ μάτια του, αὐτὸ δὲν ἦταν ὡστόσο ἀπόδειξις ὅτι δὲν κοιμόταν, μὰ ὅτι, ἀπλούστατα, εἶχε πάψει νὰ πίνῃ. Οἱ ἄλλοι ἤθελαν νὰ μεθύσουν, αὐτὸς ὅμως προτιμοῦσε νὰ διατηρήσῃ τὴ σκέψιν του καθαρή καὶ εἶχε χωρὶς ἄλλο τοὺς λόγους τοῦ γι' αὐτό.

Δὲν δυσπιστοῦσε καθόλου κατὰ τῆς Βασκέζας, οὔτε κι' ὑποψιαζόταν πῶς εἶχε ἀκούσει ὅλες τίς συνειδησεις του μὲ τοὺς λαθρεμπόρους... Ὁχι! Μὰ ὁ Πεϋρόλ εἶχε μύτη λαγονικοῦ κι' ὑποψιαζόταν ὅτι κατὰ ἀσυνήθιστον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκεῖνη τὴ νύχτα.

Ὅταν λοιπὸν ἡ ξενοδόχος ἀνέθηκε ἐπάνω, ἀνοίξε τὰ μάτια του, καί, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' ὁ ἴδιος γιατί, διευθύνθηκε πρὸς μιά πόρτα, πού ἔβγαζε στὸν κῆπο.

Ἐξῶς τὸ σκοτάδι ἦταν πολὺ πυκνὸ, ὥστε, μὴ βλέποντας, πῆγε κι' ἔπεσε σ' ἓνα σωρὸ κοπριάς. Μὰ ἂν ὁ Πεϋρόλ δὲν ἔβλεπε τίποτε γύρω του, κάποιοι ἄλλοι τὸν εἶχε δῇ... Καὶ φαίνεται πῶς ἡ παρουσία τοῦ ἐπιστάτη τοῦ Γκονζάγκας ἦταν πολὺ δυσάρεστη γι' αὐτὸν τὸν ἄλλο, γιατί μιά πνιγμένη θλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ἐνῶ συγχρόνως μαζεύτηκε πίσω ἀπὸ ἓνα δέντρο...

Καθὼς ὁ Πεϋρόλ, βλαστημώντας κι' αὐτὸς τίναζε τίς κοπριὲς ἀπὸ πάνω του, ἐξχώρισε ἔξαφνα μέσα στὸ σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ παιδοχείου ἓνα παράθυρο φωτισμένο.

Σκιὲς περνοῦσαν καὶ ξαναπερνοῦσαν ἀδιάκοπα πίσω ἀπ' αὐτὸ καὶ σιλουέτες γυναῖκες διαγραφόντουσαν, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἡ καὶ ἡ δυὸ συγχρόνως.

Ὁ Πεϋρόλ δὲν ἄρχισε νὰ τίς ἀναγνωρίσῃ: Ὡς ἂν ἡ σιλουέτες τῆς Αὐγῆς ντὲ Νεβέρ καὶ τῆς ντόνας Κρούζ.

Ὡς ἂν ἡ ξενοδόχος εἶχε τὴ ψέμματα, ὅταν τοὺς διαβεβαίωσε ὅτι ἡ δυὸ νέες κοιμόντουσαν: Ὡς ἂν ἦταν συνένοχοι τους:

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Πεϋρόλ στὶς ἐρωτήσεις αὐτές. Αὐτὴ ἡ ντόνα Κρούζ εἶνε παμπόνηρη... Θὰ σηκώθηκε καὶ θὰ ἐξήγησε τὴ φύλῃ της μετὰ τὴν ἀναγκασμένη τῆς Βασκέζας. Ἀν αὐτὲς δὲν κοιμούνται τώρα, τί μποροῦν νὰ ἐτοιμάζουσιν; Πεϋρόλ, φίλε μου, εἶχε καλὴ ἐμπνευσι πού δὲν κοιμήθηκες κι' ἔτσι

μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μάθω πολλὰ πράγματα...

Καὶ προχώρησε ἀθρόωτα ὡς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, πού βρισκόταν ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μποροῦσε ν' ἀκούσῃ τίποτε...

Μὰ ἔξαφνα, τὴν ἴδια στιγμή, κατὰ ἔπειτα ἀπὸ πάνω, στὸ κεφάλι του καὶ τυλίχθηκε γύρω σὲ κορμὶ του. Ὁ Πεϋρόλ ἀναγκάστηκε νὰ καταβάλῃ μιά τεραστίαν προσπάθεια θηλώσεως γιὰ νὰ μὴν ἐκφυγίσῃ.

Συγχρόνως, ἡ σελήνη πού τὴν ἔκρυβαν τὰ σύννεφα, φανερώθηκε γιὰ μιά στιγμή. Μὰ αὐτὴ ἡ στιγμή ἔφτασε στὸν Πεϋρόλ γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι αὐτὸ πού εἶχε πέσει ἐπάνω στὸ κεφάλι του, ἦταν μιά σκάλα σκοινένια, ὅπως ἐπίσης ἔφτασε καὶ στὸν ἄνδρα πού ἦταν κρυμμένος μέσ' στὸ σκοτάδι, πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο, γιὰ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Πεϋρόλ.

— Εἰ! ἔκανε ὁ τελευταῖος. Τὰ πράγματα ὑπερδεύονται! Ποιὸς τοὺς προμήθευσε τὴ σκάλα; Ποιὸς θὰ τὴν βοηθήσῃ τώρα νὰ κατεβῶν κάτω; Γιατὶ δὲν φαίνεται νὰ ὀργάνωσαν μόνες τους αὐτὴ τὴν καλομελετημένη ἀποδράσι. Σίγουρα, ὑπάρχει ἓ καὶ πάνω, κάποιοι ἄνδρες... Μὰ ποῖος μπορεῖ νὰ εἶνε ὁ ἄντρας αὐτός;

Καὶ ἔκανε μιά κίνησι τράνιου. Ὅστόσο, ἡ κρισιμότης τῆς καταστάσεως κι' ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν κύριό του, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

— Καὶ ὅμως—συλλογιστέκε γιὰ νὰ κάνῃ θάρρος—μπορεῖ νὰ τὸ ὀργάνωσαν ὅλ' αὐτὰ μόνες τους. Ἡ Αὐγὴ ντὲ Νεβέρ εἶνε θαρραλέα κι' ἡ ντόνα Κρούζ ἱκανὴ νὰ τολμήσῃ τὰ πάντα...

Κι' ἀμέσως θέλησε νὰ βεβαιωθῇ, ἀν πραγματικὰ ἡ δυὸ νέες ἦσαν μόνες τους... Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ αὐτό, δὲν εἶχε, παρὰ ν' ἀνέβῃ τὴ σκάλα. Πάτησε λοιπὸν τὸ πόδι του στὸ πρῶτο σκαλοπάτι κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει. Μὰ μόλις ἀνέβηκε ἔξη-ἑπτὰ σκαλοπάτια, τὸ φεγγάρι φάνηκε πάλι καὶ τὸν πλημμύρισε φόβος.

Στάθηκε ἀμέσως κι' ἐπῆξε μιά βλαστήμια. Τὸ πῶς αὐτὸν στενοχωροῦσε. Δὲν πρόφτασε μάλιστα νὰ δῇ τὸ κεφάλι, πού ἦσαν σκυμμένα σὲ παράθυρο καὶ πού τραβήχτηκαν μέσα μὲ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΟΥΚ, Ο ΔΥΝΑΤΟΣ!

Όλογκ, τὸ μεγάλο βασιλικὸ φεῖδι, πεινούσε. Εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν κρυφώνα του γιὰ νὰ ζεσταθῇ στὶς πρῶτες ἀγνίνες τοῦ ἀνοιξιάντικου ἡλίου. Τὰ ὀπάλινα μάτια του γυάλιζαν παράξενα μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ δάσους. Ἀργά, ὁ Όλογκ προχώρησε ὡς ἕνα ἀνοιγμα τῶν θάμνων, ὅπου ἔφευγε ὁ ἥλιος ἐλεύθερα. Ἐκεῖ, τέντωσε τὸ μακρὸ σῶμα του, γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν οἱ μῦς του, ἔπειτ' ἀπὸ τὴ μακρυὰ χειμερινὴ νάρκη του. Μὰ πολὺ γρήγορα τὰ κεντρίσματα τῆς πείνας τὸν ἔκαναν νὰ προχωρήσῃ πάλι γιὰ νὰ βρῇ τροφή. Γλυστράντας, προχώρησε κάτω ἀπὸ τοὺς πυκνοὺς θάμνους, κι' ἡ κρυὰδα τῆς σκιάς του, τοῦ ἔφερνε μιὰ δυσάρεστη ἀνατριχίλα στὸ μουδιασμένο κορμὶ του. Γι' αὐτὸ, ὅταν περνοῦσε σὲ μέρη ποὺ τὰ χτυποῦσε ὁ ἥλιος, σταματοῦσε λίγο γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἐτοί ἔφθασε ὡς ἕνα μεγάλο ἀνοιγμα, ὅπου ὕπνηρε μιὰ ἐξλιξη καλύβα καὶ μερικά ὑπόστεγα. Λίγο πιο πέρα ἀκούγονταν ἡ βοὴ τοῦ χειμάρρου τοῦ Οὐάιλντ-Κάτ-Κρήκ.

Μπροστὰ τὴν καλύβα, ἀπάνω σ' ἕνα κοντάρι, κυμάτιζε ἡ Ἀμερικανικὴ σημαία. Λίγο παρέκει, ἕνας ἄνδρας κομματιάσε τὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου.

Μὰ ὁ Όλογκ δὲν διέκοψε τὴν πορεία του, ἀντικρύζοντας τον, γιὰτὶ τὸ βασιλικὸ φεῖδι ἤξερε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν ἐχθρὸς του. Μιὰ βουθὴ συμφωνία ὕπνηρε μεταξὺ τους. Ὁ ἕνας δὲν πείραζε τὸν ἄλλον...

Ὁ Όλογκ τραβοῦσε ἴσια πρὸς τὸ ποτάμι. Ἦξερε πὼς ἐκεῖ θὰ εὑρίσκε ἀσφαλῶς, ὅπως σὰ περασμένα χρόνια, ἀφθονὰ βατράχια. Μὰ τώρα ἡ πορεία του ἦταν ἀστατή. Προχωροῦσε λίγο, κατόπιν κουλουριάζονταν, σήκανε ψηλά τὸ πλακουτσωτὸ κεφάλι του, πάνω ἀπὸ τίς φτέρες, ἔρριχνε δλόγυρα τὴ ματιά του καὶ προχωροῦσε πάλι. Σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, τὸ φεῖδι στάθηκε... Εἶχε νοιώσει τὴ μυρωδιά τοῦ ἐχθροῦ του, τὴ βαρεῖα μυρωδιά ποὺ σκορπίζουν γύρω τους οἱ κροταλῖαι. Κι' ἀμέσως ὁ Όλογκ ἄλλαξε πορεία. Ἐχοντας ὡς κέντρον τὴ μυρωδιά τοῦ κροταλίου, ἄρχισε νὰ διαγράφῃ κύκλους, ποὺ δλοένα στένευαν.

Τέλος στάθηκε καὶ κουλουριάστηκε.

Σ' ἐνὸς μόλις μέτρου ἀπόστασι, μιὰ πέρδικα κλωσοῦσε τ' αὐγὰ τῆς. Λίγο παρῆκει, ἕνας κροταλῖας προχωροῦσε πρὸς τὸ πουλὶ. Μὰ πὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ κυττήσῃ, στάθηκε ἀκίνητος. Εἶχε ἰδῇ τὸν προσιάνιο ἐχθρὸ του! Ἀμέσως ἄρχισε νὰ φεύγῃ ξετρελλαμένο μετ' ὁλοῦκ ἔσπι-σῶ του. Ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χορτάρια, κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους, γύρω στοὺς βράχους, τὸ ἕνα φεῖδι κυνηγοῦσε τ' ἄλλο!... Μὲ θανάσιμο φόβο, ὁ κροταλῖας ἔφευγε. Ἐκανε χιλιούς-δου ἑλιγμούς γιὰ νὰ γλυτώσῃ, ὡς ὅτου ἔφθασε στὴ βραχώδη ἀκτὴ τοῦ ποταμοῦ κι' ἀδίστακτα ρίχτηκε στὸ νερὸ. Μὰ κι' ἐκεῖ ὁ Όλογκ τὸν ἀκολούθησε. Παγωμένη, μουδιασμένα, τὸ δυνατό ρεύμα παρέσυρε τὰ δυὸ ἔρπετά, ὡς ποὺ στὸ τέλος τὰ πέταξε πάλι στὴν ἴδια ἔγῃ, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχαν ἐκινήσει. Βρισκόντουσαν σ' ἐνὸς μόλις μέτρου ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλο, μὰ τὸ κρίο νερὸ τὰ εἶχε μουδιάσει καὶ παραλυμένα, μ' ἐχθρικό βλεμμα, τὸ ἕνα φεῖδι κύτταξε τ' ἄλλο!... Σιγὰ-σιγὰ, κάτω ἀπὸ τὴ θαλάσση τοῦ ἡλίου, τὰ φοβερά ἔρπετά συνήλθαν. Μιὰ ἐλαφρὰ αὔρα ἔφερε τὴ μυρωδιά τῆς ἀγρίας μέντας, ποὺ ἀφθονοῦσε ἐκεῖ κοντὰ. Ὁ κροταλῖας τὴν ἐνοιωσε καὶ σὺρθηκε πρὸς ἕνα θάμνο, μετ' ἡλπίδα πὼς ὁ ἐχθρὸς θὰ ἔχανε τὰ ἴχνη του. Μὰ ἡ μυρωδιά του ἦταν, δυνατώτερη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς μέντας κι' ὁ Όλογκ δὲν γελόστηκε, ἀλλὰ ἀκολούθησε τὸν θανάσιμο ἐχθρὸ του. Συσπειρωμένος, κουλουριάσμενος κάτω ἀπὸ τὸ θάμνο, ὁ κροταλῖας περίμενε. Καὶ ἔαφνικά τὸ βασιλικὸ φεῖδι, ὁ Όλογκ, ἔκανε κάτι παράξενο. Μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, ἄρχισε νὰ γυρίζῃ γύρω-γύρω στὸ θάμνο. Μὲ κόπο τὸ κεφάλι τοῦ κροταλίου στριφογύριζε κι' αὐτὸ ὀλοταχῶς, σάν σθούρα ἀπάνω στὸν ἀξονὰ τῆς γιὰ νὰ παρακολουθῇ τίς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ ἔαφνικά ὁ Όλογκ χύμηξε! Ὁ κροταλῖας ἄνοιξε τὸ ἀπαισιότομό του γιὰ νὰ πετάξῃ τὸ φαρμάκι του, κροταλῖας καὶ σφύριξε ἄγρια. Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ χτυπήσῃ, γιὰτὶ ταχύτερος ὁ Όλογκ τὸν εἶχε ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ σῆκο κι' ἄρχισε νὰ τυλίγετε γύρω στὸν ἐχθρὸ του. Μάταια ὁ κροταλῖας προσπαθοῦσε νὰ ἐλευθερωθῇ, νὰ δαγκάσῃ! Τὸ σῶμα τοῦ Όλογκ ἐξακολου-

θοῦσε νὰ περιτυλίγεται γύρω στὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ του. Ἡ βαρεῖα μυρωδιά ποὺ ἀνέδιδε ὁ κροταλῖας, ἀνακατεῦταν μετ' ἡ μυρωδιά τῆς πατημένης μέντας καὶ πλημυρίζε τὴν ἀτμόσφαιρα δλόγυρα. Σιγὰ-σιγὰ, οἱ σπασμοὶ τοῦ κροταλίου ἀρχίσαν νὰ λιγοστεύουν κάτω ἀπὸ τὸ φοβερὸ σφίξιμο τοῦ δυνατοῦ ἐχθροῦ του, μὰ πέρασε μιὰ ὥρα δλόκληρη, ὡς ποὺ νὰ πάσουν ἐντελῶς. Καὶ τότε μονάχα ὁ Όλογκ χόρτασε τὴν πείνα του!

Ὁ Μπίλ Σέτον, ὁ δασονόμος, ἐπέτρεψε μπροστὰ τὴν καλύβα του, ὁδήγησε τὸ ἀλόγο του στὸ σταῦλο, τὸ τάισε, κατόπιν πήγε καὶ κατέβασε μ' εὐλάβεια τὴ σημαία ἀπὸ τὸ κοντάρι, τὴ στιγμή ποὺ ἔβη ὁ ἥλιος. Τὴ διπλώσε προσεκτικὰ καὶ μίληκε στὴν καλύβα του. Ἀφοῦ ἔκρυψε τὴ σημαία μέσα σ' ἕνα σιδερένιο σεντούκι, πῆρε ἕναν κοῦδὰ γιὰ νὰ πάη νὰ φέρῃ νερὸ.

Πίσω ἀπὸ τὴν καλύβα, βρισκόταν μιὰ δροσερὴ πηγή. Τὸ νερὸ ξεχνόταν ἀπὸ τὸ βράχο. Γιὰ νὰ τὸ φθάσῃ ὁ Μπίλ, ἔπρεπε νὰ κατεβῇ δώδεκα σκαλοπάτια καὶ ν' ἀνοίξῃ μιὰ πόρτα κλειδωμένη μετ' ὀλοκέττο, τὴν ὁποῖαν εἶχε φτιάξῃ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ φυλάττῃ τὸ νερὸ, ἀπὸ τὰ ζῶα κι' ἀπὸ τοὺς διαθῆτες, οἱ ὅποιοι ἔρριχναν τ' ἀποφαιγια τους μέσα στὸ ὑπόγειο. Ἡ χαμηλὴ στέγη τοῦ υπογείου ἦταν καμωμένη ἀπὸ χονδρά δοκάρια, σκεπασμένα μετ' ὀλο στρώμα χωμάτων.

Ὁ Μπίλ ἐκλειδῶσε τὸ λοκέττο καὶ τὸ ἀκούμπησε χάμα στὸ κατόπι στάθηκε μιὰ στιγμή στὸ κατώφλι, ὡς ὅτου νὰ συνθίσουν τὰ μάτια του στὸ σκοτάδι. Καὶ τότε διέκρινε μέσα στὸ ὀπγεῖο ἕναν σκίουρο, ὁ ὁποῖος τὸν κύτταξε ἀφοῦ, σάν νὰ τὸν κορόιδευε.

—Ἀ! διαβόλακο, ἐδῶ εἶσαι πάλι! φώναξε ὁ Μπίλ. Ἀνοίξεις καινούργια τρῆπα στὴ στέγη, ἔ; Ἐξω γρήγορα!... Οὐστ!...

Τὸ μικρὸ ζῶο ἔφυγε τρομαγμένο, κι' ὁ Μπίλ, ἀφοῦ γέμισε τὸν κοῦδὰ του, ἐπστρεψε στὴν καλύβα του. Ἐτοιμάσε τὸ φαγητὸ του οἰγοτραγουδώντας κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τὸ σερβίρῃ, ὅταν, πίσω του, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, ἡ πόρτα τῆς καλύβας ἀνοίξε ἀθόρυβα.

—Ψηλά τὰ χέρια! ἀκούστηκε μιὰ τραχεῖα φωνή, ποὺ ἔκανε τὸν Μπίλ νὰ γυρίσῃ ἀπτόμοα.

Ὁ νέος, ἔθλοντας καὶ μὴ, ὕπνηκε μπροστὰ τὴν ἀπειλὴ τοῦ δικτοῦ του τουφεκιοῦ, τὸ ὁποῖο κροτοῦσε στὰ χέρια του ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης. Ὁ Μπίλ τὸν ἀνάγνωσε ἀμέσως, καὶ μέσα στὰ ἄγρια μάτια του διάσχεσε ἕνα βλέμμα ἀφανίστου μίσους. Πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες, ὁ Μπίλ Σέτον εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ καταγγεῖλ τὸν Μπλάκυ Πάρρ στὶς ἀρχές τοῦ τόπου, γι' αὐτὸ, παρὰ τὴν αὐστηρὰ διαταγὴ, ἐξακολουθοῦσε νὰ κυνηγᾷ ἐλάφια μέσα στὴν περιοχή τοῦ ὀλοτομείου. Τώρα ποὺ τὸ τουφεκί του βρισκόταν στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ του, τί ἄλλο μποροῦσε νὰ κάνῃ, παρὰ νὰ ὑπακούσῃ, ἐλπίζοντας πὼς μετ' ὀλοῦκ καὶ καίρια θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν ἀποτίλῃ.

Μὲ φρίκη εἶδε ἕνα ἄλλο φεῖδι νὰ κρέμεται ἀπ' τὴ σκεπή.

—Ἀ! Θάδεις φάνεται καλὴ διαγωγή στὴ φυλακή, γιὰ νὰ σ' ἀφήσουν ἐλεύθερο, ἔ, Μπλάκυ; ρώτησε ὁ Μπίλ, προσπαθώντας νὰ φωνῇ ἀδιάφορος.

—Καλὴ διαγωγή! Χά! Χά! κάγχασε ὁ Μπλάκυ. Τόσο καλὴ μάλιστα, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ με ἀπομονώσουν. Ὁχι, φίλε μου, τώσκα!... Ἡρβα ἐδῶ κατ' εὐθεῖαν, γιὰτὶ ἐσὺ δὲν θὰ μὴ λήσῃς καὶ ἔξερεις γιὰτὶ;

—Ὁχι! εἶπε ὁ Μπίλ, μολοντὶ τὸ καταλάβαινε πολὺ καλά. Γιατὶ;

—Γιατὶ, ἐκτός τοῦ ὅτι θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὴ φυλακή μου, γιὰ τὸ ἐξορ ψωμί καὶ τὸ νερὸ ποὺ μοῦδιναν, γιὰ τίς κακουχίες μου, τὴ σκληρὴ, κοπιαστικὴ δουλειὰ ποὺ μ' ἀνάγκαζαν νὰ κάνω, ἡρβα καὶ γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε! Θυμάσαι π' οὐ εἶπα; Πὼς θὰ σὲ σκοτώσω!

—Τὸ θυμάμαι, Μπλάκυ! Μὰ τί σοῦ φταίω ἐγώ! Ἀς φερσοῦν ὅπως ἔπρεπε καὶ τότε δὲν θὰ πῆγαινε μέσα!

—Τὰ φερόματά μου δὲν ἐνδιαφέρουν κανέναν! Μέσα στὸ κελὶ τῆς φυλακῆς, σκέφθηκα πολὺ πὼς νὰ ἐκδικηθῶ. Προχώρησε ἔξω καὶ τὰ χέρια ψηλά!

Ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὴν καλύβα, ὁ Μπίλ εἶδε μπροστὰ τὴν πόρτα ἕνα χονδρὸ σακκί. Ὁ Μπλάκυ τὸ πήρε, γέλασε ἄγρια καὶ διέταξε τὸν Μπίλ νὰ κατεβῇ στὸ ὑπόγειο, ὅπου ἦταν ἡ

Μὲ φρίκη εἶδε ἕνα ἄλλο φεῖδι νὰ κρέμεται ἀπ' τὴ σκεπή.

JOSEPH F. HOOK

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ „ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ“

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζουμε καὶ σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας :

Οἱ κ. κ. Ν. Λουμάκος Γύθειον, Ζαχαρ. Ι. Τσαλαβούτας Πλοῦτανος 9 Πειραιεύς, Κυρ. Μιχαηλάρας Ἀγία Παρασκευὴ Μυτιλήνης, ἐκέδισαν ἀνὰ μίαν σειρὰν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Ν. Λουμάκος Γύθειον, Ἀνδρ. Πλατυμέσης Ζάων-θος, Στυλ. Γεμιτζῆς Ἀμαλίας 2 Θεσσαλονίκη, Δημ. Τζιμπούνης Ἀριστοτέλους 18 Θεσσαλονίκη, Γεώργ. Μάλλιος Ἀγ. Ἀνδρέου 57 Πάτρας, ἐκέδισαν ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Τέλος ὁ κ. Δημ. Λέκας Πατησίων 49 Ἐνταῦθα, ἐκέδισε ἐν ἀντί-τυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ Κατεὶν Βουκόλας».

Ὅπως ἐδηλώσαμεν ἤδη, οἱ κ. κ. ἀναγνώσταί μας πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τῶν μέχρι τῆς 16ης Νοεμβρίου, τὸ ἀργότερον, καθόσον ἡ ἰσχὺς τοῦ Λαχείου μας ἐντε τῶν μηνῶν. Τὰ δικαιώματά τῶν ἐπὶ τὸν δῶρον παραγράφονται μετὰ τὴν 16ην Νοεμβρίου.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 6^{ου} ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Κατὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ 6ου Δεκαπενθήμερου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὴν Τετάρτην 24 τρέχοντος μηνὸς εἰς τὰ Γραφεῖα μας, θὰ δοθῶν τὰ κάτωθι δῶρα :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ δραχμὰς 500.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ ἕνα μπιρλιό Βορμίας.

Ὁ 3ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ 25 λίανες ἑξαγράμμου Radium.

Καὶ ὁ 4ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ δλόκληρον τὴν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀνὰ ἕν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀρεσκείας τῶν ἑνὰ βιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης μας, τῆς αὐτῆς ἀξίας μετ' ὁ Ἡμερολόγιον.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς 6ης κληρώσεως εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

ΜΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Εἰς ἐκ τῶν τυχερῶν ἀναγνωστῶν μας, ὁ ἐν Ἀρδέῃ ὀπολογα-γὸς κ. Γεώργιος Λινάρδος, ὅστις ἐκέδισε μίαν σειρὰν τῶν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», μὰς ἀπερῆκε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν :

Ἐν Ἀρδέῃ, τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1934.

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀπὸ 11—10—34 ληφθέντος δελταρίου σας, ὅτι ἔλαβον μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου», τὴν ὁποῖαν ἐκέδισα κατὰ τὴν τελευταίαν κλήρωσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου τοῦ ἀναγνητοῦ «Μπουκέτου», καὶ σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς. Ἡ εὐκρίνεια καὶ ἡ ἀμεσὸς ἐκπλήρωσις τῶν υποσχέσεών σου, με ἀναγκάζουν νὰ εἰμαι παντο-τεῖνα τακτικὸς ἀναγνώστης τῶν περιοδικῶν σας «Ὀικογενείας» καὶ «Μπουκέτου».

Μὲ ἐκτίμησιν

Γ. Λινάρδος
Υπολογαγός

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΔΙΑΣΗΜΟΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἡ μελέτη, περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, συντελεῖ στὴν εὐτυχίαν μας, γιὰτὶ μὰς κάνει νὰ ἐξαστοῦμε τὴν εὐτυχίαν μας μονάχα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μας.

Κυρία ντὲ Σατελέ

Ὅπως ὑπάρχουν σωματικαὶ ἀρρώστειες, ὑπάρχουν καὶ ἠθικαὶ γιὰ τίς ὁποῖες δὲν ἔχει ἀπόλυτος καμιά εὐθύνη ὁ ἀρρώστος. Πρέπει νὰ νοιώθουμε ὀκτο πρὸς αὐτοὺς, γιὰ τὴν ταλαιπώριαν αὐτοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἀποτέλεσμα κακῆς ἀνατροφῆς, παραδειγματῶν, διαφθορᾶς, ληψι-γῶν κληρονομικῶν αἰτιῶν καὶ μετρίας διανοητικότητος καὶ νομιμοσύνης.

Παύλιν Γαζάρ

Ἡ λήθη τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἡ ὁποία εἶναι χαρὰ καὶ δύναμις μαζί, εἶναι ἀσφαλῶς ὁποῖο τόσο σπάνιο, ὅσο καὶ τὸ καλὸς καὶ ἡ με-γαλοφροσύνη.

Μάγια Νταρμυστάπερ

—Μὰ ὁ κροταλῖας! κατάρθωσε νὰ τραυλίσῃ ὁ Μπλάκυ. Δὲν καταλαβαῖνε εἴπες πὼς... τί συνέβη λοιπὸν!

—Αὐτὸ τὸ πρόβλημα θὰ τὸ λύσῃ μέσα στὸ ὑπόγειο, ποὺ θὰ ἐπισκεφθῇς τώρα. ὡς ὅτου νὰ σὲ ἐναγκαλιστοῦν στὴ φυλακή. Κα-κοῦργε!... Ἐνα μόνο μπορῶ νὰ σοῦ πῶ! Ὅτι ἔχω περισσότε-ρους φίλους ἀπ' ὅσους νομίζα πὼς εἶχα! Μοῦ φανερώθηκε μάλι-στα ἕνας μέσα στὸ ὑπόγειο ἐντελῶς ἀνέλπιστα! Οἱ Ἐρυθρόδε-μοι τὸν φωνάζουν «Ὀλοῦκ»!

πηγή.

—Μὰ τί θέλεις νὰ κάνῃς λοιπὸν; ρώτησε ὁ Μπίλ φοβισμένος. —Τώρα θὰ ἰδῇς! Μέσα στὸ σακκί ἔχω ἕναν ὄραο κροταλῖα, ἀπὸ κείνα ποὺ κυνηγοῦμε στὴν περιφέρεια τοῦ Τιέτον, γιὰ τὸ λίπος τους καὶ τὸ δέρμα τους. Θὰ κάνετε συντροφία τώρα ἐδῶ μέσα! Ἐσὺ κι' αὐτός!...

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Μπλάκυ, μετ' ἕνα χέρι τοποθέ-τησε σὲ μιὰ προεσχὴ τοῦ βράχου ἕνα μικρὸ κομμάτι κερί καὶ τὸ ἔαψε. Κατόπιν μετ' ὁ μαχαίρι του ἔκοψε τὸ σπάγγο, μετ' ὁ τὸν ὀπὸ τὸ σακκί ἦταν δεμένο, ἐνῶ μετ' ἄλλο χέρι κρατοῦσε τὸ τουφεκί, σηματοδοῦντας μ' αὐτὸ τὸν τρομοκρατημένο Μπίλ. Κι' ἀμέσως κατόπιν ὀπισθοχώρησε, βγήκε ἀπὸ τὸ ὕπγειο καὶ τὸ κλειδῶσε μετ' ὁ λοκέττο.

—Χά! Χά! κάγχασε ἄγρια ἀπ' ἔξω. Τὸν ἀκοῦς πὼς κροταλί-ζει καὶ σφύριζε! Ὅσο πιο ἀγριεμένος εἶνε, τόσο περισσότερο φαρμάκι ἔχει!

—Μπλάκυ! Ἀνοίξε! φώναξε ὁ Μπίλ, τρελλὸς ἀπὸ φόβο. Εἶ-νε φριχτὸ, τερατώδες, αὐτὸ ποὺ κάνεις!... Ἀνοίξε!...

—Εἶπα πὼς θὰ σὲ σκοτώσω! Ἐγὼ κρατῶ τὸ λόγο μου! Βλέ-πεις ποὺ ἔβαλα καὶ φῶς γιὰ νὰ διασκεδάσῃς λιγάκι. Ὅταν σθῇσῃ, τότε!!! Ἀ! Προδότη!...

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ φρίκη, ὁ Μπίλ εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σακκί καὶ κατόπιν τὸ σῶμα του. Τὰ μάτια τοῦ κροταλίου ἔλαμπαν ἄγρια κι' ἡ διχαλωτὴ γλώσσα του χτυποῦσε μανιασμένα. Τὸ φεῖδι σὺρθηκε κοντὰ στὸν Μπίλ, στάθηκε, κουλουριάστηκε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ χτυπήσῃ.

Μ' ἕνα πήδημα ὁ Μπίλ βρέθηκε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ ὀπγειο-ου. Κατόπιν μετ' ἕνα γρήγορὴ κίνησι, ἀρπάξε τὸ ἀναμμέ-νο κερί καὶ ἔδωσε χάμα στὸ ἔδαφος. Ἰὸ ἀπασιον ἔρ-πετὸ μπροστὰ στὴ μικρὴ φλόγα τραθήχτικη πίσω κι' ἄρχισε νὰ παρακολουθῇ τὸν Μπίλ γύρω-γύρω στὸ ὀ-πγειο.

Κάθε τόσο κουλουριάζονταν καὶ χτυποῦσε. Μὲ μιὰ ἄ-γρια φωνὴ φρίκης, ὁ Μπίλ τραβόταν πίσω! Μὰ πόσο θὰ βαστοῦσε αὐτὸ; Ὅταν θὰ ἔσθηνε τὸ κερί, θὰ ἔφτα-νε τὸ τέλος του! Ἐνας παγωμένος ἰδρώτας τὸν ἔλου-ζε... Μάταια προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τρόπο νὰ ξεφύγῃ. Ἦ-ταν πασιμένος σάν τὸ ποντίκι μέσα στὴ φάκα. Ἀπ' ἔξω τὰ σαρκαστικὰ γέλια τοῦ Μπλάκυ ἀπαντοῦσαν στὶς φω-νὲς τῆς φρίκης, στὶς παρακλήσεις τοῦ Μπίλ!...

Μὰ ἔαφνικά, ὁ κροταλῖας ἔπαψε νὰ παρακολουθῇ τὸν Μπίλ. Προσπαθοῦσε μάλιστα νὰ φύγῃ, νὰ κρυφτῇ! Μιὰ ἀνατριχίλα περνοῦσε στὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ, καὶ παρα-ξενεμένος ὁ νέος παρακολούθησε τὸ βλέμμα του... Πά-νω στὴ στέγη, ἀπὸ τὴν τρύπα ποὺ εἶχε ἀνοίξῃ ὁ σκίου-ρος, κρεμόταν ἕνα ἄλλο φεῖδι!!!

Προφανῶς τὸ ταῖρι τοῦ πρώτου. Γιατὶ, ὅπως λένε, οἱ κροταλῖαι διασχίζουν βουνὰ καὶ κοιλάδες γιὰ νὰ συναν-τήσουν τὸ ταῖρι τους. Τὸ σῶμα τοῦ ἄλλου φειδιοῦ ἦταν ὀρθάνοιχτο καὶ σφύριζε ἀπειλητικὰ.

Ὁ Μπίλ, παραλυμένος ἀπὸ φόβο, στάθηκε ἀκίνητος, περιμένοντας τὸ τέλος του. Μὰ τότε συνέβη κάτι παρά-ξενο. Τὸ δεύτερο φεῖδι, μ' ἕνα βαρὺ κρότο, ἔπεσε χάμα, ξετυλίχτηκε, κυνήγησε τὸ ἄλλο, ἐνακουλουριάστηκε καὶ χύμηξε ἐναντίον του. Μὰ ἀπὶ νὰ χτυπήσῃ, ὅπως κά-νει ὁ κροταλῖας, ἄρπαξε τὸν κροταλῖα ἀπὸ τὸ λαι-μὸ καὶ ἄρχισε νὰ τυλίγεται γύρω στὸ σῶμα του ποὺ σπαρταροῦσε... Καὶ τότε ὁ Μπίλ κατάλαβε...

Ἦταν ὁ Όλογκ! Ὁ Όλογκ ὁ δυνατός, ὁ βασιλικὸς τῶν φειδι-ῶν, ὁ ὁποῖος, νοιώθοντας ἀπὸ μακριὰ τὴ χαρακτηριστικὴ μυρω-διά τοῦ ἐχθροῦ του, ἐκινήσε νὰ τὸν βρῇ. Ὁ Μπίλ μετ' ὀλο συ-κράτησε μιὰ φωνὴ θριάμβου.

—Τὸ βασιλικὸ φεῖδι! μουρμούρισε μετ' ἄσπετο, κι' ἐγὼ ποὺ νομίζα πὼς ἦταν ἕνας δεύτερος κροταλῖας!...

Ἐκείνη τὴν στιγμή τὸ κερί ἔσθηνε.

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αδιαίρετος υπερτίμηση των παρὰ τῶν ὑποκατοικίων ἀπαγορεύεται. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν τοιοῦτων

Σ. Κοντοφουνήσιον. Τὸ ποιῆμά σας εἶνε ἀπίστευτα μοντέρνου τραγουδιοῦ, ἀλλὰ ἀπείρεται μόνον, καὶ αὐτὴ ὄχι τόσο ἀξία λόγου, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μερικὸς συμπαθεὶς στίχος. Τὸ δημοσιεύουμε ἐδῶ, ὡστόσο, γιὰ νὰ πάρουν μιά ἰδέα καὶ νὰ ξέρουν τί γίνεται καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγνώστες μας :

ΑΣΗΜΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

Ἐνα δωμάτιο φτωχικό, ἐκκεντρικό, συνοικιακό, μ' ἕναν ἐργένη.

Λίγες εἰκόνες παρακεί, κατὰ μπρογές σ' ἕνα κοῦτί, καὶ αὐτὸς μὲ γέννη.

Κόμη παχὴ γυαλιστερή, τρίχες μακριές ὡς τὸ αὐτί, καὶ καὶ πινέλα.

Πῶς καὶ εἰκόνες παριστοῦν καὶ πῶς θὰ βυθιστοῦν, καὶ ἄλλα μοντέλα.

Γ' οὐτὲς γυναῖκες ἡλεντές, στέκονται καὶ ζωγραφιστές, βονά, ραχοῦλες.

Καὶ γραφικὲς παρὰ ἐκεῖ, δείχνει τὸ ἄσπρο τὸ χαρτί, ὁμοκαλλησοῦλες.

Καὶ κτάνει τώρα στὴ γωνιά, μὲ ἐπιδέξια πινελά, τὴν Εὐά μὲ τὸ μῆλο.

Φτωχὲ ζωγράφε, πὺλ ποθεῖς, σὲ κάποια δόξα γιὰ ν' ἀρθῇ τοῦ Ραφαήλου.

Ἐνα δωμάτιο φτωχικό, ἐκκεντρικό, συνοικιακό, καὶ ὅταν βροδινῶξη

τότ' ὁ ζωγράφος ὁ φτωχός, μέσ' στὴν ταβέρνα μοναχός, ποτὶς ἀδειάζει.

Ἰθακησία ν. Μὰς γράφετε στὴν φιλικὴ ἐπιστολή σας :

Ἀμάραντο «Μπουκέτο». Τὰ ἄνθη σου, πὺλ τριγυροῦν καὶ μὲ τὴν θαυμασιὰ ἁρωμά τους μοσχολοῦν τοὺς ἀναγνώστες σου, ἐφθασαν καὶ ὡς ἐμένα καὶ μὲ μύθισαν τόσο, ὥστε δὲν μπορῶ νὰ μὴ τὸ πῶ ὅτι εἶσαι τὸ σοβαρώτερον καὶ οὐκογενειακότερον Ἑλληνικὸ περιοδικό. Κυρίως αὐτὸ ἐνθουσίασε τὸ «Κάρτ-Ποστάλ», διὰ τὴν ἀκριβείαν σου ἀπαντήσεως. Ὁ θεὸς σου ἀποστέλλει καὶ ἐγὼ ἕνα ποιῆμά μου, τὸ ὁποῖον σὲ παρακαλῶ ὅπως τὸ ἐγκρίνεις καὶ τὸ δημοσιεύσεις, ἐάν εἶνε δημοσιεύσιμον. Ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν μὲ ἔχει καταλάβει ἡ μαγία τῆς ποιήσεως, ἡ ὁποία ξέσπασε τώρα μόνις στὴν Β' τάξιν τοῦ Γυμνασίου. Ἀπάντησέ μου, σὲ παρακαλῶ, διὰ τοῦ «Μπουκέτου», νὰ τὴν καλλιεργήσω ἢ νὰ τὴν καταπαύω. Νὰ τὴν καταπαύετε, δεσποινίς ! Πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον. Καὶ ν' ἀρθετε νὰ διαβάσετε. Διαβάστε Ἑπτασησίους ποιητάς, γνωρίσθητε πρῶτα καλύτερα μὲ τὴν Μοῖσαν καὶ ἔπειτα ἐξαγαγάτε, ἐξαδοκιμάσετε. Γιατί τὸ ποίημα ποὺ στέλνετε δὲν εἶνε καλὸ, δυστυχώς. Γιὰ ἰδέετε τὸ καὶ τυπωμένο :

ΤΗΣ ΑΛΗΘΗΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ (Κατοικία : Χαλάνδρι)

Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἑσπερικὸ δι' ἕν ἔτος	Δρχ. 200 //	Ἑσπερικὸν Δολλάρια 6 //
Ἑξάμηνος	100 //	Ἀμερικῆς 3 //
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκὸ ἐπὶ τρεῖς συνδρομῆς σελίνα 30		
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7		
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δρχ. 4		

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγράφην συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωποῦνται παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφροπούλου, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργιος Ἀντανιάδης, Β. Ρ. 445, Elisabethville, Congo Belge, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

Τρέχω σὰν νὰ μ' ἔχουν κυνηγήσῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν στὴν Δύση, στὴν Εὐρώπην καὶ Ἀφρικῇ. Δυστυχία σ' ἐπὶ βῶθ μπροστὰ μου, τὸ μαζεύω καὶ περνῶ, χύνω ὅπου βῶθ τὰ ρεμάτα μου, σὰν νὰ εἴμαι ἀπὸ βονό. Βοηθός μου σ' ἔλα εἰν' ὁ Χρόνος ποὺ καὶ αὐτὸς μὲ προσκυνᾷ, καὶ πηγὴ τὰ βάθη τοῦ Αἵματος τ' ἀκούσθ' αὐτὸ σκοτεινὰ. Παίρνω δ, τι δὲν εἶνε δικό μου μὲ κανέναν στεναγμό, καὶ τὸ σκοτεινὸ βασιλεῖό μου δὲν θὰ ἔξῃ τελειωμό.

Λοιπὸν : Τί λέτε ; Δὲν ἔχομαι δικὰ νὰ σὰς συμβουλευομαι νὰ πάρετε τὴν γράφετε στίχους !

Αὐτὸ εἶνε τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ τῆς συγχρονισμένης οἰκοκυρᾶς, γιὰτὶ πλένονται τὰ ρούχα (ἀσπρόρρουχα μάλλιν, μεταξωτά) γρήγορα, καθαρά, καὶ οἰκονομικά.

Τηλεφωνήσατε 23605 ἢ γράψατε καὶ δὰ σὰς σταλῇ ἡ διαφημιστρία νὰ σὰς κάμῃ δοκιμὴν δωρεάν

Πωλεῖται παντοῦ

Γεν. Ἀντ. ΤΖΟΥΡΟΣ ΚΑΡΡΑΣ ΠΛ. Ἀγ. Θεοδώρων 9

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ.....Δολλάρια 1.500.000.—

ἔχεται καταθέσεις καὶ ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς ἐργασίας ὑπὸ ἴσυν ἐθνικοῦς δρους. Ὁ ἔχοντες συναλλαγὰς καὶ συμφέροντα ἐν Ἀμερικῇ, δύναται νὰ ἀποτεινῶνται, εἴτε ἀπ' ἐδῶ καὶ εἴτε πρὸς τὴν HELLENIC BANK TRUST Co, 51 MAIDEN LANE, NEW YORK, U.S.A., εἴτε πρὸς τὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα (Ἰντερ-Ἰν Ἑργασίαν Ἀμερικῆς), ἐν ταῖς Ἑπαρχίαις δὲ εἰς τὰ κατὰ τόπους ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

Διὰ νὰ ἐπιτύχετε εἰς τὴν ζωὴν σας, διὰ νὰ πραγματοποιήσετε ὅλους σας τοὺς σκοποὺς, ὅλας σας τὰς φιλοδοξίας, μελετήσατε τὰ κάτωθι ἔργα, διδάσκοντα κατὰ τρόπον θετικὸν τὴν πραγματοποίησιν περισσότερας υγείας, ἐπιτυχίας, εὐτυχίας εἰς τὴν ζωὴν μας.

Ἀθ. Ἀθανασοῦλη. ΨΥΧΟΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ (ἔκδοσις 3η).

Μία τέλεια μέθοδος, πρακτικὴ καὶ σαφής, πρὸς κατανόησιν τῶν νόμων τῆς ζωῆς καὶ ἀνάπτυξιν καὶ σταθεροποίησιν τῶν ψυχολογικῶν προσόντων : λογικῆς, πρωτοβουλίας, προσοχῆς, αὐτοκρισίας, ἐνεργητικότητος, προσωπικοῦ μαγνητισμοῦ, αἰσιοδοξίας, ὁργανικοῦ καὶ ψυχικοῦ σθένους καὶ λοιπῶν προσόντων, πὺλ ὁδηγοὶν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν. Δρχ. 40

Ἀθ. Ἀθανασοῦλη. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΖΩΗΝ (ἔκδοσις 2α).

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ὑποδεικνύονται αἱ βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθε ἄνθρωπος δύναται νὰ δημιουργήσῃ μιαν ἀνωτέραν ζωὴν, γόνιμον καὶ ἀρμονικὴν, σύμφωνα μὲ τὰς βαθεῖας τάσεις τοῦ εἶναι του. Ἐγινῶνται ἐπίσης ἐν αὐτῷ πλείστα ζητήματα, ἀφορῶντα τὴν ψυχικὴν ζωὴν, καὶ τὰ προβλήματα πὺλ ἐγείρονται ἐνώπιον παντὸς σκεπτομένου ἀνθρώπου. ... Δρχ. 35

Dr Paul Carton. Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ (πρόλογος Ἀθ. Ἀθανασοῦλη).

Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ ἀναλύονται τὰ βαθύτερα αἷτια τῶν ἀσθενειῶν καὶ τῆς υγείας. Καθορίζονται οἱ συνθετικοὶ νόμοι τῆς υγείας καὶ δίδονται συγκεκριμένα ὑποδείξεις διὰ τὴν ὁργανικὴν καὶ ψυχολογικὴν υγείαν, τὴν ὁρμὴν διατροφῆς κλπ. ... Δρχ. 30

Dr M. C. ΟΛΗΓΟΣ ΟΡΘΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΩΗΝ (πρόλογος Ἀθ. Ἀθανασοῦλη).

Πολύτιμος σύμβουλος τῆς ὁδοῦς συμπεριφορᾶς εἰς ὅλας τὰς συνστάσεις ἐκδηλώσεως τῆς ζωῆς : οὐκογενεῖαν, διασκέδασιν, συναναστροφάς, ἀπόκτησιν καλῶν συνηθειῶν, αὐτομόρφωσιν, καλλιέργειαν τῆς διανοίας καὶ τῆς ψυχῆς κλπ. ... Δρχ. 35

Πλ. Δρακοῦλη. ΒΙΟΝΟΜΙΑ (πρόλογος Ἀθ. Ἀθανασοῦλη) (ἔκδ. 3η).

Μία βαθύτερα κατανόησις τῶν νόμων τοῦ βίου καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου. ... Δρχ. 30

Πωλοῦνται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα : Σιδέρη, Κολλάρου, Χαλιδέου, Κάσκιν, Δ. Δημητράκου, Ἐλευθεροπούλου, ὁδὸς Σταδίου, καὶ Σαυθαγιεῶν δὸς Στουρῆ. Διὰ τὰς ἐπαρχίας Δρχ. 5 ἐπὶ πλεον δι' ἑκάστον. Εἰς Ἀλγερίας : Βιβλιοπωλεῖον Σαῖφου Γρίβα, 11 Bld Saad Zagloul, Ἀλεξάνδρεια.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑπογνητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μετάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 160.

Ἡ ἀγανάκτησις ἑνὸς μικροῦ

—Ντροπή σου, κ. Ἐμποράκη, νὰ μοῦ λὲς πὼς δὲν που-
λᾷς κλωστὲς **Κιθάρας**.

—Ξεῦρω καλὰ πὼς ἐνὶ ἡ καλύτερες καὶ εὐθηνότερες,
καὶ τὸ σπουδαιότερον, εἶνε **Ἑλληνικὲς**.

ΚΛΩΣΤΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ Α. Β. C

Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ,

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ, ΑΠΟΘΗΚΑΙ, ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΕΡΜΟΥ 131. — Τηλέφ. 22-283

Ἡρξατο

ἡ χονδρική πώ-
λησις τῶν χει-
μερινῶν μον-
τέλλων καὶ ὑ-
λικῶν

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ
ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

Τηλέφ. 21.590

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΤΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ
ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ!...

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ
ΑΡΚΕΙ Ν' ΑΚΟ-
ΛΟΥΘΗΣΗΤΕ
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΜΟΥ

Ἐντὸς ὀλίγων
ἡμερῶν θ' ἀντι-
ληφθῆτε ὅτι, ἡ
«**Κολυνὸς**» ἐπι-
τυγχάνει ὅτι δὲν
δύναται νὰ ἐπιτύχῃ οὐδεμία
ἄλλη ὁδοντόκρεμα.

Ἀφαιρεῖ τὰς κίτρινas κηλίδas.
Μεταβάλλεται εἰς ἀφρόν, ὃ
ὁποῖος διεισδύνει εἰς ἐκάστην
σχισμίν, χωρὶς νὰ προσβάλλῃ
τὸ σμάλτον.

Ἡ «**Κολυνὸς**» φέρει τὰ ἀκό-
λουθα ἀποτελέσματα.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4-Α

Καθαρὰ δόντια - φυσικὴ
κόττητα, οὐλα ζωηρά.

Υἰοθετῆσατε τὴν τεχνικὴν
«**Κολυνὸς**». Ἐν ἑκάστῃ
μετρῶν ἐπὶ ξηρᾷ ὀφθαλ-
μῶς τῆς ἡμέρας.

Ἀγοράσατε ἔν σιων

ΚΟΛΥΝΟ

ΜΟΔΑ ΦΘΗΝΙΑ

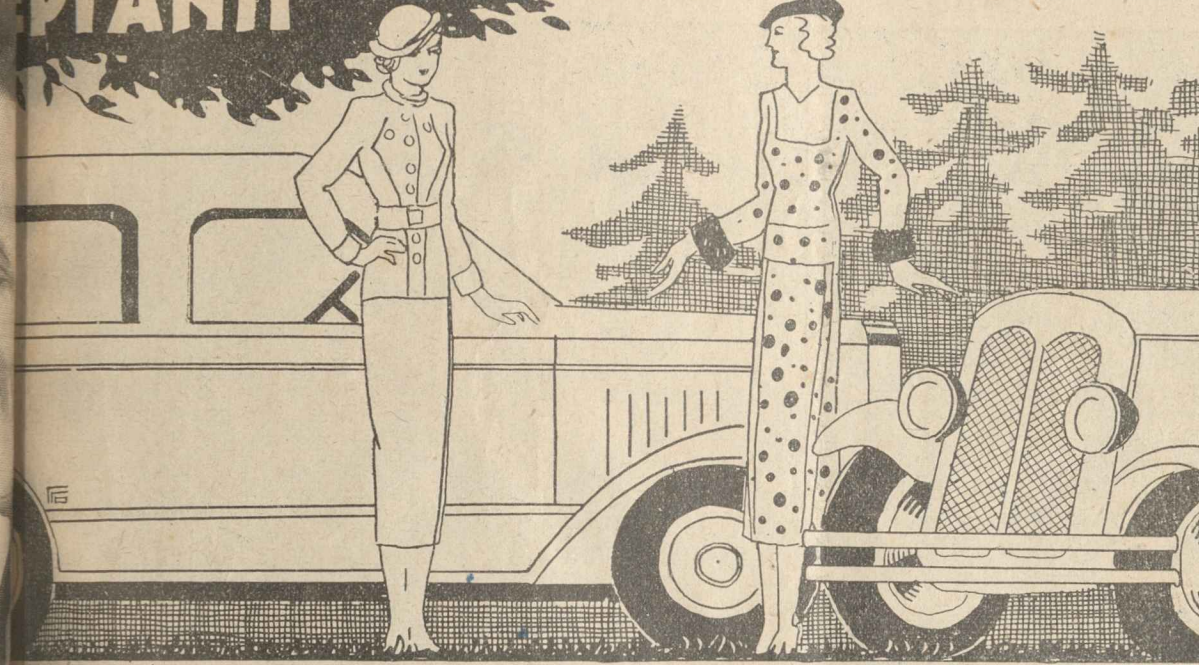
ΤΕΧΝΗ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ

ΕΤΟΙΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΛΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ ΜΑΡ

Εὐαγγελιστρίας — Περικλέους 3
παρελήφθησαν τὰ τελευταῖα Πα-
νικα Μοντέλλα, εἰς πλουσίαν συλλο-
χειμερινῶν ὀφασμάτων, ἥτοι :
Παλτὰ σπορτ μάλλινα ἀπὸ δρχ. 8
Παλτὰ με γούνες μάλ-
λινα » » »
Παλτὰ Ντρά με γού-
νες » » »
Παλτὰ δερμάτινα λούτρ » » »
Ταγιέρ με ὀφάσματα » » »
Ἀγγλίας » » »
Φορέματα μεταξωτά » » »
Φορέματα μάλλινα » » »
Ρόμπες φανελλένιες » » »
Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ » » »
Ἀναλαμβάνομεν παραγγελίας καὶ
ἐπιδιορθώσεις. Παράδοσις αὐθη-
ἔργασίᾳ ἡγγυμένη.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΑΜΙΝΩΝ ΠΛΕΚΤΩΝ
Ν. Κ. ΕΥΜΟΛΠΙΔΗΣ — ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 45 Α' ΤΗΛ. 23.864

καθημέρα φιλιότη μου Πόσο χαριτωμένη είσαι μ' αυτό
πύροχο πλεχτό ταγιέρ!! Βιεννέζικο είναι η Παριζιάνικο;
Αθηνάϊωτάτοιο αγαπητή μου Το παριζιάνικο είναι
ΕΡΓΑΝΗ, ὁδὸς Ἱπποκράτους ἀριθ 45 α' — Τηλ. 23.864 —

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

τὸ σκέπτεσθε, ἐφόσον ὑπάρ-
κει ἡδεῶδεις Γερμανικαὶ Βα-
«**ARTI**», με τὰς ὁποίας δύνα-
ται βῆσθε μόναι σας τὰ πα-
σας φορέματα καὶ νὰ τὰ κά-
ταναύρια καὶ μοντέρνα. Πω-
λεῖται στὰ Φαρμακεία καὶ Ἐμπο-
Ἀντιπροσωπεία : Ἀθῆναι :
21Α, Θεσσαλονίκη : Ἐρμού

ΤΟΝΩΣΑΤΕ

τὸν ὀργανισμόν σας με τὰ κατα-
πότια **LONGO**. Παρασκευάζονται
με εἰδικούς ἀδένας καὶ δι' αὐτὸ
τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἄμεσα καὶ
ἡ εὐεξία καταφανής. Ἀνεγνωρι-
σμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειο-
νομικοῦ Συμβουλίου. Γεν. Ἀντι-
πρόσωποι Α. Β. Κολυκυθᾶς καὶ Ι.
Γ. Βαγενᾶς, Λυκούργου 7, Ἀθῆναι.

Βάψετε τὰ φορέματά σας μόνον
με τὰς γνησίας Γερμανικὰς Βα-
φὰς **ARTI**. Πωλοῦνται στὰ Φαρμα-
κεία καὶ Ἐμπορικά.

ΚΛΙΝΙΚΗ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΥΒΕΛΑ

Καρόλου 16 Α — Τηλέφ. 24428
Ὁραὶ ἐπισκέψεων 8—10 π. μ.
καὶ 3—5 μ. μ.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 6^η

ΑΘΗΝΑΙ, 25 Ὀκτωβρίου 1934

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
κάθε Κυρία

Κυρία μου,
Ὁ γνωστὸς οἶκος καλλὸνς **GEORGE**
εὐρίσκειται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ
σᾶς γνωρίσῃ ὅτι ἡ πρὸ τετραμῶν λη-
φθεῖσα **perfections**, ἀπέδειξεν, εἰς ὅλας
τὰς περιπτώσεις, ὅτι ἀποτελεῖ τὸν τελευ-
ταῖον σταθὸν τῆς **permanente**. Διὰ τὸν
perfections ἡ **permanente** φθάνει εἰς
τὸ ὅσον τῆς ἐπιτυχίας τῆς καὶ δύναται
ἀσφαλῶς νὰ ἐφαρμοσθῇ σὲ μαλλιά βαμ-
μένα, ἀτροφικὰ καὶ **decolorés**, συνδυά-
ζοντα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς τὴν ἀπό-
λυτον ἐπιτυχίαν τῶν **ondulations** καὶ
τῶν **μπουκλῶν**. Διὰ τοῦ **perfections** ἡ
permanente κατέστη ὅχι μόνον τελείως
ἀνώδυνη, ἀλλὰ καὶ κατὰ πολὺ ταχύτερα,
ἀπὸ καὶ τὰ δυσκολώτερα μαλλιά χρειά-
ζονται ὅχι περισσότερον τῶν τριῶν λε-
πτῶν θέριανσιν, ὅπως γίνεται εἰς τὰ με-
γαλύτερα ἰνστιτούτα τῆς Ἀμερικής.
Διὰ τῆς **perfections** δύναται νὰ γίνῃ
permanente καὶ πρὸ τῆς τελείας παρε-
λεύσεως τῆς προηγουμένης, χωρὶς νὰ ἐ-
λαττωθῇ ἡ φυσικὴ σιελανότης τῶν
μαλλίων.

Ἡ **permanente** ἐκτελεῖται ἀπὸ προ-
σωπὸν εἰδικῶς ἐκπαιδευθὲν ἐπὶ τετρα-
τίαν ὑπὸ τοῦ κ. **George**. Ἐπίσης διὰ τοῦ
Oil Tonic βελτιώνονται αἰσθητῶς τὰ
κατεστραμμένα ἀπὸ ἀτυχημένης συ-
σκευασίας μαλλιά, καθὼς καὶ τὰ ἀτέ-
χως βαμμένα τοιαῦτα, τὰ δὲ πολὺ ρι-
ζὲ τὰ καθιστᾷ πολὺ μαλακώτερα.

Τιμαὶ : Διὰ μὲν τοῦ κ. **George** Δο. 400
Διὰ δὲ τοῦ προσωπικοῦ..... » 250

Ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψὴν πάντοτε
τοῦ κ. **George**

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

GEORGE

Ἀκαδημίας 5.—Τηλ. 20-918

Ὁ Βορονόφ τῶν πολλῶν φορε-
μάτων εἶνε αἱ Γερμανικαὶ Βαφὰς
ARTI.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-**
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς
Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ.
1.60.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ὁποῖονδήποτε ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ
διάφορα βιβλία, παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ
ὀλόκληρας βιβλιοθήκας. Γράψατε: «**Μπουκέτο**», Λέκα 7, Ἀθῆναι.

003960

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σας παρουσιάζω τὰς νέας κομμώσεις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ποὺ θὰ λανσάρω τὴν χειμερινὴν περίοδον πολὺ κατὰλληλες διὰ τὰ μοντέρνα καπέλα καὶ λάβον ὑπὸ σημείωσιν τὰ ἑξῆς: Ὅτι μία κόμμωσις ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ τῶν 125 δραχμῶν ἐκτελεσθεῖσα ἀπὸ τὰ πρότυπα διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐργαστήριά μας δὲν συγκρίνεται μὲ οἰανδήποτε ἄλλην ἔστω καὶ ἂν ἐπληρώθῃ μὲ 500 δραχμάς.

Υ.Γ.—Καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι ἀπὸ 1ης Αὐγούστου λειτουργεῖ τὸ νέον χάνημα καὶ φάρμακον ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ βαμμένα καὶ ὀξυζεναρισμα μαλλιά, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων ἀναλαμβάνομεν μὲ τὴν τιμὴν τῶν 200 νέων δραχμῶν.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ & ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20. ΤΗΛΕΦ. 23-341